

คู่มือการสอนอ่านเขียน โดยการแจกลูกสะกดคำ

○

สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

“คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ” ชุดนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้สำหรับครูผู้สอนภาษาไทย ในการแก้ปัญหานักเรียนที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ด้วยวิธีการสอนแบบแจกลูกสะกดคำ ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง ว่าเป็นวิธีการสอนที่สร้างความเข้าใจทางภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพในการทำให้ผู้เรียนอ่านออกเขียนได้ การจัดทำ “คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ” จัดทำขึ้นโดยคณะทำงานซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิทางด้าน การสอนภาษาไทย ด้านการวัดและประเมินผลจากสถาบันอุดมศึกษา ศึกษานิเทศก์ที่รับผิดชอบภาษาไทย ครูผู้สอนภาษาไทย และนักวิชาการศึกษา ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย และการวัดและประเมินผล ซึ่งครูผู้สอนหรือผู้ที่สนใจสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาวิชาชีพหรือพัฒนาตนเองในด้านการสอนอ่านเขียนภาษาไทย โดยใช้เป็นแนวทางการสอนอ่านเขียนภาษาไทยแก่นักเรียนในวัยเริ่มเรียน และซ่อมเสริมนักเรียนที่มีปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ โดยสามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของตนเองได้เป็นอย่างดี

ในโอกาสนี้ ขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิ คณะทำงาน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่ได้ร่วมจัดทำและให้ข้อเสนอแนะในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า “คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ” นี้ จะเป็นแนวทางในการพัฒนาการอ่านการเขียนของนักเรียน เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียนเป็นสำคัญ หากมีข้อเสนอแนะประการใด โปรดแจ้งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อเป็นข้อมูลการพัฒนาต่อไป

(นายการุณ สกุลประดิษฐ์)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

เรื่อง	หน้า
คำนำ	
บทนำ	๑
การดำเนินงานจัดทำคู่มือการสอนอ่านเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ	๒
สอนอย่างไรให้อ่านออก อ่านคล่อง และอ่านเป็น สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๓	๕
การใช้คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ	๑๒
หน่วยที่ ๑ รูปและเสียงพยัญชนะ	๑๕
หน่วยที่ ๒ รูปและเสียงสระ	๒๕
หน่วยที่ ๓ รูปและเสียงวรรณยุกต์	๔๐
หน่วยที่ ๔ การแจกลูกสะกดคำในแม่ ก กา	๗๑
หน่วยที่ ๕ การผันวรรณยุกต์คำในแม่ ก กา	๑๐๔
หน่วยที่ ๖ การแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา	๑๒๓
หน่วยที่ ๗ การผันวรรณยุกต์คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา	๑๖๐
หน่วยที่ ๘ การแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา	๑๘๒
หน่วยที่ ๙ การแจกลูกสะกดคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ	๒๑๗
หน่วยที่ ๑๐ การแจกลูกสะกดคำที่มีอักษรนำ	๒๓๙
บรรณานุกรม	๒๖๕
คณะผู้จัดทำ	๒๖๖

หลักการและเหตุผล

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาและส่งเสริมความรู้ความคิดให้กับเยาวชนของประเทศ โดยเฉพาะในโลกของศตวรรษที่ ๒๑ ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งด้านเทคโนโลยีการสื่อสารและการคิดค้นพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ ๆ ที่กล่าวได้ว่าการอ่านและการรู้หนังสือ (Reading & Literacy) เป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนรู้และการดำเนินชีวิต เนื่องจากการอ่านและการรู้หนังสือทำให้เกิดความรู้ ความสามารถ และส่งเสริมให้เกิดทักษะการคิดวิเคราะห์ แยกแยะ ประยุกต์ใช้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิต ซึ่งหากผู้ใดมีความบกพร่องหรือขาดความสามารถในการอ่านการเขียนก็จะส่งผลให้เกิดความยากลำบากในการสื่อสารและเรียนรู้และจะเป็นปัญหาในการดำรงชีวิตต่อไปได้

กระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาการอ่านการเขียนว่าเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาไปสู่การเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นของผู้เรียน จึงได้กำหนดนโยบายพัฒนาการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นคุณภาพการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ โดยมีมาตรการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเร่งดำเนินการเพื่อให้ผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานสามารถอ่านออกเขียนได้ เพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ในระดับต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจากผลการประเมินการอ่านการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ - ๖ ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๘ (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. ๒๕๕๘) พบว่า ยังมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่มีผลการประเมินในระดับอ่านไม่ได้/อ่านไม่คล่อง (ร้อยละ ๗.๓๗๑, ๔.๓๐๓, ๓.๒๙๘, ๒.๓๓๒, ๒.๕๐๘ และ ๑.๖๐๙ ตามลำดับ) และระดับเขียนไม่ได้/เขียนไม่คล่อง (ร้อยละ ๑๕.๕๑๔, ๗.๒๔๑, ๖.๙๙๖, ๔.๐๖๓, ๓.๕๙๗ และ ๓.๑๑๒ ตามลำดับ) และเมื่อพิจารณาผลการประเมินการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีผลการประเมินการอ่านออกเขียนได้ในระดับปรับปรุง ร้อยละ ๔.๖๘ (สำนักทดสอบทางการศึกษา. ๒๕๕๘) ซึ่งจากการติดตามการดำเนินงานการอ่านการเขียน พบว่า ครูผู้สอนภาษาไทยมีความคิดเห็นว่าการสอนแบบแจกลูกสะกดคำมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้กับการสอนการอ่านการเขียน เพื่อให้เด็กนักเรียนอ่านออกเขียนได้ (สำนักติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน. ๒๕๕๘) ซึ่งสอดคล้องกับผลการติดตามการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทย ที่พบว่า ศึกษานิเทศก์ผู้รับผิดชอบงานภาษาไทยและครูผู้สอนภาษาไทยต้องการได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องการสอนแจกลูกสะกดคำ เนื่องจากปัจจุบันครูผู้สอนภาษาไทยส่วนหนึ่งไม่ได้จบวิชาเอกภาษาไทย (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. ๒๕๕๗)

ในการนี้ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา จึงได้จัดทำเอกสาร “คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ” ขึ้น ทั้งนี้ โดยมุ่งหวังว่าจะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนสำหรับนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ

๑. เพื่อเป็นแนวทางการสอนอ่านเขียนเพื่อให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้
๒. เพื่อเป็นแนวทางใช้สอนซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนเพื่อการอ่านออกเขียนได้
๓. เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การดำเนินงานจัดทำคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ

กระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นความสำคัญของการยกระดับคุณภาพการศึกษา จึงกำหนดนโยบายให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษา เพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนไปสู่ความเป็นพลเมืองที่พร้อมสมบูรณ์ และสามารถดำรงตนในสังคมอย่างปกติสุข ตามนโยบายดังกล่าว โดยเฉพาะการรู้หนังสือ การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนรู้และการพัฒนาชีวิตสู่ความสำเร็จ การอ่านอย่างคล่องแคล่วและเข้าใจความหมายจะนำมาซึ่งความรู้ และส่งเสริมให้เกิดการคิดวิเคราะห์ มีวิจารณญาณ แยกแยะ และประยุกต์ใช้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิต พร้อมทั้งสามารถถ่ายทอดสื่อสารให้ผู้อื่นทราบ และเข้าใจได้ ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญของศตวรรษที่ ๒๑ หากผู้เรียนบกพร่องหรือขาดความสามารถในการอ่าน การเรียนรู้ย่อมไม่อาจก้าวหน้าได้ และจะประสบความยากลำบากในการดำรงชีวิต จึงเป็นหน้าที่ของรัฐที่ต้องพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ อ่านคล่องเขียนคล่อง และสื่อสารได้ ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ และการสื่อสารให้แก่ประชาชนตั้งแต่เยาว์วัย เพื่อให้สามารถเรียนรู้ในระดับที่ซับซ้อนขึ้นเมื่อเติบโตใหญ่ จนกระทั่งสามารถดูแลตนเอง มีอาชีพ และมีรายได้ เป็นนักคิด และเรียนรู้ตลอดชีวิต ในการศึกษาภาคบังคับ ซึ่งยาวนานถึง ๑๔ - ๑๕ ปี จึงจำเป็นต้องพัฒนาการศึกษาในช่วงนี้ให้มั่นคง โดยพิจารณาว่าการอ่านออกเขียนได้ อ่านคล่องเขียนคล่อง และสื่อสารได้ เป็นพื้นฐานสำคัญสูงสุดอันดับแรก ๆ ของการพัฒนาขีดความสามารถของผู้เรียน การพัฒนาความสามารถการอ่าน นอกจากครูจะต้องมีองค์ความรู้เข้าใจทักษะกระบวนการพัฒนาความสามารถในการอ่านของผู้เรียนแล้ว ผู้เรียนยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ต้องคำนึงถึงในการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียน เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา การดำเนินงานพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทย จึงได้รับการกำหนดเป็นนโยบายสำคัญ เพื่อให้ทุกภาคส่วนร่วมกันขับเคลื่อนไปสู่เป้าหมายการพัฒนาขีดความสามารถของผู้เรียนให้เป็นประชากรที่มีคุณภาพในประชาคมอาเซียนและโลก

ด้วยเหตุนี้ กระทรวงศึกษาธิการจึงมีนโยบายการจัดการศึกษา เพื่อส่งเสริม สนับสนุน เร่งรัดพัฒนาการจัดการศึกษาของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง โดยเน้นคุณภาพผู้เรียนให้อ่านออกเขียนได้ โดยมีมาตรการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ ดังนี้

๑) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดมาตรการเร่งรัดคุณภาพการอ่านออกเขียนได้ อ่านคล่อง เขียนคล่อง และสื่อสารได้ ให้นักเรียนทุกระดับชั้นมีความสามารถอ่านออกเขียนได้ อ่านคล่อง เขียนคล่อง และสื่อสารได้ กำกับติดตามการดำเนินงานของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และรายงานความก้าวหน้าการดำเนินงานต่อกระทรวงศึกษาธิการ

๒) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาทุกเขต ดำเนินการประกาศนโยบายแก่โรงเรียนในสังกัด มีข้อมูลการอ่านการเขียนของนักเรียนทุกระดับชั้น วิเคราะห์ข้อมูล สรุป และจัดทำแผนซ่อมเสริมแก้ปัญหานักเรียนเป็นรายบุคคล ปรับระบบบริหารจัดการ และดำเนินการกำกับ ติดตาม นิเทศ จัดทำแผนงาน/โครงการ และกิจกรรม ให้ความช่วยเหลือสถานศึกษาในการดำเนินงานแก้ไขปัญหาการอ่านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนอย่างจริงจังต่อเนื่อง และรายงานความก้าวหน้าของการดำเนินงานต่อสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

๓) สถานศึกษา ประกาศนโยบายให้ครูและผู้เกี่ยวข้องทราบ และต้องดำเนินการทุกวิถีเพื่อให้ นักเรียนทุกคนอ่านออกเขียนได้ตามมาตรฐานหลักสูตร โดยเฉพาะนักเรียนที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ปรับระบบบริหารจัดการให้ครูทุกคนมีส่วนร่วมรับผิดชอบแก้ไขปัญหาการอ่านการเขียนของนักเรียน มีแผนซ่อมเสริมนักเรียนทุกคนที่มีปัญหา และซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล ประสานผู้ปกครองให้รับทราบ

ปัญหา และมีส่วนร่วมเอาใจใส่ดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิด กำกับ ติดตาม นิเทศ ช่วยเหลือครูแก้ไขปัญหา การอ่านการเขียนของนักเรียน และรายงานความก้าวหน้าการดำเนินงานต่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา อย่างใกล้ชิด

ด้วยเหตุนี้ สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา ซึ่งมีบทบาทหน้าที่หลัก ในการส่งเสริมและพัฒนาครู วิธีการสอน และสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อยกระดับคุณภาพการเรียน การสอนภาษาไทย จึงได้จัดทำ “คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ” ขึ้น โดยมีการประชุม ปฏิบัติการเพื่อจัดทำและพัฒนาคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ จำนวน ๓ ครั้ง ดังนี้

การประชุมครั้งที่ ๑ การประชุมปฏิบัติการจัดทำคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ ระหว่างวันที่ ๑๓ - ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๘ ณ โรงแรมอิฟ กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดทำ และพัฒนาคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ ผู้เข้าประชุมประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอน ภาษาไทย การวัดและประเมินผล ศึกษานิเทศก์ที่รับผิดชอบภาษาไทย ครูผู้สอนภาษาไทยที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในการสอน และนักวิชาการศึกษา โดยวิธีการดำเนินการประกอบด้วยการบรรยาย การอภิปราย และปฏิบัติงานกลุ่ม เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเชิงวิชาการ ในการจัดทำคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ

ในการประชุมครั้งนี้ คณะทำงานได้ร่วมพิจารณาส่วนประกอบของคู่มือการสอนอ่านเขียน โดยการแจกลูกสะกดคำ ซึ่งสรุปได้เป็น ๓ ส่วน คือ ความรู้สำหรับครู ตัวอย่างแนวทางการจัดการเรียนรู้ และแนวทางการวัดและประเมินผลประจำหน่วย จากนั้น กำหนดเนื้อหาสำหรับนำไปใช้ในการจัดการเรียน การสอน โดยยึดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ เป็นหลักในการจัดทำ จากนั้นดำเนินการจัดทำคู่มือการสอนอ่านเขียน โดยการแจกลูกสะกดคำ โดยมีการวิพากษ์ผลงานโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาไทย และการวัด และประเมินผล เพื่อให้ได้เนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการและสามารถนำไปปฏิบัติได้จริงในการจัด การเรียนการสอน

การประชุมครั้งที่ ๒ การประชุมปฏิบัติการพัฒนาคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ ระหว่างวันที่ ๑๗ - ๒๒ มกราคม ๒๕๕๙ ณ โรงแรมอิฟ กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดทำและพัฒนา คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ ผู้เข้าประชุมประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาไทย การวัดและประเมินผล ศึกษานิเทศก์ที่รับผิดชอบภาษาไทย ครูผู้สอนภาษาไทยที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญ ในการสอน และนักวิชาการศึกษา วิธีการดำเนินการประกอบด้วยการบรรยาย การอภิปราย และปฏิบัติงานกลุ่ม

ในการประชุมครั้งนี้ คณะทำงานได้ร่วมจัดทำคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ ต่อจากการประชุมครั้งที่ ๑ โดยมีการวิพากษ์ผลงานโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาไทย และการวัด และประเมินผล เพื่อให้ได้เนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการและสามารถนำไปปฏิบัติได้จริงในการจัด การเรียนการสอน รวมทั้งตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกด

การประชุมครั้งที่ ๓ การประชุมปฏิบัติการจัดทำคู่มือติดตามและประเมินผลการใช้คู่มือการสอน อ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ ระหว่างวันที่ ๑๔- ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ณ โรงแรมอิฟ กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดทำแนวทางการติดตามและประเมินผลการใช้คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ ผู้เข้าประชุมประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาไทย การวัดและประเมินผล ศึกษานิเทศก์ ที่รับผิดชอบภาษาไทย ครูผู้สอนภาษาไทยที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในการสอน และนักวิชาการศึกษา โดยใช้วิธีการบรรยาย การอภิปราย และปฏิบัติงานกลุ่ม

การประชุมในครั้งนี้แบ่งการดำเนินงานเป็น ๒ ส่วน เพื่อให้คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ มีความถูกต้องสมบูรณ์ก่อนนำไปใช้ในการอบรมให้แก่ศึกษานิเทศก์ผู้รับผิดชอบงานภาษาไทย ทั้ง ๒๒๕ เขต โดยส่วนที่ ๑ เป็นการบรรณาธิการคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ โดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาไทย การวัดและประเมินผล และปรับปรุงแก้ไขเป็นครั้งสุดท้าย และพิจารณาร่างคำชี้แจงการใช้คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ ส่วนที่ ๒ เป็นการพิจารณา ร่างแนวทางและเครื่องมือการติดตามและประเมินผล การใช้คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ สำหรับนำไปใช้ในการติดตามและประเมินผลการใช้คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ ซึ่งจากการประชุมทำให้ได้คู่มือการสอนอ่านเขียนแบบแจกลูกสะกดคำเพื่อการอ่านออกเขียนได้ จำนวน ๑๐ เล่ม พร้อมคำชี้แจงการใช้คู่มือการสอนอ่านเขียนแบบแจกลูกสะกดคำเพื่อการอ่านออกเขียนได้ รวมจำนวน ๑๑ เล่ม เพื่อนำไปจัดพิมพ์สำหรับการเผยแพร่ไปยังศึกษานิเทศก์ผู้รับผิดชอบงานภาษาไทยทั้ง ๒๒๕ เขต

สอนอย่างไรให้อ่านออก อ่านคล่อง และอ่านเป็น สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๓

อาจารย์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
รองศาสตราจารย์ปิตินันท์ สุทธิสาร
กรรมการวิชาการวิชาการของราชบัณฑิตยสภา

การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เด็กจะต้องรู้จักสัญลักษณ์ที่เป็นตัวอักษรไทย คือ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เพื่อนำมาประสมแล้วสามารถเปล่งเสียงคำ ๆ นั้น และเข้าใจความหมายของคำ โดยโยงประสบการณ์ของตนเข้ามาช่วยเสริมให้เข้าใจยิ่งขึ้น ดังนั้นการอ่านจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ครูจะต้องสอนให้แก่เด็ก รู้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ ไม่มีวิธีการสอนใดเป็นสูตรสำเร็จ การสอนที่ดีจึงต้องใช้วิธีสอนหลากหลายวิธีผสมผสานกันตามความสามารถของเด็กแต่ละวัย และพิจารณาถึงความเหมาะสมของสภาพแวดล้อม

การอ่าน เป็นทักษะที่ครูจะต้องฝึกฝนให้เด็กจนเกิดความชำนาญ และฝึกฝนอย่างต่อเนื่องอย่างสม่ำเสมอ

ทักษะการอ่านที่ครูต้องสอนให้แก่เด็ก ได้แก่

๑. การอ่านคำ และรู้ความหมายของคำ นั่นคือให้เด็กอ่านออกเป็นคำ และเข้าใจความหมายของคำนั้น ซึ่งเป็นทักษะเบื้องต้นคือสอนให้เด็กอ่านออก

๒. การอ่านจับใจความ เมื่อเด็กอ่านออกเป็นคำ เป็นวลี และเป็นประโยคได้แล้ว จะต้องเข้าใจในสิ่งที่อ่าน บอกได้ว่าใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไรในเรื่องที่อ่าน เล่าเรื่องได้ สรุปเรื่องได้ นั่นคือการสอนให้เด็กอ่านเป็น

๓. การอ่านออกเสียงให้ชัดเจน ถูกต้อง โดยเฉพาะคำที่ออกเสียง ร ล คำควบกล้ำ คำที่มีอักษรนำ รู้จักจังหวะในการอ่านให้ถูกรวดตอนฝึกจนอ่านคล่อง

๔. การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ รู้จักวิธีค้นคว้าความรู้จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ทักษะนี้เหมาะที่จะใช้กับเด็กในชั้นประถมปลายไปจนถึงขั้นที่สูง

๕. ฝึกให้เด็กมีนิสัยรักการอ่าน ครูจัดบรรยากาศในชั้นเรียนเพื่อกระตุ้นให้เด็กอ่านหนังสือ จัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เชิญชวนให้เด็กอยากอ่าน ข้อสำคัญ คือ ครูต้องเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็ก อ่านหนังสือหลากหลายนำมาเล่าให้เด็กฟัง

๖. การอ่านเพื่อให้คุณค่าและเกิดความซาบซึ้ง นั่นคือ การสอนอ่านวรรณคดี และวรรณกรรมสำหรับเด็ก ให้เด็กมองเห็นประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่านเพื่อนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน ให้เด็กรู้สึเพราะของการอ่านร้อยกรองต่าง ๆ การอ่านวรรณคดีที่จัดไว้ให้เด็กแต่ละชั้นเพื่อให้เห็นความงดงามของภาษา

การสอนให้อ่านออก

การสอนให้อ่านออกมีหลายวิธี ครูไม่ควรยึดวิธีใดวิธีหนึ่ง ควรผสมผสานหลายวิธีจนสามารถทำให้เด็กอ่านออกเป็นคำ และรู้ความหมายของคำ

๑. สอนโดยวิธีประสมอักษร เป็นการสอนที่ใช้กันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ที่แสดงถึงภูมิปัญญาการสอนอ่านแบบไทย ซึ่งทำให้เด็กอ่านหนังสือไทยได้แตกฉานวิธีหนึ่ง

วิธีสอนแบบนี้เป็นการนำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ มาประสมกัน แล้วฝึกอ่านแบบแจกลูก การอ่านแบบสะกดคำ เป็นการสอนอ่านที่เน้นการฟังเสียง ของพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ที่นำมาประสมกันเป็นคำ เมื่อฝึกฝนบ่อย ๆ จนชินหูก็จะอ่านได้ถูกต้องแม่นยำ

การอ่านแบบแจกลูก เป็นการอ่านโดยยึดพยัญชนะต้นเป็นหลัก ยึดสระเป็นหลัก หรือยึดสระและตัวสะกดเป็นหลัก เช่น

ยึดพยัญชนะต้นเป็นหลัก	-ะ	-า	-ิ	-ี	-ึ	-ือ	-ุ	-ู
ก	กะ	กา	กิ	กี	กึ	กือ	กู	กู
ข	ขะ	ขา	ขิ	ขี	ขึ	ขือ	ขุ	ขู
ค	คะ	คา	คิ	คี	คึ	คือ	คู	คู

ยึดสระเป็นหลัก	ก	จ	ต	อ	ข	ส	ม	ย
-า	กา	จา	ตา	อา	ขา	สา	มา	ยา
-ิ	กิ	จิ	ติ	อิ	ขิ	สิ	มิ	ยิ
-ึ	กู	จุ	ตุ	อุ	ขุ	สุ	มุ	ยุ

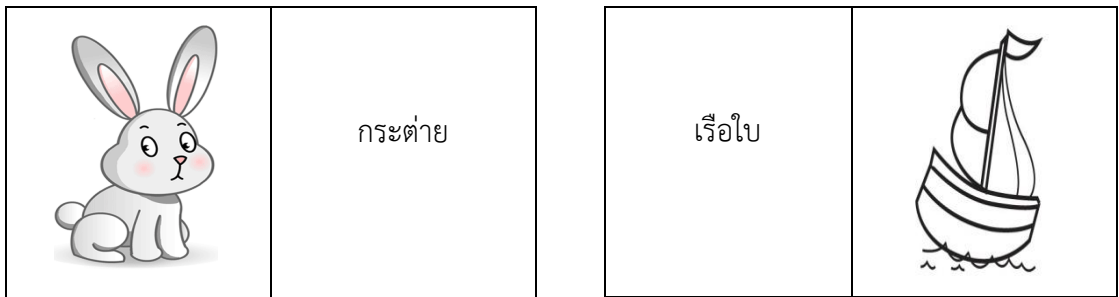
ยึดสระและตัวสะกดเป็นหลัก	ก	จ	ต	อ	ข	ส	ม	ย
-า ง	กาง	จาง	ตาง	อาง	ขาง	สาง	มาง	ยาง
-า น	กาน	จาน	ตาน	อาน	ขาน	सान	มาน	ยาน
-า ด	กาด	จาด	ตาด	อาด	ขาด	สาด	มาด	ยาด

การอ่านแบบสะกดคำ เป็นการอ่านโดยสะกดคำ หรือออกเสียงพยัญชนะ สระ ตัวสะกด วรรณยุกต์ การันต์ ที่ประกอบเป็นคำ เช่น

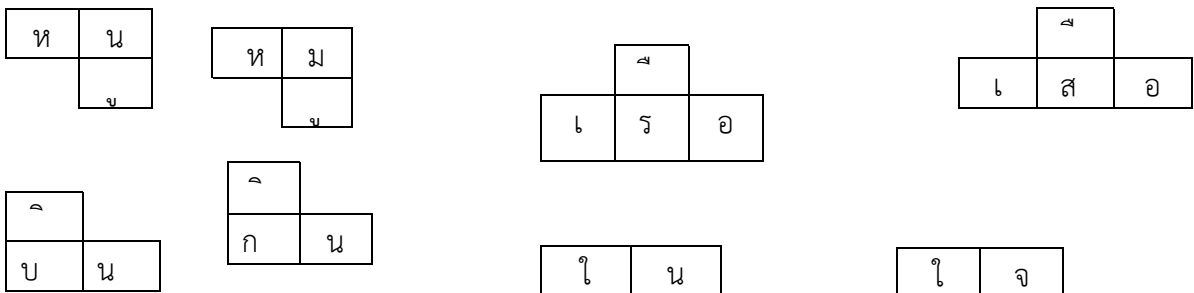
ตา	สะกดว่า	ตอ - อา	→	ตา		
บ้าน	สะกดว่า	บอ - อา - นอ	→	บาน - ไม้โท	→	บ้าน
เรื่อง	สะกดว่า	รอ - เอื้อ - งอ	→	เรื่อง - ไม้เอก	→	เรื่อง
สัตว์	สะกดว่า	สอ - อะ - ตอ - วอการันต์	→	สัตว์		
ถนน	สะกดว่า	ถอ - นอ - โอะ - นอ	→	ทะ - หนน		

๒. สอนด้วยการเดาคำจากภาพ หรือ การสอนอ่านจากภาพ

เด็กเริ่มหัดอ่านจากรูปภาพก่อน แล้วจึงนำไปสู่การอ่านจากตัวอักษรรูปภาพจะเป็นสิ่งชี้แนะ ให้เด็กอ่านคำนั้นได้ เช่น

๓. สอนอ่านจากรูปร่างของคำ เมื่อเด็กเห็นรูปร่างของคำโดยส่วนรวมก็จะจำได้ แล้วจะนำไปเปรียบเทียบกับคำที่เคยอ่านออกแล้ว คำใดที่มีรูปร่างคล้ายคลึงกัน ก็สามารถเดาและเทียบเสียงได้ว่าอ่านอย่างไร การสอนแบบนี้ครูต้องตีกรอบคำที่ทำให้เด็กสามารถมองเห็นรูปร่างคำได้อย่างชัดเจน เน้นการฝึกให้เด็กสังเกตรูปร่างของคำ เช่น

๔. สอนด้วยการเดาคำจากบริบท หรือคำที่อยู่แวดล้อม สำหรับเด็กมักจะใช้บริบทที่เป็นปริศนาคำทาย หากครูต้องการให้เด็กอ่านคำใดก็สร้างปริศนาคำทาย เมื่อเด็กทายคำได้ถูกต้องก็สามารถอ่านคำนั้นออก

ตัวอย่างปริศนาคำทายที่ใช้สระอะ

- ๑ ฉันทันเป็นผักสวนครัว เนื้อตัวเป็นตะปุ่มตะป่ำ แต่มีคุณค่าเลิศล้ำ คั้นเอาน้ำแม่ขมหน้อยอร่อยดี (มะระ)
- ๒ ฉันทันเป็นของใช้ มีไว้ในครัว เอาไว้มัดคั่ว ทั่วทุกบ้านต้องมี (กระชะ)

๕. สอนอ่านโดยให้รู้หลักภาษา วิธีนี้ได้ก็จะรู้หลักเกณฑ์ของภาษาเพื่อการอ่านการเขียน ตามที่บรรจุไว้ในหลักสูตร เช่น อักษร ๓ หมู่ สระเสียงเดียว สระเสียงประสม มาตราตัวสะกด การผันวรรณยุกต์ การอ่านคำควบกล้ำ การอ่านอักษรนำ ฯลฯ วิธีนี้จึงต้องหาวิธีสอนที่หลากหลาย จัดกิจกรรมที่น่าสนใจ ให้เด็กเรียนรู้หลักภาษาที่ง่าย ๆ ด้วยวิธีง่าย ๆ ที่ทำให้เด็กสนุกสนาน กิจกรรมที่เด็กชอบ เช่น เล่นิทาน ร้องเพลง เล่นเกม ฯลฯ

ตัวอย่างการสอนโดยใช้เพลง	
เพลง สระ อะ	
	คำร้อง รศ.ปิตินันท์ สุทธสาร ทำนอง THIS IS THE WAY
คำสระอะ จะมีเสียงสั้น	อยู่คู่เคียงกันพยัญชนะ
จะ ปะ กระทบะ กระทะ ตะกละ มะระ	ล้วนอะตามเรียงราย
คำสระอะมีตัวสะกด	อะจะกระโดดเป็น หันอากาศ
เช่น กะ - น - กัน และฉัน นัน มัน	ตัว อะ แปรผัน เป็น หันอากาศ (ซ้ำ)

๖. สอนอ่านตามครู

วิธีนี้เป็นการสอนที่ง่าย ครูส่วนใหญ่ชอบมาก ถ้าครูไม่คิดพิจารณาให้ดีว่า เมื่อใดควรสอนด้วยวิธีนี้จะเป็นอันตรายต่อเด็ก ครูจะใช้วิธีนี้ต่อเมื่อเป็นคำยาก คำที่มีตัวสะกดแปลก ๆ และครูได้ใช้วิธีอื่นแล้ว เด็กยังอ่านไม่ได้

สำหรับชั้น ป. ๑ ครูอาจใช้วิธีนี้ได้ โดยครูอ่านนำแล้วให้นักเรียนอ่านตาม เมื่อเด็กอ่านได้แล้ว จึงฝึกให้อ่านเป็นกลุ่ม เป็นรายบุคคล

การอ่านบทร้อยกรองนั้น ครูจำเป็นต้องอ่านนำก่อน เพื่อให้รู้จังหวะ และลีลาการอ่านบทร้อยกรองตามประเภทของคำประพันธ์นั้น ๆ

วิธีการสอนทั้ง ๖ วิธีนี้ ครูควรนำไปประยุกต์ใช้ให้ผสมผสานให้เหมาะสมแก่วัยของเด็กจะทำให้เด็กอ่านออกอ่านเก่ง ต่อไปครูจึงสอนอ่าน วลี ประโยค ข้อความ เรื่องราวสั้น ๆ และการฝึกการอ่านจับใจความในลำดับต่อไป

การสอนอ่านจับใจความ

เมื่อเด็กอ่านออกแล้วจึงสอนให้อ่านเป็น คือ อ่านแล้วเข้าใจความหมาย ไม่ว่าจะอ่านเป็นคำ วลี ประโยค ข้อความ หรือเรื่องราวก็สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน เล่าเรื่องได้ สรุปเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้อง ตลอดจนหาประเด็นสำคัญ ๆ จากเรื่องที่อ่านได้อย่างชัดเจนถูกต้อง

การสอนอ่านจับใจความเป็นการฝึกการอ่านในใจ ก่อนที่จะให้นักเรียนอ่านในใจ ครูต้องนำคำยากหรือคำศัพท์มาอธิบายความหมายเสียก่อน ทั้งนี้เพื่อช่วยให้เด็กอ่านในใจโดยไม่ติดขัดจะช่วยให้จับใจความได้ดี การฝึกอ่านในใจที่ดี คือ ฝึกการกวาดสายตาจากซ้ายไปขวาจากบนไปล่าง ไม่ส่งเสียงพิมพ์้า ขณะอ่าน ไม่ทำปากขมุบขมิบ ไม่ส่ายหน้าไปตามหนังสือ ให้มีสมาธิในขณะที่อ่าน ฝึกการเก็บใจความที่ละย่อหน้า ทีละหน้า

ใจความ หมายถึง ส่วนสำคัญของเรื่อง ตรงข้ามกับ **พลความ** หมายถึงส่วนที่ไม่สำคัญ ที่เป็นรายละเอียดที่ไม่จำเป็น

ใจความ จะปรากฏอยู่ตามย่อหน้าต่าง ๆ ของเรื่องที่อ่าน อาจเป็นประโยคสำคัญอยู่ใน **ส่วนต้น ส่วนกลาง** หรือ **ส่วนท้าย** ของย่อหน้า ครูต้องฝึกให้เด็กอ่านทุกย่อหน้าอย่างละเอียด

ในการสอนอ่านจับใจความ ครูควรตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านแต่ละครั้งว่า ต้องการให้ผู้เรียนอ่านเพื่อวัตถุประสงค์ใด เช่น

๑. จับประเด็นสำคัญของเรื่อง
๒. อ่านเพื่อต้องการรู้รายละเอียด
๓. อ่านเพื่อตอบคำถามสิ่งที่อยากรู้
๔. อ่านเพื่อย่อ หรือ เรียบเรียงเรื่องให้กระชับ
๕. อ่านเพื่อสรุปหลักเกณฑ์ แนวคิด หรือแก่นของเรื่อง
๖. อ่านเพื่อคาดคะเน หรือคาดหวังผลที่ได้
๗. อ่านเพื่อให้รู้คุณค่า และเกิดความซาบซึ้งในเรื่องที่อ่าน
๘. อ่านเพื่อประเมินความถูกต้อง ใช้วิจารณ์ญาณไตร่ตรอง

ความเข้าใจในการอ่าน มี ๓ ระดับ คือ ระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง

ระดับต้น เป็นความเข้าใจขั้นข้อเท็จจริง เป็นระดับความเข้าใจที่ใช้ความรู้ ความจำ ความเข้าใจตามตัวอักษรที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน

ระดับกลาง เป็นความเข้าใจขั้นตีความ ที่ต้องนำความรู้และประสบการณ์มาช่วยในการตีความ อ่านแล้วสามารถนำแนวทางจากเรื่องที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ สามารถแยกแยะสิ่งที่ไม่ได้ระบุไว้ในเรื่องที่อ่าน แต่สังเกตจากคำ กลุ่มคำ และประโยคที่บอกไว้เป็นแนวทาง

ระดับสูง เป็นความเข้าใจขั้นวิเคราะห์ วิจัย และประเมินค่าเป็นการอ่านจับใจความที่ต้องการใช้ความคิดในระดับสูง สามารถสังเคราะห์ ประเมินค่าในเรื่องที่อ่านโดยใช้ความคิดที่ต้องใช้วิจารณ์ญาณ

ในชั้น ป.๑ – ป.๒ ครูอาจฝึกให้เด็กเข้าใจในระดับต้น และระดับกลางก่อน สำหรับชั้น ป.๓ ครูต้องพยายามฝึกให้เด็กใช้ความคิดวิจารณ์ญาณ ตามระดับความสามารถของเด็กในวัยนี้

ตัวอย่างคำถามต่อไปนี้ ท่านคิดว่าเป็นความเข้าใจการอ่านในระดับใด

๑. จังหวัดที่นักเรียนอยู่มีป่าชายเลนหรือไม่ บอกชื่อจังหวัดที่มีป่าชายเลนตามที่นักเรียนรู้จัก
๒. สัตว์ที่อาศัยอยู่ในป่าชายเลนมีอะไรบ้าง
๓. ป่าชายเลนมีประโยชน์อย่างไร เหตุใดเราจึงต้องช่วยกันดูแลไม่ให้เสื่อมโทรม
๔. นอกจากวิธีประหยัดพลังงานที่กล่าวมาแล้ว นักเรียนคิดว่ามีวิธีใดอีกบ้าง
๕. นักเรียนคิดว่าผลกระทบจากน้ำมันขึ้นราคา มีอะไรบ้าง
๖. เมื่อได้ยินใครว่าร้ายแก่นักเรียน เราควรปฏิบัติอย่างไร
๗. อธิบายความหมายของคำว่า “กินร้อน ช้อนกลาง ล้างมือ”
๘. ทำอย่างไรจึงจะปลอดภัยจากการเล่น และการเดินทาง
๙. เด็ก ๆ ควรดูแลสุขภาพอย่างไรจึงจะไม่เจ็บป่วย
๑๐. “แต่เด็กชื่อไว้” นักเรียนเข้าใจความหมายไว้ว่าอย่างไร
๑๑. ในเพลงกล่อมเด็ก “นกกาเหว่า” นักเรียนสงสัยใคร่มากที่สุด เพราะเหตุใด
๑๒. ลองพิจารณาดูว่าเนื้อหาความตอนใดในเพลงกล่อมเด็ก ที่อ่านแล้วเห็นภาพได้ชัดเจน
๑๓. นักเรียนชอบบทร้อยกรองตอนใดมากที่สุด ยกมาให้ฟังแล้วบอกว่าชอบเพราะเหตุใด
๑๔. เมื่ออ่านเรื่อง “ธนูดอกไม้กับเจ้าชายน้อย” แล้ว ลองพิจารณาว่าได้ข้อคิดอะไรที่เป็นประโยชน์แก่ตนบ้าง
๑๕. หากนักเรียนพบคนที่มีนิสัยเหมือนหมาป่าในนิทานเรื่อง “หมาป่ากับลูกแกะ” นักเรียนจะทำอย่างไรบ้าง

การสอนอ่านวรรณคดี

การสอนอ่านวรรณคดีและวรรณกรรม มีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อให้ผู้เรียนได้มีจินตนาการ มีความซาบซึ้งในรสไพเราะของภาษา และมองเห็นคุณค่าของวรรณคดีในแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งแฝงไว้ในวรรณคดีแต่ละเรื่อง ทั้งยังช่วยกล่อมเกล้าพัฒนาการด้านจิตใจและอารมณ์ของผู้เรียนอีกด้วย

การสอนอ่านวรรณคดีในชั้นประถมศึกษาตอนต้นนั้น ครูควรจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ให้นักเรียน **อ่านอย่างสนุก** มีชีวิตชีวา เช่น การร้อง การเล่น การเต้น การทำท่าประกอบ การแสดง บทบาทสมมติ การตบมือเข้าจังหวะ ฯลฯ ไม่ควรเน้นการอ่านออกอย่างจริงจัง เพราะวรรณคดีบางเรื่องมีคำศัพท์ที่ยากสำหรับเด็ก ถ้าครูเน้นย้ำให้นักเรียนต้องอ่านให้ออกจะเป็นการสกัดกั้นอารมณ์ที่จะทำให้เกิดความซาบซึ้งและรู้สึกไพเราะของภาษา วิธีที่เหมาะสม คือ ครูอ่านให้เด็กฟังเสียก่อน เพื่อให้เด็กเข้าใจเนื้อเรื่องและเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ครูต้องมีลีลาการอ่านอย่างมีชีวิตชีวา ดึงดูดความสนใจของเด็ก ตอนใดมีคำประพันธ์ที่มีคุณค่าก็ควรให้ท่องจำเป็นบทอาขยาน ให้รู้จักคำที่ประณีต สละสลวย คำคล้องจอง คำที่ให้ความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ตลอดจนปลูกฝังให้มีทัศนคติที่ดี มีนิสัยรักการอ่านด้วย

บทอาขยานภาษาไทย ชั้น ป.๑ - ป.๓ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑

บทหลัก

- ๑ แมวเหมียว
- ๑ ฝนตกแดดออก
- ๑ กาดำ
- ๑ รักษาป่า
- ๑ เด็กน้อย
- ๑ วิชาหนาเจ้า

บทเลือก

- ๑ น้ของของเธอ
- ๑ รักเมืองไทย
- ๑ ไก่แจ้
- ๑ สักวา
- ๑ ความดีความชั่ว
- ๑ ตั้งไข่ล้มต้มไข่กิน

วรรณคดีและวรรณกรรม ชั้น ป.๑ - ป.๓

- ป.๑ - นิทานอีสป กระจ่างกับเต่า
- ป.๒ - นิทานอีสป ราชสีห์กับหนู
- นิทานไทย ยายกะตา
- ป.๓ - นิทานสุภาพิต กระจ่างตื่นตูม
- นิทานอีสป หมาป่ากับลูกแกะ
- ประถม ก กา ฉบับหอสมุดแห่งชาติ
- เพลงกล่อมเด็ก นกกาเหว่า
- ละครนอกเรื่อง ไชยเชษฐา ตอนพระนารายณ์อิเบศร์พบพระไชยเชษฐา

บทร้อยกรอง ๔๔ เพื่อนรัก

รศ.ปิตินันท์ สุทธิสาร

ก	เอ๋ย ก ไก่	ข	ไข่น้ำอวด	ช	ขวดลวดลาย
ค	ควายอดทน	ค	คนเก่งจิ้ง	ฌ	ระฆังสวายหรร
ง	งูเลื้อยคลาน	จ	จานงามยิ่ง	ฉ	ฉิ่งปากกว้าง
ช	ช่างตัวโต	ช	โซ่ใช้เสมอ	ฉ	ฉม่อมแม่กิ่ง
ญ	หญิงงามตา	ฎ	ชฎาน่ารัก	ฏ	ปฏักปักที่ลาน
ฐ	ฐานใหญ่โต	ท	มณโฑนั่งหงา	ฒ	ผู้เฒ่าใจเย็น
ณ	ณรยังเล็ก	ด	เด็กวัยเยาว์	ต	เต่ากินผักบุ้ง
ถ	ถุงเก็บนาน	ท	ทหารยืนตรง	ธ	ธงเชิดชู
น	หนูวิ่งไว	บ	ใบไม้ใบหนา	ป	ปลาในบึง
ผ	ผึ่งนางพญา	ฝ	ฝากันบ้าน	พ	พานรองชั้น
ฟ	ฟันขาวเป็นเงา	ภ	สำเภาแล่นมา	ม	ม้าเร็วหนัก
ย	ยักษ์ใหญ่เหลือ	ร	เรือลอยนิ่ง	ล	ลิงโลดเล่น
ว	แหวนล้ำค่า	ศ	ศาลาเย็นดี	ซ	ถ้ำช่วยเหลือ
ส	เสือแรงรีบ	ห	หีบใส่ผ้า	ฬ	จุฬาลอยคว้าง
อ	อ่างขายถูก	ฮ	นกฮูกตาโต		

* การท่องบทคล้องจอง ก - ฮ หลาย ๆ แบบ จะช่วยให้เด็กมีความแม่นยำยิ่งขึ้น

การใช้คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำภาษาไทย

๑. คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำภาษาไทย จัดแบ่งเป็นหน่วยการสอนตามลำดับของการสอนภาษาไทยขั้นพื้นฐาน เป็น ๑๐ หน่วย จัดพิมพ์เป็นหน่วยละ ๑ เล่ม มีทั้งหมด ๑๐ เล่ม เล่มละ ๑ หน่วย ได้แก่

หน่วยที่ ๑ รูปและเสียงพยัญชนะ

หน่วยที่ ๒ รูปและเสียงสระ

หน่วยที่ ๓ รูปและเสียงวรรณยุกต์

หน่วยที่ ๔ การแจกลูกสะกดคำในแม่ ก กา

หน่วยที่ ๕ การผันวรรณยุกต์คำในแม่ ก กา

หน่วยที่ ๖ การแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

หน่วยที่ ๗ การผันวรรณยุกต์คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

หน่วยที่ ๘ การแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

หน่วยที่ ๙ การแจกลูกสะกดคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ

หน่วยที่ ๑๐ การแจกลูกสะกดคำที่มีอักษรนำ

๒. คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ ในแต่ละหน่วย ประกอบด้วยส่วนสำคัญ ๓ ส่วน คือ

ส่วนที่ ๑ ความรู้สำหรับครู เป็นส่วนที่ให้ความรู้ความเข้าใจ เป็นการเตรียมความรู้ให้แก่ครู เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจสาระสำคัญ หลักการของเรื่องที่สอนอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

ส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดการเรียนรู้ เป็นการนำเสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ พร้อมสื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้สอนได้ใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้

ส่วนที่ ๓ แนวทางการวัดและประเมินผลประจำหน่วย เป็นการนำเสนอตัวอย่างการวัดและประเมินผล โดยมีการวัดผลระหว่างเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน (Formative test) ซึ่งสอดแทรก ระหว่างการจัดการเรียนรู้ เป็นการบันทึกผลจากการฝึกทักษะการอ่านและการเขียนในระหว่างเรียน ซึ่งจะปรากฏอยู่ในส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดการเรียนรู้ สำหรับในส่วนที่ ๓ นี้ จะเป็นการวัดผลประจำหน่วย เพื่อตัดสินว่าหลังการจัดการเรียนรู้ครบตามหน่วยนั้นแล้ว ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ในหน่วยนั้นในระดับใด ซึ่งนำผลจากการวัดมาตรวจสอบความสามารถในการอ่านและเขียนในหน่วยนั้นๆ

ส่วนที่ ๑ ความรู้สำหรับครู

จุดประสงค์ของความรู้สำหรับครู เป็นเอกสารที่เป็นสาระสำคัญที่มีไว้ให้ครูได้ศึกษาเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจ ในการเตรียมความพร้อมในการสอนและเสนอแนะแนวทางการจัดเรียนรู้ในหน่วยนั้น โดยกำหนดเป็นขั้นตอน เพื่อเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ให้แก่ครูได้ศึกษาเพื่อทำความเข้าใจถึง สาระสำคัญที่จะนำไปถ่ายทอดให้นักเรียน โดยส่วนที่ ๑ นี้ มุ่งเน้นให้ครูมีหลักการและแนวคิดในเรื่องที่จะสอน

ส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดการเรียนรู้

จุดประสงค์ของการนำเสนอในหัวข้อนี้ เพื่อเป็นตัวอย่างให้ครูได้นำไปประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสม และบริบทของสถานศึกษา ในหัวข้อนี้ขออธิบายให้เข้าใจ ดังนี้

ตัวอย่างแนวการจัดการเรียนรู้

๑. ระบุชื่อหน่วยและเวลาที่ใช้ในแต่ละหน่วย สำหรับเวลาที่ใช้ในแต่ละหน่วย ผู้นำไปใช้สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม เวลาที่กำหนดไว้เป็นการกำหนดโดยประมาณเท่านั้น

๒. จุดประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ เป็นการระบุให้ผู้สอนได้กำหนดว่า สอนหน่วยนี้แล้ว ผู้เรียนต้องมีความรู้ความเข้าใจ และมีความสามารถในการอ่านและเขียนตามจุดประสงค์ของหน่วยนั้น ในระดับใด ซึ่งแนวทางการจัดการเรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการสอนภาษาไทยตามหลักสูตร ได้จากการพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้

๓. แนวทางการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้เห็นว่าหน่วยนี้แบ่งการสอนเป็นขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ ได้กี่ครั้ง แต่ละครั้งใช้เวลาครั้งละ ๑ ชั่วโมง ครูสามารถปรับเปลี่ยนจำนวนครั้งและเวลาได้ตามความเหมาะสม และการนำไปใช้ของครู แต่ต้องให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด

๔. แนวการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ ทุกหน่วยจะเขียนตัวอย่างแนวทางการจัดการเรียนรู้ไว้ให้ ๑ เรื่อง ประกอบด้วย

๑) จุดประสงค์การเรียนรู้ (ระบุผลลัพธ์ที่เกิดจากการเรียนรู้เฉพาะเรื่องที่สอนในชั่วโมงนั้น)

๒) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ เสนอให้เห็นขั้นตอนการสอนตั้งแต่

ขั้นนำ: มีจุดประสงค์เพื่อสร้างความสนใจและทบทวนความรู้ที่เชื่อมโยงกับหัวข้อที่จะเรียนต่อไป

ขั้นสอน: เสนอแนวทางการจัดเรียนรู้ไว้เป็นตัวอย่าง โดยครูสามารถปรับเปลี่ยนสื่อได้ตามความเหมาะสม แต่จุดเน้นของการจัดการเรียนรู้ต้องการให้ได้ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสอดแทรก

ในการสอนและต้องมีการบันทึกผลการสอน ตามตัวอย่างที่แสดงไว้

ขั้นสรุป: เป็นขั้นการทบทวนให้นักเรียนเข้าใจในเรื่องที่สอน

๓) สื่อการสอนเป็นการเสนอแนะสื่อที่ใช้ในการสอนของชั่วโมงนั้นๆ

๔) การวัดและประเมินผล เสนอแบบบันทึกผลการฝึกทักษะระหว่างเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล

ตัวอย่างแนวการจัดการเรียนรู้ที่ ๒ และต่อ ๆ ไป

เป็นการนำเสนอจุดประสงค์การเรียนรู้ของหน่วยนั้น และแนวทางการจัดการเรียนรู้อย่างกว้าง ๆ เพื่อให้ครูผู้สอนได้นำไปประยุกต์ใช้ได้ และบางหน่วยได้เสนอแนะแนวทางการจัดการเรียนรู้ไว้จนครบทุกขั้นตอน

ส่วนที่ ๓ การวัดและประเมินผลประจำหน่วย

การวัดและประเมินผลประจำหน่วยเป็นการประเมินตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้ประจำหน่วย เพื่อตัดสินผลการเรียนของหน่วยนั้น โดยจะกำหนด

- ๑) แบบวัดตามจุดประสงค์ของหน่วยนั้น
- ๒) วิธีการวัด
- ๓) เกณฑ์การประเมิน

หมายเหตุ

การวัดระหว่างเรียนจะเป็นการจากการฝึกทักษะหรือการใช้แบบวัดอื่น ๆ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ในชั่วโมงนั้น ๆ เป็นการวัดเพื่อการพัฒนาการเรียนของนักเรียน

หน่วยที่ ๑ รูปและเสียงพยัญชนะ

ส่วนที่ ๑ ความรู้สำหรับครู

แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อมุ่งให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้ที่ประสบผลสำเร็จมีหลากหลายวิธี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเทคนิคและประสบการณ์ของครูผู้สอนเป็นสำคัญ ซึ่งครูผู้สอนแต่ละคนต่างก็มีเทคนิควิธีการที่แตกต่างกันไป แต่สิ่งที่สำคัญที่ครูควรคำนึงถึง คือ การศึกษาผู้เรียนเป็นรายบุคคล และสอนผู้เรียนตามความแตกต่างของผู้เรียนและสอนด้วยความรักความเข้าใจเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

๑. ครูตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อพัฒนาให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ และการสื่อสารในชีวิตตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ของตน

๒. ครูมีความรู้เกี่ยวกับรูปและเสียงของพยัญชนะไทย

๓. ครูให้ความสำคัญกับการสอนและฝึกฝนให้นักเรียนเขียนพยัญชนะได้ถูกวิธี ตลอดจนวิธีการจับดินสอ การวางสมุด และทำนั่งที่ถูกต้อง

๔. ครูจัดเตรียมสื่อที่น่าสนใจ ครบตามจำนวนนักเรียน และให้นักเรียนทุกคนได้ฝึกปฏิบัติจนเกิดทักษะและความแม่นยำ

รูปพยัญชนะ

พยัญชนะไทยมีทั้งหมด ๔๔ ตัว ปัจจุบันใช้เพียง ๔๒ ตัว ตัวที่เลิกใช้ คือ ข ค

ตัวอักษรแบบกระทรวงศึกษาธิการ

พยัญชนะไทย

ก ข ฃ ค ฅ ฉ ง จ ฉ

ช ซ ฌ ญ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ

ณ ด ต ถ ท ธ น บ ป

ผ ผ พ ฟ ภ ม ย ร ล

ว ศ ษ ส ห ฬ อ ฮ

ข้อสังเกต

๑. พยัญชนะ **ฬ** ในรูปแบบของกระทรวงศึกษาธิการนี้ใช้ทางสูงกว่าบรรทัดที่ ๑ ขึ้นไป ๒ ส่วน

๒. พยัญชนะ **อ** ฐานของ **อ** จะโค้งหรือตรงก็ได้

ชื่อพยัญชนะ

ชื่อพยัญชนะไทยในปัจจุบันมีคำสร้อยประกอบชื่อพยัญชนะหลายสำนวน ส่วนฉบับที่ใช้กันมานานและจดจำได้อย่างแพร่หลาย คือ ฉบับที่ใช้ชื่อตัวอักษรของสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพ ส่วนคำสร้อยสร้างสรรค์โดยบริษัทประชาช่าง ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ก	 เอ๋ย กอไก่	ข	 ไข่ ในเล่า	ช	 ด ของเรา
ค	 ควาย เข้านา	ค	 คน ขึ่งขัง	ฅ	 ระฆัง ข้างฝา
ง	 งู ใจกล้า	จ	 จวน ใจดี	ฉ	 ฉิ่ง ตีดัง
ช	 ช้าง วิ่งหนี	ซ	 โซ่ ล่ามที	ฌ	 เมอ คู่กัน
ญ	 หญิง โสภา	ฎ	 ขญา สวมพลัน	ฉ	 ปลุก หุนหัน
ฐ	 ฐาน เข้ามารอง	ฑ	 มณฑโท หน้าขาว	ฒ	 ผู้เฒ่า เดินย่อง
ณ	 เณร ไม่มอง	ด	 เด็ก ต้องนิมนต์	ต	 เต่า หลังตุ้ง
ถ	 ถุง แบกขน	ท	 ทหาร อดทน	ธ	 ธง คนนิยม
น	 หนู ขวักไขว่	บ	 ใบไม้ ทับถม	ป	 ปลา ตากลม

ผ	 ผึ้ง ทำรัง	ฝ	 ฝา ทนทาน	พ	 พาน วางตั้ง
ฟ	 ฟัน สะอาดจั่ง	ภ	 สำเภา กางใบ	ม	 ม้า คึกคัก
ย	 ยักษ์ เขี้ยวใหญ่	ร	 เรือ พายไป	ล	 ลิง ไต่ราว
ว	 แหวน ลงยา	ค	 ศาลา เจียบเหงา	ช	 ฤๅษี หนวดยาว
ส	 เสือ ดาวคะนอง	ห	 หีบ ใส่ผ้า	ฬ	 จุฬา ทำผยอง
อ	 อ่าง เนืองนอง	ฮ	 นกฮูก ตาโต		

ข้อสังเกต

- พยัญชนะ **ช** บางตำราใช้ **ล้ามตี** หมายถึง **ล้ามและตีตรวน** แต่ในที่นี้ใช้ **ล้ามที่**
 - พยัญชนะ **ณ** ที่ถูกใช้ **เหมอ** หมายถึง **ต้นไม้** ซึ่งตามรูปที่แสดงในบทอ่าน ส่วน **ณ** กระเซอ นั้น หมายถึง ภาชนะสานชนิดหนึ่งมีรูปร่างคล้ายกระจาดแต่สูงกว่า ก้นสอบ ปากกว้างกว่า ใช้สำหรับกระเดียด
 - พยัญชนะ **ค** ใช้ **ค ศาลา** เท่านั้น ทั้งนี้ไม่ใช่ **ค คอ ศาลา**
 - พยัญชนะ **ช** ใช้ **ช ฤๅษี** เท่านั้น ทั้งนี้ไม่ใช่ **ช บอ ฤๅษี**
- อย่างไรก็ตาม ครูจะต้องสอนให้นักเรียนรู้จักรูปและเสียงของพยัญชนะให้ถูกต้องตรงกัน ส่วนชื่อเรียกพยัญชนะและคำสร้อยนั้น สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามยุคสมัยและสำนักพิมพ์ ซึ่งอาจมีความแตกต่างกันได้

การฝึกเขียนพยัญชนะ

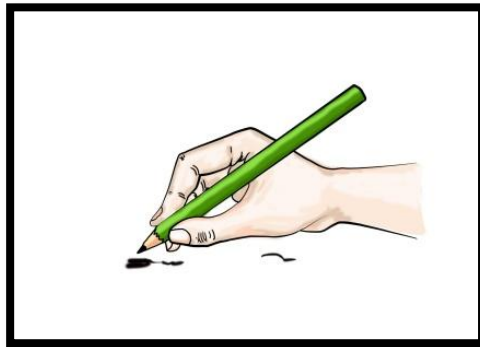
กรณีที่นักเรียนยังไม่เคยเรียนเรื่องการอ่านและการเขียนพยัญชนะมาก่อนเลย ครูควรสอนพื้นฐานสำคัญสำหรับการเริ่มต้นของพยัญชนะให้ถูกต้องก่อน ดังนี้

๑. วิธีการจับดินสอที่ถูกต้อง
๒. ลักษณะการนั่งที่ถูกต้อง
๓. การเขียนเส้นพื้นฐานในการเขียนพยัญชนะ

๑. วิธีจับดินสอที่ถูกต้อง

การจับดินสอที่จะทำให้ไม่เกิดการเกร็งของนิ้วและข้อมือมากเกินไป และยังเป็นกรจับแบบธรรมชาติตามสรีระของนิ้วและมือ

- นิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้จับตัวดินสอ
- นิ้วกลางใช้เป็นฐานรองดินสอ

ภาพการจับดินสอที่ถูกต้อง

๒. ลักษณะการนั่งที่ถูกต้อง

๒.๑ นักเรียนนั่งตัวตรง หันหน้าเข้าหาโต๊ะเรียน ทั้งนี้ไม่ควรนั่งเอียงเพราะอาจทำให้หลังคด

๒.๒ แขนทั้ง ๒ ข้าง วางอยู่บนโต๊ะ ประมาณ ๓ ใน ๔ ของความยาวระหว่างศอกกับข้อมือ โดยวางพาดไว้กับขอบโต๊ะ

๒.๓ วางกระดาษสำหรับเขียนไว้ตรงหน้า ทั้งนี้ควรวางกระดาษให้ตรง หรือเอียงเพียงเล็กน้อย หากวางเอียงมากไปอาจทำให้ผู้เขียนต้องเอียงคอ ส่งผลให้สายตาทำงานมาก อาจทำให้สายต่านักเรียนผิดปกติได้

๒.๔ มือที่ใช้เขียนต้องทำมุมให้เหมาะสมกับตัวอักษร ข้อศอกต้องไม่กางออกหรือแนบลำตัวมากเกินไป

๒.๕ การวางมือ ใช้ฝ่ามือคว่ำลง มืองอ ทำมุม ๔๕ องศากับข้อมือ นิ้วกลางรองรับดินสอหรือปากกา ส่วนนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้จะประคองดินสอร่วมกับนิ้วกลาง

๒.๖ จับดินสอให้พอเหมาะ ไม่แน่นหรือหลวมเกินไป ส่วนนิ้วที่จับดินสอควรโค้งงอเล็กน้อย

๒.๗ ขณะที่คัดลายมือ แขน มือ และนิ้วต้องเคลื่อนไหวให้สัมพันธ์กัน

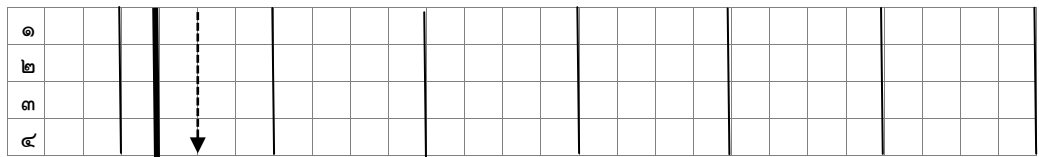
๒.๘ การเคลื่อนไหวของดินสอขณะที่คัดตัวพยัญชนะ จะต้องเริ่มต้นจากการเขียนส่วนหัวของพยัญชนะทุกตัวเสมอ ทั้งนี้ต้องเขียนพยัญชนะแต่ละตัวให้เสร็จเรียบร้อยก่อนที่จะยกดินสอ

๓. การเขียนเส้นพื้นฐานในการเขียนพยัญชนะ

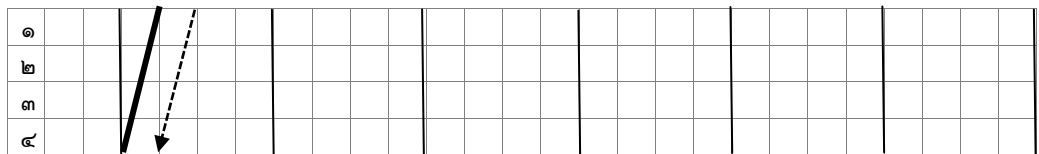
ก่อนสอนเขียนพยัญชนะไทย ครูควรฝึกการเขียนเส้นพื้นฐานจากง่ายไปหายาก จำนวน ๑๓ เส้นให้กับนักเรียน โดยใช้บรรทัด ๕ เส้น (๔ ส่วน) จนนักเรียนเกิดความชำนาญ

ตัวอย่างเส้นพื้นฐานในการเขียนพยัญชนะ

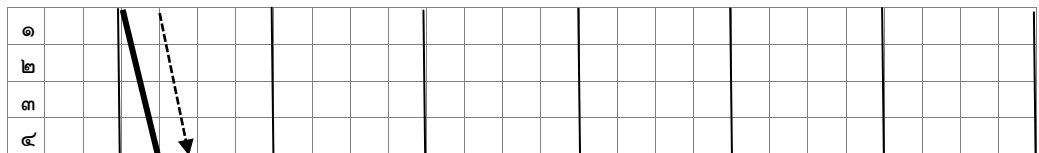
๑. เส้นตรงจากบนลงล่าง

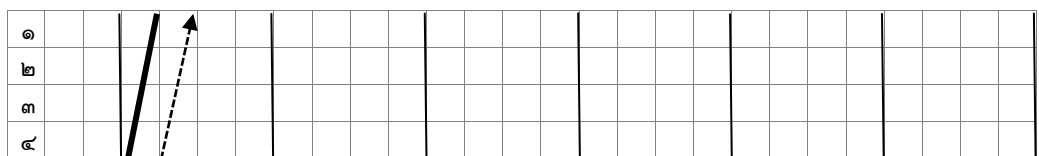
๒. เส้นเฉียงจากบนขวามาล่างซ้าย

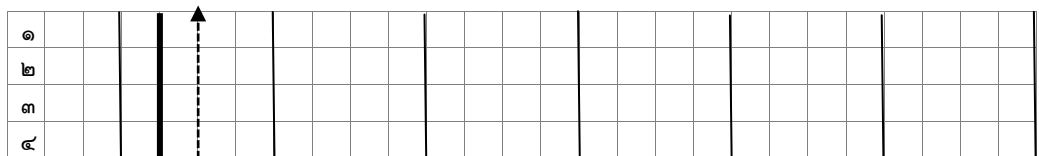
๓. เส้นเฉียงจากบนซ้ายมาล่างขวา

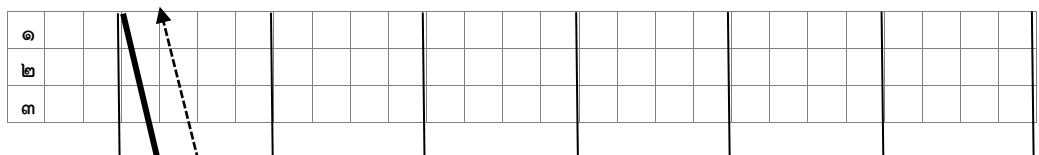
๔. เส้นเฉียงจากล่างซ้ายไปบนขวา

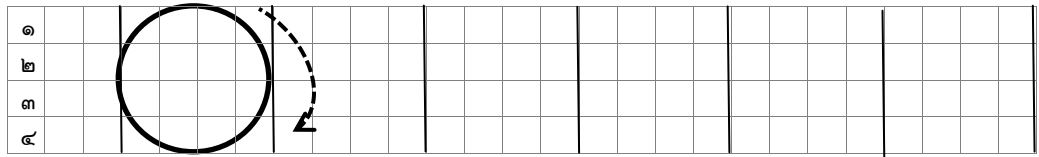
๕. เส้นตรงจากล่างไปบน

๖. เส้นเฉียงจากล่างขวาไปบนซ้าย

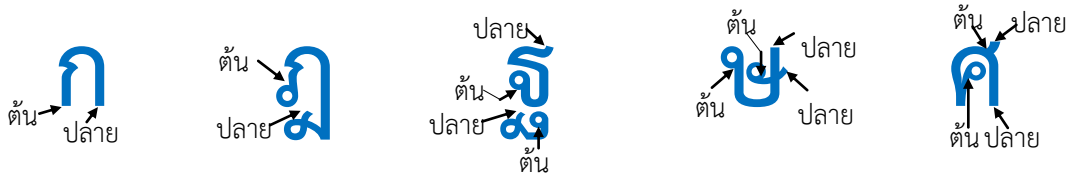

๑๓. เส้นวงกลมจากขวาไปซ้าย

เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะการเขียนเส้นพื้นฐาน ครูผู้สอนควรกำชับให้นักเรียนเขียนเส้นพื้นฐาน ทั้ง ๑๓ เส้น ตามรูปแบบที่กำหนด ให้ต่อเนื่องจนเกิดความชำนาญ และเมื่อนักเรียนคุ้นเคยกับการเขียน เส้นชั้นพื้นฐานทั้ง ๑๓ เส้นแล้ว ครูสามารถเริ่มสอนเขียนพยัญชนะไทยตามรูปแบบพยัญชนะไทยที่ถูกต้อง ทั้ง ๔๔ ตัว อย่างต่อเนื่อง จนเกิดความชำนาญ โดยยึดหลักเกณฑ์ที่สำคัญ ดังนี้

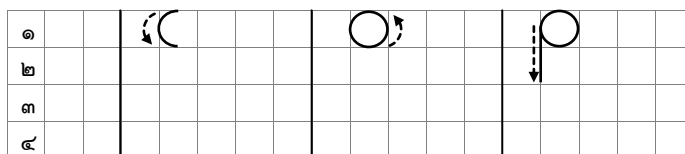
การเขียนพยัญชนะไทยต้องเน้นให้นักเรียนเขียนลำตัวพยัญชนะก่อนแล้วจึงเขียนเชิง หาง หรือไส้ และให้เริ่มเขียนที่ต้นตัวพยัญชนะแล้วลากเส้นติดต่อกันไปจนจบที่ปลายพยัญชนะ

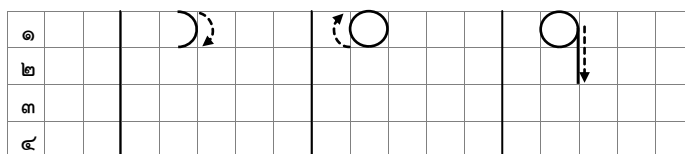
การเขียนหัวพยัญชนะ

การเขียนหัวพยัญชนะไทยให้กลม มีเส้นเรียบคม สม่่าเสมอ นับว่าสำคัญยิ่ง ในโอกาสนี้ จึง ขอเสนอวิธีการเขียนพยัญชนะไทยตามลำดับความยากง่าย ดังนี้

๑. หัวอยู่ส่วนที่ ๑ กลมเต็ม ๑ ส่วน
 - ๑.๑ หัวหลังบน ได้แก่ ฃ ฝ ย

- ๑.๒ หัวหน้าบน ได้แก่ ฅ ๗ ๘ ๙ บ ป น ม ท ห พ ฟ ษ ฬ

วิธีคัดพยัญชนะไทย

พยัญชนะกลุ่มที่ ๑ พยัญชนะไม่มีหัว

ก

พยัญชนะกลุ่มที่ ๒ พยัญชนะที่มีหัวเริ่มที่บรรทัดส่วนที่ ๑

ง

พยัญชนะกลุ่มที่ ๓ พยัญชนะที่มีหัวระหว่างบรรทัดส่วนที่ ๑ และส่วนที่ ๒

ข ช ฌ

พยัญชนะกลุ่มที่ ๔ พยัญชนะที่มีหัวเริ่มที่บรรทัดส่วนที่ ๒

ค จ

พยัญชนะกลุ่มที่ ๕ พยัญชนะที่มีหัวระหว่างบรรทัดส่วนที่ ๓ และส่วนที่ ๔

ฉ ฒ ญ ฎ ฏ ภ

ลำดับพยัญชนะที่ควรสอน ก่อน - หลัง

พยัญชนะไทยทั้ง ๔๔ ตัว มีระดับความยากง่ายในการอ่านออกเสียง และการเขียนรูปพยัญชนะที่แตกต่างกัน ครูควรเลือกพยัญชนะที่ง่ายต่อการออกเสียงและเขียนรูป ให้นักเรียนฝึกอ่าน ฝึกเขียนตามลำดับก่อน ทั้งนี้ เพื่อการเสริมแรงและเพิ่มกำลังใจในการเรียนรู้ให้กับนักเรียน (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. ๒๕๕๘: ๒๔)

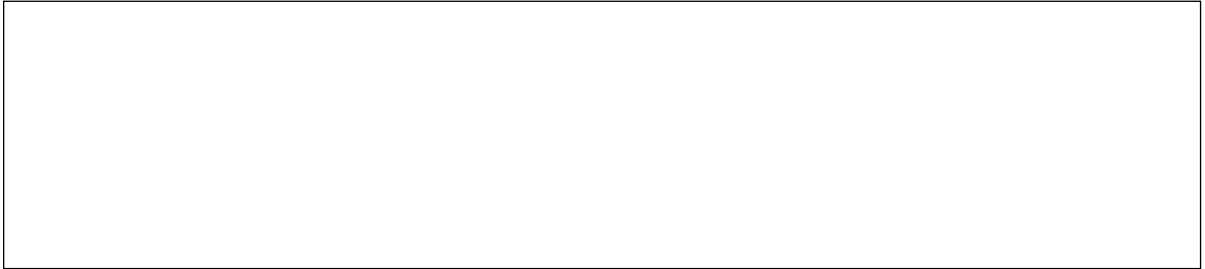
ลำดับพยัญชนะไทยที่ควรสอนก่อน - หลัง เป็นชุด ๆ ดังนี้

ชุดที่ ๑	ก	จ	ด	ต	บ	ป	อ
ชุดที่ ๒	ค	ง	ช	ซ	ท	น	
ชุดที่ ๓	พ	ฟ	ม	ย	ร	ล	ว ฮ
ชุดที่ ๔	ข	ฉ	ถ	ผ	ฝ	ส	ห
ชุดที่ ๕	ช	ค	ฌ	จ	ฉ	ภ	ศ ษ ฬ
ชุดที่ ๖	ฒ	ญ	ฎ	ฏ	ฐ	ฒ	ณ

ส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดการเรียนรู้

๑. สอนให้เห็นรูป → สอนให้รู้จักเสียง → สอนให้เขียนรูป
๒. สอนทีละตัว อย่ารีบร้อน
๓. หากพบนักเรียนคนใดยังอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง เขียนไม่ได้ ให้หยุดรอ พร้อมทั้งช่วยเหลือ และแก้ไขเสียก่อน อย่าปล่อยให้ไ้เป็นเวลานาน เพราะจะเกิดความเสียหายและสายจนแก้ไขได้ยาก

ตัวอย่างการนำแนวทางการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในห้องเรียน
หน่วยที่ ๑ รูปและเสียงพยัญชนะ

แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ การอ่านรูปและเสียงพยัญชนะ

(๑ ชั่วโมง)

จุดประสงค์การเรียนรู้

อ่านรูปและเสียงพยัญชนะไทยทั้ง ๔๔ ตัว ได้ถูกต้อง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ชี้นำ

ครูสอนให้นักเรียนรู้จัก “ชื่อพยัญชนะ” ทั้งหมดโดยใช้วิธี “อ่านท่องร้องเล่น” ตามที่ท่องกันโดยทั่วไป ซึ่งจะต้องเรียงตามลำดับพยัญชนะ เพื่อให้นักเรียนได้รู้จัก “ชื่อ” ของพยัญชนะแต่ละตัว ทั้งนี้ควรฝึกให้นักเรียนอ่านท่องร้องเล่นบ่อย ๆ จนเกิดความชำนาญและควรเน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินกับการท่องร้องเล่นชื่อพยัญชนะพร้อมปรบมือให้จังหวะ

ก

เอ๋ย กอไก่

ข

ไข่ ในเล้า

ช

ขวด ของเรา

ค

ควาย เข้านา

ค

คน ชั่งชั่ง

ฌ

ระฆัง ช่างฝา

ง

งู ใจกล้า

จ

จวน ใจดี

ฉ

ฉิ่ง ตีดัง

ช

ช้าง วิ่งหนี

ช

โซ่ ล่ามที

ณ

เมอ คู่กัน

ญ

หญิง โสกา

ฎ

ขญา สวมปล้น

ฏ

ปลูก หุนหัน

ฐ

ฐาน เข้ามารอง

ฑ

มณฑิ หน้าขาว

ฒ

ผู้เฒ่า เดินย่อง

ณ

เณร ไม่มอง

ด

เด็ก ต้องนิมนต์

ต

เต่า หลังตุ้ง

ถ

ถุง แบกขน

ท

ทหาร อดทน

ธ

ธง คนนิยม

น

หนู ขวักไขว่

บ

ใบไม้ ทับถม

ป

ปลา ตากลม

ผ

ผึ้ง ทำรัง

ฝ

ฝา ทนทาน

พ

พาน วางตั้ง

ฟ	 ฟัน สะอาดจั่ง	ภ	 สำเภา กางใบ	ม	 ม้า คึกคัก
ย	 ยักษ์ เขี้ยวใหญ่	ร	 เรือ พายไป	ล	 ลิง ใต้ราว
ว	 แหวน ลงยา	ค	 ศาลา เจียบเหงา	ช	 ฤๅษี หนวดยาว
ส	 เสือ ดาวคะนอง	ห	 หีบ ใส่ผ้า	ฬ	 จุกฬา ทำผยอง
อ	 อ่าง เนืองนอง	ฮ	 นกฮูก ตาโต		

๒. ขั้นสอน

๒.๑ ครูสอนให้รู้จัก “รูป” และ “เสียง” ของพยัญชนะแต่ละตัว เพื่อนำสู่การอ่าน และเขียนสะกดคำต่อไป โดยใช้แผนภูมิพยัญชนะ

๒.๒ ให้นักเรียนอ่าน ก - ฮ พร้อม ๆ กันและเป็นรายบุคคล

๒.๓ ครูสังเกตความถูกต้องในการอ่านออกเสียงพยัญชนะของนักเรียน

๒.๔ ให้นักเรียนทำแบบฝึกการอ่านรูปพยัญชนะ

๓. ชั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปชื่อพยัญชนะ ทั้ง ๔๔ ตัว โดยการอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง ดังนี้

ก	ออกเสียงว่า	“กอ”
ข	ออกเสียงว่า	“ขอ”
ค	ออกเสียงว่า	“คอ”
จ	ออกเสียงว่า	“จอ”
ช	ออกเสียงว่า	“ชอ”
ต	ออกเสียงว่า	“ตอ”
ฉ	ออกเสียงว่า	“ฝอ”
ร	ออกเสียงว่า	“รอ”
ส	ออกเสียงว่า	“สอ”
ฮ	ออกเสียงว่า	“ฮอ”

สื่อการเรียนการสอน

๑. แผนภูมิ ก - ฮ
๒. แบบฝึกการอ่านพยัญชนะ

การวัดและประเมินผล

การตรวจแบบฝึก

แบบฝึกการอ่านพยางค์

คำชี้แจง

๑. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความเหมาะสม การแบ่งกลุ่มของนักเรียนไม่ควรเกิน ๕ คน หรืออาจให้นักเรียนจับคู่กัน
๒. ครูแจกบัตรพยางค์ไทยและบัตรภาพ ก - ฮ แล้วให้นักเรียนจับคู่พยางค์และภาพให้ถูกต้อง
๓. ให้นักเรียนจับคู่ คนที่ ๑ ถือบัตรภาพ และคนที่ ๒ อ่านออกเสียงพยางค์ให้ตรงกับภาพ ถ้านักเรียนอ่านออกเสียงผิดให้แก้ไขทันที

จุดประสงค์การเรียนรู้

เขียนพยัญชนะไทย ทั้ง ๔๔ ตัว ได้อย่างถูกต้อง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ช้่นนำ

ครูนำแผนภูมิพยัญชนะไทยซึ่งมีทั้งหมด ๔๔ ตัว ปัจจุบันใช้เพียง ๔๒ ตัว ตัวที่เลิกใช้ คือ ข ค

ตัวอักษรแบบของกระทรวงศึกษาธิการ

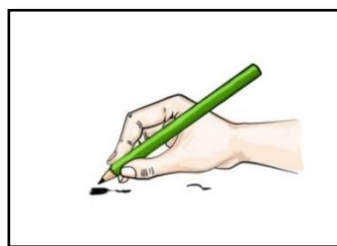
ตัวอักษรแบบกระทรวงศึกษาธิการ

พยัญชนะ

ก ข ฃ ค ฅ ฉ ง จ ฉ
ช ซ จ ญ ฎ ฏ ฐ ท ฒ
ณ ด ต ถ ท ธ น บ ป
ผ ฝ พ ฟ ภ ม ย ร ล
ว ศ ษ ส ห ฬ อ ฮ

๒. ช้่นสอน

๒.๑ ครูเตรียมความพร้อมด้านการเขียนให้นักเรียน โดยสาธิตและอธิบายเกี่ยวกับการจับดินสอที่ถูกต้องและลักษณะการนั่งที่ถูกวิธี

๒.๒ ในกรณีที่ครูให้นักเรียนฝึกการเขียนเส้นพื้นฐานจากง่ายไปหายาก จำนวน ๑๓ เส้น ตามแบบฝึกที่ ๑ การเขียนบนเส้นพื้นฐานการเขียนพยัญชนะไทย โดยใช้บรรทัด ๕ เส้น (๔ ส่วน) จนนักเรียนเกิดความชำนาญ โดยครูแจกกระดาษตารางให้นักเรียนฝึกเขียนเส้นพื้นฐาน ๑๓ เส้น เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะการเขียนเส้นพื้นฐาน ครูผู้สอนควรกำชับให้นักเรียนเขียนเส้นพื้นฐานทั้ง ๑๓ เส้น ตามรูปแบบที่กำหนดให้ต่อเนื่อง โดยให้นักเรียนดูตัวอย่างเส้นพื้นฐานการเขียนพยัญชนะไทย ทั้งนี้ อาจให้นักเรียนนำไปฝึกฝนที่บ้านเพิ่มเติมก็ได้

๒.๓ ครูสอนให้นักเรียนเขียนหัวพยัญชนะไทย ตามแบบฝึกที่ ๒ การเขียนหัวพยัญชนะไทย โดยใช้บรรทัด ๕ เส้น (๔ ส่วน) จนนักเรียนเกิดความชำนาญ โดยให้นักเรียนดูตัวอย่างการเขียนหัวพยัญชนะไทย แล้วให้นักเรียนฝึกเขียนตามตัวอย่าง

๒.๔ ครูสอนให้นักเรียนเขียนพยัญชนะไทย โดยเรียงลำดับพยัญชนะที่เขียนง่ายไปหายากตามลำดับ

๓. ชั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงรูปแบบการเขียนตัวพยัญชนะไทยที่ถูกต้องทั้ง ๔๔ ตัว

สื่อการเรียนการสอน

แบบฝึกการเขียน

การวัดและประเมินผล

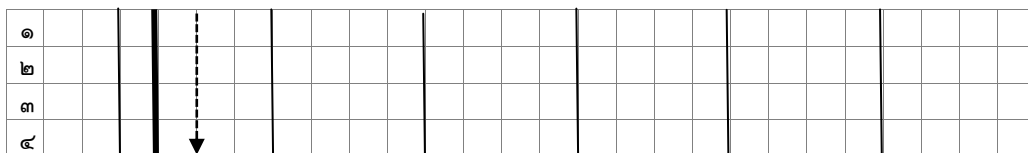
การตรวจแบบฝึก

แบบฝึกที่ ๑ การเขียนเส้นพื้นฐานในการเขียนพยัญชนะ

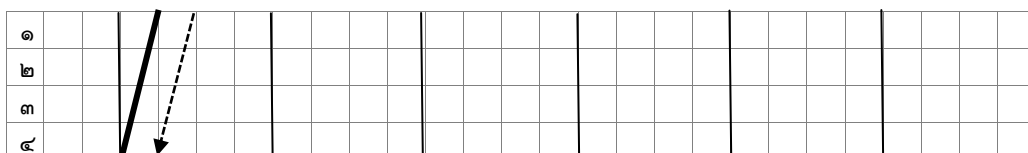
คำชี้แจง

ให้นักเรียนเขียนเส้นพื้นฐานในการเขียนพยัญชนะให้ถูกต้อง

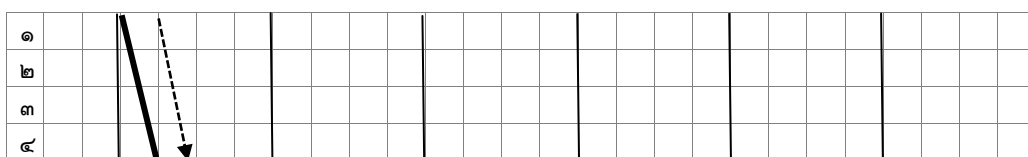
๑. เส้นตรงจากบนลงล่าง

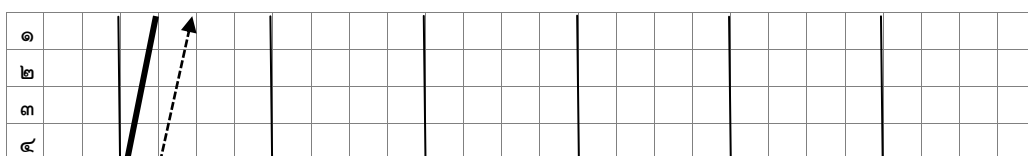
๒. เส้นเฉียงจากบนขวามาล่างซ้าย

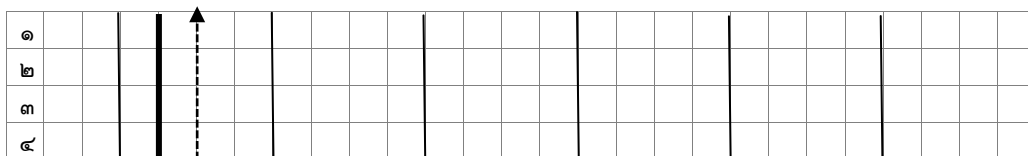
๓. เส้นเฉียงจากบนซ้ายมาล่างขวา

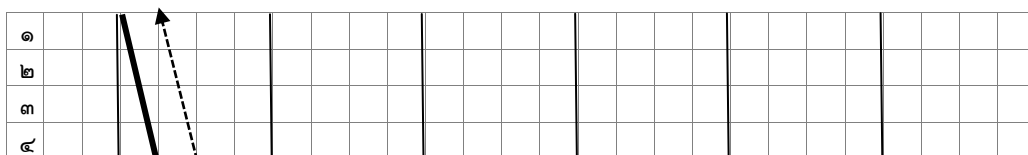
๔. เส้นเฉียงจากล่างซ้ายไปบนขวา

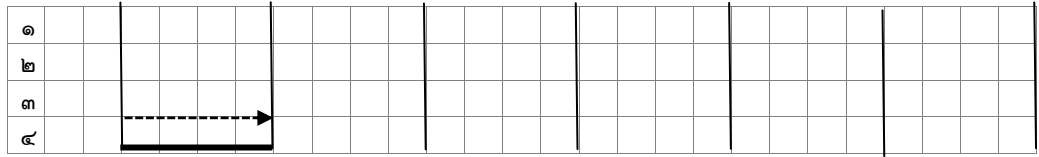
๕. เส้นตรงจากล่างไปบน

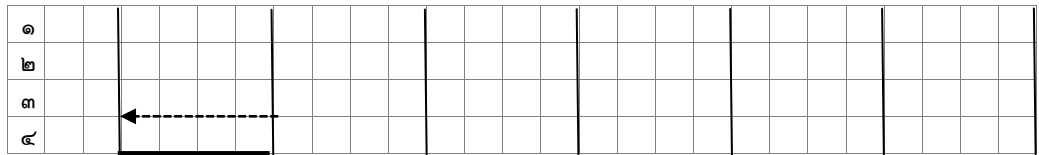
๖. เส้นเฉียงจากล่างขวาไปบนซ้าย

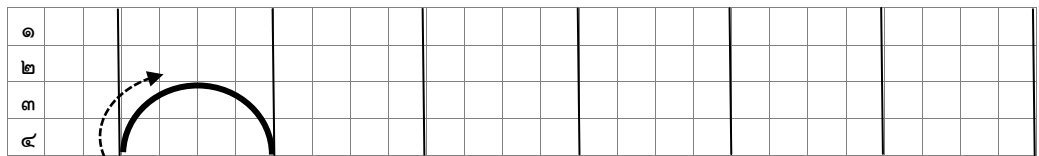
๗. เส้นตรงกลางจากซ้ายไปขวา

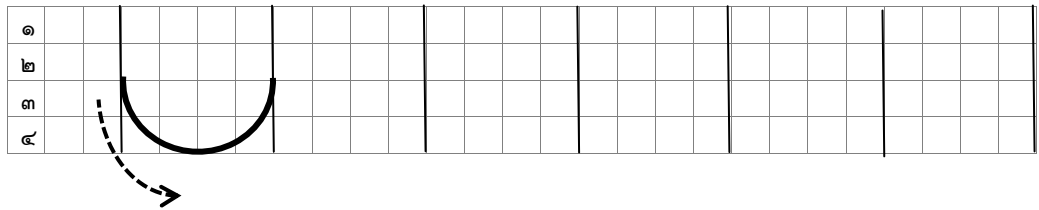
๘. เส้นตรงกลางจากขวาไปซ้าย

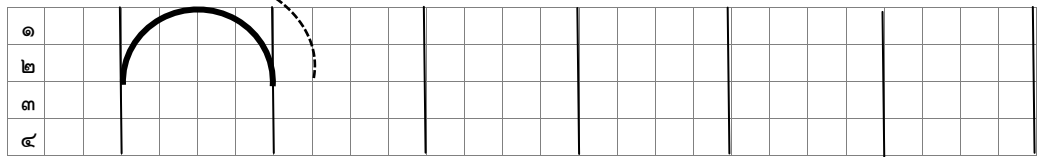
๙. เส้นโค้งบนจากซ้ายไปขวา

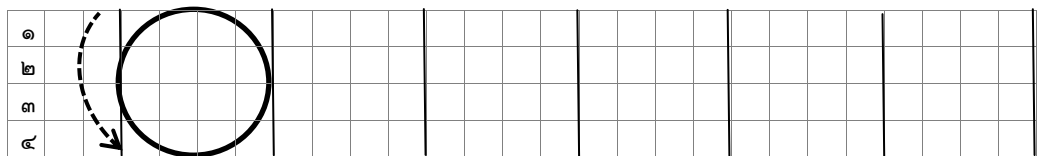
๑๐. เส้นโค้งล่างจากซ้ายไปขวา

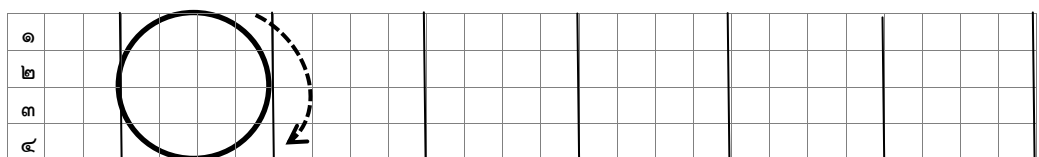
๑๑. เส้นโค้งบนจากขวาไปซ้าย

๑๒. เส้นวงกลมจากซ้ายไปขวา

๑๓. เส้นวงกลมจากขวาไปซ้าย

ส่วนที่ ๓

ฉบับที่ ๑ การอ่านพยัญชนะ

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะไทยตามที่กำหนดให้ถูกต้อง จำนวน ๔๔ ตัว โดยครูสุ่มจากบัตรพยัญชนะ ก - ฮ เพื่อไม่ให้เรียงตัวอักษร

ตัวอย่างบัตรพยัญชนะ

อ่านว่า กอ

หน่วยที่ ๒ รูปและเสียงสระ

ส่วนที่ ๑ ความรู้สำหรับครู

การสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ ครูควรศึกษาเรื่องรูปและเสียงสระในภาษาไทยที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา ทั้งชื่อรูปสระและเสียงสระ เพื่อให้มีความรู้และข้อมูลเบื้องต้นสำหรับการจัดการเรียนรู้ พื้นฐานสำคัญของการอ่านและเขียน คือ การรู้จัก “รูป” และ “เสียง” ของสระ ควบคู่กับรูปและเสียงพยัญชนะ

รูปสระ หมายถึง ตัวอักษรที่ใช้แทนเสียงสระ เช่น -ะ -า สระก็เรียก (ราชบัณฑิตยสถาน. ๒๕๕๔: ๑,๐๑๑)

เสียงสระ หมายถึง เสียงที่เปล่งออกมาโดยอาศัยการเคลื่อนไหวของลิ้นและริมฝีปากเป็นสำคัญ แต่ไม่มีการสกัดกั้นจากอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งในปาก เช่น เสียง อะ อา โดยทั่วไปจะออกเสียงสระร่วมกับพยัญชนะหรือออกเสียงเฉพาะเสียงสระอย่างเดียวก็ได้ (ราชบัณฑิตยสถาน. ๒๕๕๔: ๑,๒๖๔)

รูปและเสียงสระในภาษาไทย

ชื่อเรียกรูปและเสียงสระในภาษาไทยสระในอดีตจะเปลี่ยนแปลงไปตามสมัย พระยาอุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาญจนาชีวะ) ระบุในหนังสือหลักภาษาไทยไว้ว่า สระมีจำนวน ๒๑ รูป ๓๒ เสียง ต่อมาหนังสืออุเทศภาษาไทยชุดบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม ๑ ของกระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๕๔: ๖๘ - ๖๙) ระบุว่า สระมีจำนวน ๓๗ รูป ๒๑ เสียง และหนังสือหลักภาษาไทย: เรื่องที่ครูภาษาไทยต้องรู้ (๒๕๕๘: ๒ - ๑๔) ระบุว่า สระมีจำนวน ๓๘ รูป ๒๑ เสียง (รายละเอียดในภาคผนวก) จำนวนรูปและเสียงของสระนี้เปลี่ยนแปลงไปตามการใช้สระในการสะกดคำภาษาไทย ซึ่งครูไม่จำเป็นต้องสอนนักเรียนประถมศึกษาในเบื้องต้น

สำหรับการมุ่งพัฒนาให้นักเรียนอ่านออกและเขียนได้ ในคู่มือเล่มนี้อธิบายรูปและเสียงสระโดยยึดเนื้อหาในหนังสือหลักภาษาไทย: เรื่องที่ครูภาษาไทยควรรู้

รูปและเสียงสระในภาษาไทยเป็นสระจม คือ ไม่ปรากฏโดยลำพัง ต้องประกอบด้วยพยัญชนะเสมอ ทั้งนี้ เพราะคำในภาษาไทยทุกคำต้องมีเสียงพยัญชนะต้น ไม่มีคำที่ใช้สระเป็นเสียงต้นของคำ ตัวอักษรที่เขียนแทนเสียงสระบางเสียงใช้รูปเขียนตัวเดียว บางเสียงใช้รูปเขียน ๒ - ๓ ตัว ในภาษาไทยมีรูปสระ ๓๘ รูป ใช้แทนจำนวนเสียง ๒๑ เสียง เสียงสระในภาษาไทยแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ สระเดี่ยวและสระประสม รวม ๒๑ เสียง

สระเดี่ยว คือ สระที่ออกเสียงโดยอวัยวะในช่องปากอยู่ในตำแหน่งเดียวตลอดเสียง

หน่วยเสียงสระเดี่ยว	
สระเสียงสั้น	สระเสียงยาว
/อะ/	/อา/
/อิ/	/อี/
/อี/	/อือ/
/อุ/	/อู/
/เอะ/	/เอ/
/แอะ/	/แเอ/
/โอะ/	/โอ/
/เออะ/	/เออ/
/เออะ/	/เออ/

สระประสม คือ สระที่ออกเสียงโดยอวัยวะที่ใช้ออกเสียงอยู่ในตำแหน่งมากกว่า ๑ ตำแหน่ง ถ้าอวัยวะอยู่ในตำแหน่งหนึ่งแล้วเปลี่ยนไปอยู่ในอีกตำแหน่งหนึ่ง สระนั้นจะเป็นสระประสม ๒ เสียง

สระ/อิ/ + /อะ/ เป็น /เอียะ/	สระ/อี/ + /อะ/ เป็น /เอีย/
สระ/อี/ + /อะ/ เป็น /เอือะ/	สระ/อี/ + /อะ/ เป็น /เอือ/
สระ/อุ/ + /อะ/ เป็น /อัวะ/	สระ/อู/ + /อะ/ เป็น /อิว/
เสียงสระประสมในภาษาไทย ๖ เสียง จัดเป็น ๓ หน่วย ได้แก่ /เอีย/เอือ/อิว	

สำหรับการสอนแจกลูกสะกดคำเพื่อการอ่านการเขียน ครูควรสอนสระเพื่อมิให้ซับซ้อน โดยสอนให้นักเรียนรู้จักสระบางตัว ดังนี้

๑. รูปสระแทนเสียงสระเดี่ยว ได้แก่ อะ/ อา/ อิ/ อี/ อือ/ อู/ อุ/ เอะ/ เอ/ แอะ/ แอ/ โอะ/ โอ/ เออะ/ เออ/ เออะ/ เออ

๒. รูปสระแทนเสียงสระประสมเสียงสั้น ได้แก่ เอียะ (พบน้อยมาก) เอือะ (ไม่พบคำที่ใช้) อัวะ (พบที่ใช้น้อยมาก) จึงควรสอน เอีย เอือ อิว เพราะมีคำที่ใช้มาก ส่วนสระประสมเสียงสั้นอีก ๓ รูป ไม่ต้องเน้น อาจสอนเมื่อพบคำใช้สระเหล่านี้

๓. รูปสระแทนเสียง สระอะ ที่มีเสียงพยัญชนะท้าย อำ ไอ โอ โอย เอา อาจสอนโดยให้นักเรียนสังเกตการอ่านออกเสียงคำที่ใช้สระเหล่านี้ และมีตัวอย่างคำที่ใช้สระและมีตัวสะกดมาเทียบเคียงให้เห็นความแตกต่างและน่าจะสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ เป็นต้นไป เช่น สำ - สัม/ ไว - ้วย/ ไท - ทัย - ไทย/ ยิว - เยา/ หิว - เหา

๔. สระบางรูปเมื่อมีตัวสะกดจะเปลี่ยนรูป ควรให้นักเรียนเข้าใจที่มาและการเปลี่ยนแปลงนั้น
เช่น

สระอะ	ไม่มีตัวสะกด เช่น กะ จะ ปะ ขะ ณะ สะ คะ นะ ระ สระอะ มีตัวสะกดเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ เช่น กัน จับ ปัด ชั่ง ผัน สัก คั้น นึก รับ
สระอือ	ไม่มีตัวสะกด เช่น จือ ตือ อือ ถือ ผือ สือ คือ มือ ลือ สระอือ มีตัวสะกด เช่น จืด ตืด ปืน ผืน ผืด สืบ คืบ มืด ยืน
สระเอะ	ไม่มีตัวสะกด เช่น เกะ เตะ เปะ เขะ เผละ เสะ เคะ เมะ เละ สระเอะ มีตัวสะกด ใช้รูป ะ เช่น เก็ง เต็ง เป็น เข้ม เห็น เล็ง เล็ก เม็ด เล็บ
สระแอะ	ไม่มีตัวสะกด เช่น แกะ ตะ แปะ แขะ แผะ แสะ มะ แยะ และ สระแอะ มีตัวสะกด ใช้รูป แ เช่น แกกรีน แข็ง แผล็บ แผล้ว แຍ็บ
สระเออะ	ไม่มีตัวสะกด เช่น เจอะ เดอะ เอะ เอะ เอะ เอะ เอะ เอะ เอะ สระเออะ มีตัวสะกด เช่น เจอ เดอ เปอ เขอ ผอ หอ เมอ เรอ เลอ สระเออะ มีตัวสะกด เช่น เจิม เดิม เปิง เขิน เถิน เข็ม เท็ด เลิก เช็ด สระเออะ มีตัวสะกด และเปลี่ยนเป็น เอ เมื่อมี ย สะกด เช่น เกย เตย เอย เขย เผย เผย
สระเอาะ	ไม่มีตัวสะกด เช่น เกาะ เดอะ เบาะ เฉาะ เผาะ เสาะ เคาะ เงาะ เลาะ สระเอาะ มีตัวสะกด ใช้รูป ้อ เช่น ซ้อก ล้อก (คำวาก็เป็นคำพิเศษ เสียงสระ คือ /เอาะ/)
สระโอะ	ไม่มีตัวสะกด เช่น โกะ โวะ โทะ โหะ โละ โพะ โงะ โหะ โนะ สระโอะ มีตัวสะกด เช่น ไม่มีรูปสระปรากฏ เช่น กบ จง อม ขด สม ถก งก คด นบ
สระอัว	ไม่มีตัวสะกด เช่น กัว ตัว บัว ถัว สัว หัว งัว มัว รัว สระอัว มีตัวสะกด ใช้รูปตัว ัว เช่น กวน ตวง บวม ขวบ สวม หวด งวง มวน รวย

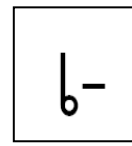
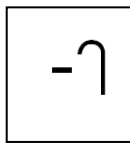
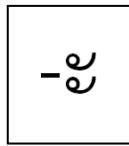
๕. การพิจารณารูปสระที่ใช้เป็นเรื่องสำคัญ และต้องสังเกตเสียงของคำว่า เป็นสระเสียงสั้น หรือเสียงยาว จึงจะแยกได้ว่า คำนั้นใช้รูปสระใด ออกเสียงเป็นเสียงสระใด รูปสระต้องใช้ตามที่กำหนด ส่วนเสียงสระต้องฟังให้ชัด เนื่องจากไม่ตรงตามรูปสระก็ได้ เช่น
เส้น รูปเป็น เอ กับไม้ไต่คู้ เสียงเป็น เอะ (เสียงสั้น)
เลน รูปเป็น เอ เสียงเป็น เอ (เสียงยาว)
แต่ง รูปเป็น แอ เสียงเป็น แอะ (เสียงสั้น)
แดง รูปเป็น แอ เสียงเป็น แอ (เสียงยาว)

ส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดการเรียนรู้

การสอนแจกรูปสะกดคำเพื่อการอ่านออกเขียนได้นั้น ครูต้องสอนนักเรียนให้รู้จัก “รูป” และ “เสียง” ของสระแต่ละตัว เพื่อการเตรียมไปสู่การอ่านและการเขียนสะกดคำ ขั้นตอนการสอนที่สำคัญ มี ๓ ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ ๑ สอนให้เห็นรูปสระ ขั้นที่ ๒ สอนให้รู้จักเสียงสระ และขั้นที่ ๓ สอนให้เขียนรูปสระ รายละเอียดดังนี้

ขั้นที่ ๑ สอนให้เห็นรูปสระ

ครูใช้บัตรสระเป็นรายตัวให้นักเรียนได้เห็นรูปร่างลักษณะของพยัญชนะแต่ละตัว

ขั้นที่ ๒ สอนให้รู้จักเสียงสระ

ขณะที่นำบัตรสระให้เด็กดูหรือเขียนรูปสระในกระดานที่ละตัว ต้องให้นักเรียนได้รู้จักเสียงของสระตัวนั้น ๆ โดย

๒.๑ ครูออกเสียงสระให้ฟังอย่างชัดเจน

-อะ ออกเสียงว่า “อะ” อย่าออกเสียงว่า “สระอะ”

-อา ออกเสียงว่า “อา” อย่าออกเสียงว่า “สระอา”

-เอ ออกเสียงว่า “เอ” อย่าออกเสียงว่า “สระเอ”

๒.๒ ให้นักเรียนดูรูปสระทีละตัวแล้วอ่านออกเสียงตามครูโดยออกเสียงดัง ๆ และชัดเจน

๒.๓ ให้นักเรียนดูรูปแล้วอ่านออกเสียงเอง โดยเริ่มจากอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้น อ่านออกเสียงพร้อมกันเป็นรายกลุ่ม และอ่านออกเสียงรายบุคคล

๒.๔ ครูต้องสังเกต ตรวจสอบ หรือทดสอบการอ่านออกเสียงสระของนักเรียนเป็นรายคน หากพบว่านักเรียนคนใดยังอ่านออกเสียงไม่ได้หรือไม่ชัดเจน ต้องแก้ไขทันที (ต้องแก้ไขก่อนที่จะให้อ่านสระตัวต่อไป)

ขั้นที่ ๓ สอนให้เขียนรูปสระ

การสอนเขียนรูปสระหลังจากที่นักเรียนอ่านออกเสียงสระได้แล้ว สอนเขียนสระ มีขั้นตอนดังนี้

๓.๑ ครูเขียนรูปสระในกระดาน โดยขีดตัวบรรจงเต็มบรรทัดและลากเส้นให้ถูกต้องตามหลักการเขียนสระ ครูลากเส้นช้า ๆ ให้นักเรียนดูและอ่านออกเสียงสระตัวนั้นไปพร้อมกัน

๓.๒ ให้นักเรียนเขียนรูปสระตามครู โดยเขียนในกระดานหรือเขียนลงในสมุดของแต่ละคน ขณะเขียนให้อ่านออกเสียงสระไปด้วย

๓.๓ ให้นักเรียนคัดรูปสระแต่ละตัวด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัดให้สวยงาม คัดลงในสมุดหลาย ๆ ครั้งหลาย ๆ เที่ยว

๓.๔ ครูต้องสังเกต ตรวจสอบ หรือทดสอบการเขียนรูปสระของนักเรียนเป็นรายบุคคล หากพบว่านักเรียนคนใดยังอ่านไม่ได้หรือเขียนไม่ถูกต้อง ต้องแก้ไขทันที (ต้องแก้ไขก่อนที่จะให้เขียนสระตัวต่อไป)

ตัวอย่างการนำแนวทางการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในห้องเรียน
หน่วยที่ ๒ รูปและเสียงสระ

แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ สระที่มีตำแหน่งอยู่ข้างบน ิ ี ึ ื

(๑ ชั่วโมง)

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. บอกรูปและอ่านออกเสียงสระ ิ ี ึ ื
๒. บอกตำแหน่งสระและเขียนสระ ิ ี ึ ื

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ชี้นำ

- ๑.๑ ครูนำบัตรคำติดบนกระดานให้นักเรียนดูและสนทนาดังนี้

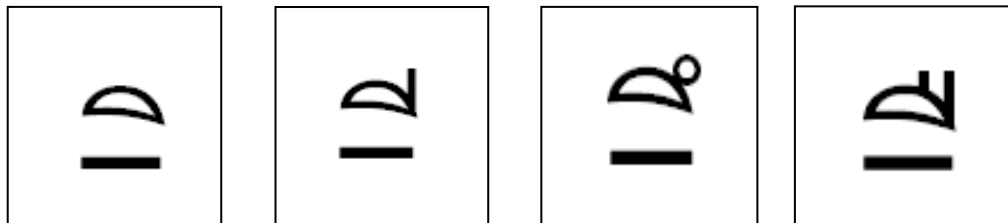

- ๑.๒ ครูให้นักเรียนสังเกตและสนทนาเกี่ยวกับตัวอักษรในบัตรคำที่ติดไว้โดยครูตั้งคำถาม เช่น จากบัตรคำนี้นักเรียนเห็นอะไรบ้าง (ต ด อ ม อ ิ ี ึ ื)

- ๑.๓ ครูบอกให้นักเรียนรู้ว่าจะอ่านและเขียนสระที่อยู่บนพยัญชนะ

๒. ชี้อสอน

- ๒.๑ ครูนำนักเรียนดูภาพประกอบ ซึ่งครูสามารถหาภาพประกอบที่สื่อความหมายเรื่องสระให้นักเรียนได้ดู อาจใช้เกม เพลง หรือใช้บัตรร้องเล่น ก็ได้

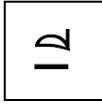

- ๒.๒ ให้นักเรียนสังเกตรูปร่างของสระจากภาพ เพื่อให้เห็นความแตกต่างของสระทั้งสี่ตัว โดยตั้งคำถาม เช่น สระอิ กับ สระอี สระอิ สระอือ มีสิ่งใดที่เหมือนและแตกต่างกันบ้าง ครูอธิบายเพิ่มเติมตามลักษณะของรูปสระที่แตกต่างกัน เช่น สระอิ มีรูปสระ เรียก ฟนทอง มาประสมเป็นสระอิ สระอิมิมีรูปสระ " เรียก ฟันหนู มาประสมเป็นสระอือ สระอิมิ มีรูปสระ เรียก นิคฮิต หรือ นฤคฮิต อยู่ข้างบน สระอิ เป็น สระอิมิ เป็นต้น นักเรียนจะจดจำสิ่งที่เพิ่มเติมจากสระเดิมและเปรียบเทียบความแตกต่างของรูปสระ

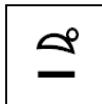
๒.๓ ครูแนะนำชื่อสระให้นักเรียนรู้จักพร้อมทั้งการออกเสียงที่ถูกต้อง และนำบัตรสระมาให้ นักเรียนดู ประกอบการแนะนำดังนี้

คือ สระ -[ิ] ออกเสียงว่า อิ

คือ สระ -[ี] ออกเสียงว่า อี

คือ สระ -[ึ] ออกเสียงว่า อึ

คือ สระ -^{ือ} ออกเสียงว่า อือ

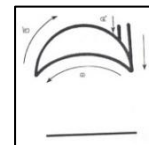
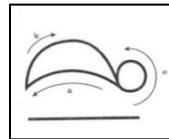
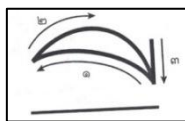
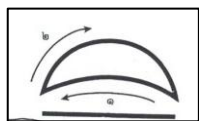
จากนั้นให้นักเรียนทำแบบฝึกที่ ๑ การอ่านสระ -[ิ] -[ี] -[ึ] -^{ือ}

๒.๔ ครูแจกบัตรสระ -[ิ] -[ี] -[ึ] -^{ือ} ให้นักเรียนคนละหนึ่งสระ (บัตรสระคละกัน) จัดกิจกรรม หรือเล่นเกมเพื่อให้นักเรียนรู้ว่าบัตรสระที่ได้รับเป็นสระใด ให้นักเรียนที่มีสระนั้นออกมายืนหน้าชั้นเรียน เพื่อน ๆ ช่วยกันตรวจสอบความถูกต้อง เช่น ครูใช้ห้องบทร้องเล่น

เจ้าอือ	เจ้าอือ	อือ	อือ	ร้องไห้
สองซัด	อันใหญ่	หล่นใส่	ท้ายร่ม	

นักเรียนที่ถือบัตรสระอือ ออกมายืนหน้าชั้นเรียน ชูบัตรขึ้นให้เพื่อน ๆ ช่วยตรวจสอบ ความถูกต้อง ครูให้ความรู้ว่าสระ -[ิ] -[ี] -[ึ] -^{ือ} จะวางอยู่บนพยัญชนะ

๒.๕ นำบัตรสระติดบนกระดาษ ครูเขียนรูปสระให้นักเรียนสังเกตวิธีเขียนดังนี้

๒.๖ ครูแจกกระดาษฝึกให้นักเรียนเขียนสระตามขั้นตอน โดยใช้ดินสอลากบนกระดาษ เริ่มที่ละสระ -[ิ] -[ี] -[ึ] -^{ือ} ตามครูฝึกปฏิบัติหลายครั้ง ครูคอยดูผลงานของนักเรียน และแก้ไขทันทีเมื่อนักเรียนเขียนผิด

๒.๗ นักเรียนฝึกเขียนสระในแบบฝึกที่ ๒ การเขียนสระ -[ิ] -[ี] -[ึ] -^{ือ}

๓. ชั้นสรุป

๓.๑ นักเรียนและครูร่วมกันสรุปดังนี้

- ๑) รูปร่างของสระ - - - - -
- ๒) การออกเสียงของสระ - - - - -
- ๓) การเขียนสระ - - - - -
- ๔) ตำแหน่งที่อยู่ของสระ - - - - -

๓.๒ นักเรียนที่อ่านออกเสียงและเขียนสระ - - - - - ได้ถูกต้องก่อนเพื่อน ครูอาจให้ทำกิจกรรมวาดรูปหรือระบายสีรูปสระตามจินตนาการ และระบายสีในรูปสระได้ตามความต้องการ

สื่อการสอน

๑. บัตรร้องเล่นสระ
๒. บัตรคำ
๓. บัตรสระ
๔. แบบฝึก
๕. สีไม้/สีเทียน

การวัดและประเมินผล

๑. การตรวจแบบฝึก
๒. การสังเกตการร่วมกิจกรรมของนักเรียนรายบุคคล

แบบฝึกที่ ๑ การอ่านสระ ๐ ๑ ๒ ๓ ๔

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านสระที่กำหนดให้

๑.

๒.

๓.

๔.

แบบบันทึกแบบฝึกที่ ๑ การอ่านสระ

ที่	ชื่อ - สกุล	ข้อที่				รวมคะแนน*
		๑	๒	๓	๔	
คะแนนรวม**						

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่ามีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย \times (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย \times เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุง
และพัฒนา นักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ใน
การปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนอ่านได้ถูกต้องทุกข้อ จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่านได้

แบบฝึกที่ ๒ การเขียนสระ ิ ี ึ ุ

คำชี้แจง

ให้นักเรียนเขียนสระที่กำหนดให้

๑.

๒.

๓.

๔.

แบบบันทึกแบบฝึกที่ ๒ การเขียนสระ

ที่	ชื่อ - สกุล	ข้อที่				รวมคะแนน*
		๑	๒	๓	๔	
คะแนนรวม**						

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \surd ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \surd เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุง
และพัฒนา นักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ใน
การปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนเขียนได้ถูกต้องทุกข้อ จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนเขียนได้

ส่วนที่ ๓ แนวทางการวัดและประเมินผลประจำหน่วย

ฉบับที่ ๑ การอ่านสระ

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านสระที่กำหนดให้

ข้อที่	รูปสระ	ข้อที่	รูปสระ
๑.	।	๑๕.	ัวะ
๒.	।	๑๖.	ัว
๓.	।	๑๗.	ำ
๔.	।	๑๘.	ะ
๕.	।	๑๙.	ะ
๖.	।	๒๐.	โะ
๗.	ะ	๒๑.	เาะ
๘.	ำ	๒๒.	เำ
๙.	อ	๒๓.	เอะ
๑๐.	เ	๒๔.	เอ
๑๑.	แ	๒๕.	เียะ
๑๒.	โ	๒๖.	เีย
๑๓.	ใ	๒๗.	เือะ
๑๔.	ไ	๒๘.	เือ

เฉลยคำตอบ

ข้อที่	รูปสระ	อ่านว่า	ข้อที่	รูปสระ	อ่านว่า
๑.	ิ	อิ	๑๕.	ัวะ	อัวะ
๒.	ึ	อึ	๑๖.	ัว	อัว
๓.	ึ	อึ	๑๗.	ำ	อำ
๔.	ึ	อึ	๑๘.	ะ	เอะ
๕.	ุ	อุ	๑๙.	ะ	แอะ
๖.	ู	อู	๒๐.	โะ	โอะ
๗.	ะ	อะ	๒๑.	เาะ	เอาะ
๘.	า	อา	๒๒.	เา	เอา
๙.	อ	ออ	๒๓.	เอะ	เออะ
๑๐.	เ	เอ	๒๔.	เอ	เออ
๑๑.	แ	แอ	๒๕.	เียะ	เอียะ
๑๒.	โ	โอ	๒๖.	เีย	เอีย
๑๓.	ใ	โอ	๒๗.	เือะ	เอือะ
๑๔.	ไ	โอ	๒๘.	เือ	เอือ

ฉบับที่ ๒ การเขียนสระ
คำชี้แจง

๑. ให้นักเรียนเขียนสระตามคำบอก ใช้เวลา ๒๐ นาที (เขียนสระ ๒๘ ตัว ตามฉบับที่ ๑)
๒. ให้ครูอ่านสระให้นักเรียนฟัง สระละ ๒ ครั้ง โดยเว้นเวลาให้นักเรียนเขียนก่อนบอกสระในข้อต่อไป

ข้อที่	รูปสระ	ข้อที่	รูปสระ
๑	๑๕
๒	๑๖
๓	๑๗
๔	๑๘
๕	๑๙
๖	๒๐
๗	๒๑
๘	๒๒
๙	๒๓
๑๐	๒๔
๑๑	๒๕
๑๒	๒๖
๑๓	๒๗
๑๔	๒๘

เฉลยคำตอบ

ข้อที่	รูปสระ	อ่านว่า	ข้อที่	รูปสระ	อ่านว่า
๑.	ิ	อิ	๑๕.	ัวะ	อัวะ
๒.	ึ	อึ	๑๖.	ัว	อัว
๓.	ึ	อึ	๑๗.	ำ	อำ
๔.	ึ	อึ	๑๘.	ะ	เอะ
๕.	ุ	อู	๑๙.	ะ	แอะ
๖.	ู	อู	๒๐.	โอะ	โอะ
๗.	ุ	อู	๒๑.	เอะ	เอะ
๘.	า	อา	๒๒.	เา	เอา
๙.	อ	ออ	๒๓.	เอะ	เอะ
๑๐.	เ	เอ	๒๔.	เอ	เเอ
๑๑.	แ	แอ	๒๕.	เียะ	เียะ
๑๒.	เ	เอ	๒๖.	เีย	เีย
๑๓.	เ	เอ	๒๗.	เือะ	เือะ
๑๔.	เ	เอ	๒๘.	เือ	เือ

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก ตารางเปรียบเทียบชื่อรูปสระในหนังสือภาษาไทย

หนังสือหลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (นึ่ง กามุจนาชีวะ พ.ศ. ๒๕๔๓)	หนังสือบรรทัดฐานทางภาษาไทย เล่ม ๑ (พิมพ์ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๔)	หนังสือหลักภาษาไทย: เรื่องที่ครูภาษาไทยต้องรู้ (พ.ศ. ๒๕๕๘)
๑. ะ เรียกว่า วิสรรชนีย์ ๒. เรียกว่า ไม้ขีด หรือหันอากาศ ๓. เรียกว่า ไม้ไต่คู้ ๔. ำ เรียกว่า ลากข้าง ๕. ิ เรียกว่า ฟันทูลี ๖. ' เรียกว่า ฝนทอง ๗. เรียกว่า นฤหิต หรือหยาดน้ำค้าง ๘. " เรียกว่า ฟันหนู ๙. ุ เรียกว่า ดินเหยียด ๑๐. ู เรียกว่า ดินคู้ ๑๑. เ เรียกว่า ไม้หน้า ๑๒. ใ เรียกว่า ไม้มัน ๑๓. ใ เรียกว่า ไม้มลาย ๑๔. ใ เรียกว่า ไม้โอ ๑๕. อ เรียกว่า ตัวอ ๑๖. ย เรียกว่า ตัวย ๑๗. ว เรียกว่า ตัวว ๑๘. ฤ เรียกว่า ตัวรี ๑๙. ฤ เรียกว่า ตัวรือ ๒๐. ฤ เรียกว่า ตัวลี ๒๑. ฤ เรียกว่า ตัวลือ	๑. เรียกว่า ไม้ไต่คู้ ๒. -ะ เรียกว่า สระอะ ๓. -ั เรียกว่า ไม้หันอากาศ ๔. -ำ เรียกว่า สระอา ๕. -ำ เรียกว่า สระอำ ๖. -ิ เรียกว่า สระอิ ๗. เรียกว่า สระอี ๘. เรียกว่า สระอิ ๙. เรียกว่า สระอี ๑๐. อ เรียกว่า สระอือ - ออ ๑๑. ุ เรียกว่า สระอุ ๑๒. ู เรียกว่า สระอู ๑๓. เ-ะ เรียกว่า สระเอะ ๑๔. เ- เรียกว่า สระเอ ๑๕. เ เรียกว่า สระเอ กับไม้ไต่คู้ ๑๖. แ-ะ เรียกว่า สระแอะ ๑๗. แ- เรียกว่า สระแอ ๑๘. แ เรียกว่า สระแอ กับไม้ไต่คู้ ๑๙. โ-ะ เรียกว่า สระโอะ ๒๐. โ- เรียกว่า สระโอ ๒๑. -าะ เรียกว่า สระเอาะ ๒๒. -อ เรียกว่า สระออ ๒๓. อ เรียกว่า สระออ กับไม้ไต่คู้ ๒๔. -อะ เรียกว่า สระเออะ ๒๕. -เอ เรียกว่า สระเออ (เอ-ออ) ๒๖. เ-ิ เรียกว่า สระเออ (เอ-อิ) ๒๗. เ-ยะ เรียกว่า สระเอียะ ๒๘. เ-ย เรียกว่า สระเอีย ๒๙. เ-อะ เรียกว่า สระเอือะ ๓๐. เ-อ เรียกว่า สระเอือ ๓๑. ัวะ เรียกว่า สระอัวะ ๓๒. ัว เรียกว่า สระอัว ๓๓. -ว เรียกว่า ตัวว ๓๔. ใ- เรียกว่า สระใไม่มัน ๓๕. ใ- เรียกว่า สระใ ไม่มลาย ๓๖. ใ-ย เรียกว่า สระใ-ย ๓๗. ใ-ำ เรียกว่า สระเ	๑. ะ เรียกว่า สระอะ ๒. -ั เรียกว่า ไม้หันอากาศ ๓. -ำ เรียกว่า สระอำ ๔. ใ- เรียกว่า สระใไม่มลาย ๕. ใ-ย เรียกว่า สระใ ไม่มลายกับตัว ย หรือสระใ-ย ๖. ใ- เรียกว่า สระใไม่มัน ๗. ใ-ำ เรียกว่า สระเ ๘. รร เรียกว่า รอหัน ๙. -ำ เรียกว่า สระอา ๑๐. -ิ เรียกว่า สระอิ ๑๑. -ั เรียกว่า สระอี ๑๒. -็ เรียกว่า สระอี ๑๓. -ือ เรียกว่า สระอี-ออ ๑๔. เรียกว่า สระอี ๑๕. ุ เรียกว่า สระอุ ๑๖. ู เรียกว่า สระอู ๑๗. เ-ะ เรียกว่า สระเอะ ๑๘. เ- เรียกว่า สระเอ กับไม้ไต่คู้ ๑๙. เ- เรียกว่า สระเอ ๒๐. แ-ะ เรียกว่า สระแอะ ๒๑. แ เรียกว่า สระแอ กับไม้ไต่คู้ ๒๒. แ- เรียกว่า สระแอ ๒๓. โ-ะ เรียกว่า สระโอะ ๒๔. โ- เรียกว่า สระโอ ๒๕. -าะ เรียกว่า สระเอาะ ๒๖. -อ เรียกว่า สระออ กับสระอ ๒๗. อ เรียกว่า ไม้ไต่คู้ ๒๘. -อะ เรียกว่า สระเออะ ๒๙. -เอ เรียกว่า สระเออะ ๓๐. เ-ิ เรียกว่า สระเออ (เอ-อิ) ๓๑. เ-ยะ เรียกว่า สระเอียะ ๓๒. เ-ย เรียกว่า สระเอีย ๓๓. เ-อะ เรียกว่า สระเอือะ ๓๔. เ-อ เรียกว่า สระเอือ ๓๕. ัวะ เรียกว่า สระอัวะ ๓๖. ัว เรียกว่า สระอัว ๓๗. -ว เรียกว่า ตัวว ๓๘. ใ-ย เรียกว่า สระใ-ย ๓๙. ใ-ำ เรียกว่า สระเ
จำนวน ๒๑ รูป	จำนวน ๓๗ รูป	จำนวน ๓๘ รูป

ตารางเปรียบเทียบชื่อเสียงสระในหนังสือเรียนภาษาไทย

หนังสือหลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (นันท กาญจนานันท์ พ.ศ. ๒๕๔๓)	หนังสือบรรทัดฐานทางภาษาไทย เล่ม ๑ (พิมพ์ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๔)	หนังสือหลักภาษาไทย: เรื่องที่ครูภาษาไทยต้องรู้ (พ.ศ. ๒๕๕๘)
<p>๑. อะ ๒๔. อัว ๒. อา ๒๕. ฤ ๓. อิ ๒๖. ฤ ๔. อี ๒๗. ฤ ๕. อี ๒๘. ฤ ๖. อี ๒๙. อำ ๗. อุ ๓๐. โอ ๘. อุ ๓๑. โอ ๙. เอะ ๓๒. เอา ๓๐. เอ ๑๑. แอะ ๑๒. แอ ๑๓. โอะ ๑๔. โอ ๑๕. เอา ๑๖. ออ ๑๗. เออะ ๑๘. เออ ๑๙. เอียะ ๒๐. เอีย ๒๑. เอือะ ๒๒. เอือ ๒๓. อัวะ ๒๔. อิว</p>	<p>๑. อี แทนเสียงสระอิ ๒. อี แทนเสียงสระอี ๓. เอะ แทนเสียงสระเอะ เ สระเอกกับไม้ไต่คู้ แทนเสียง สระเอะ เช่น คำว่า เตะ และ เ-สระเอะ แทนเสียง สระเอะ เช่น คำว่า เฟ่ง เต็ง ๔. เอ แทนเสียง สระเอ ๕. แอะ แทนเสียง สระแอะ แ สระแอก กับไม้ไต่คู้ แทนเสียง สระแอะ แอ แทนเสียง สระแอะ เช่นคำว่า แก่ง แบ่ง ๖. แอ แทนเสียง สระแอก เช่นคำว่า แต่ แก้ ๗. อี แทนเสียง สระอี ๘. อี อือ แทนเสียง สระอือ เช่นคำว่า ยืน /มือ ๙. เอ-เอ อ-อิ แทนเสียง สระเอะ เช่น คำว่า เยอะ /เป็น ๑๐. เอ-อ อ-เออ แทนเสียง สระเออ ๑๑. อะอัย อำ โอ โออัย เอา แทนเสียง สระอะ ๑๒. อา แทนเสียง สระอา ๑๓. อุ แทนเสียง สระอุ ๑๔. อุ แทนเสียง สระอุ ๑๕. โอะ แทนเสียง สระโอะ ๑๖. โอ แทนเสียงสระโอ ๑๗. เอาะ แทนเสียง สระเอาะ อ เรียกว่า สระออก กับไม้ไต่คู้ แทนเสียง สระเอาะ เรียกว่า ไม้ไต่คู้ แทนเสียง สระเอาะ ๑๘. ออ แทนเสียง สระออ ๑๙. เอียะ เอีย แทนเสียง สระเอีย ๒๐. เอือะ เอือ แทนเสียง สระเอือ ๒๑. อัวะ อิว ตัวอ แทนเสียงสระอัว</p>	<p>๑. อะ ไม้หันอากาศ อำ อัย โอ โออัย เอา รร แทนเสียงสระ /อะ/ ๒. อา แทนเสียงสระ /อา/ ๓. อี แทนเสียงสระ /อิ/ ๔. อี แทนเสียงสระ /อี/ ๕. อี แทนเสียงสระ /อึ/ ๖. อือ แทนเสียงสระ /อึ/ ๗. อุ แทนเสียงสระ /อุ/ ๘. อุ แทนเสียงสระ /อุ/ ๙. เอะ เ สระเอก กับไม้ไต่คู้ เอ แทนเสียงสระ /เอะ/ ๑๐. เอ แทนเสียงสระ /เอ/ ๑๑. แอะ แ สระแอก กับไม้ไต่คู้ แ แทนเสียงสระ /เอะ/ ๑๒. แอ แทนเสียงสระ /เอ/ ๑๓. โอะ แทนเสียงสระ /โอะ/ ๑๔. โอ แทนเสียงสระ /โอ/ ๑๕. เอาะ เรียกว่าแทนเสียงสระ /เอาะ/ ๑๖. ออ แทนเสียงสระ /ออ/ ๑๗. เออะ เอ - อี แทนเสียงสระ /เออะ/ ๑๘. เอ - อี เออ เอ แทนเสียงสระ /เออ/ ๑๙. เอียะ เอีย แทนเสียงสระ /เอีย/ ๒๐. เอือะ เอือ แทนเสียงสระ /เอือ/ ๒๑. อัวะ อิว ตัวอ แทนเสียงสระ /อัว/</p>
จำนวน ๒๔ เสียง	จำนวน ๒๑ เสียง	จำนวน ๒๑ เสียง

หน่วยที่ ๓ รูปและเสียงวรรณยุกต์

ส่วนที่ ๑ ความรู้สำหรับครู

วรรณยุกต์ประกอบด้วย รูปวรรณยุกต์ และ เสียงวรรณยุกต์

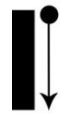
รูปวรรณยุกต์ ใช้เขียนบนพยัญชนะ เพื่อบอกระดับเสียงของคำ ทำให้เกิดคำที่มีความหมายต่าง ๆ กัน

๑. วรรณยุกต์มี ๔ รูป คือ

ˊ	เรียกว่า	ไม้เอก
ˋ	เรียกว่า	ไม้โท
ˊˋ	เรียกว่า	ไม้ตรี
ˊˊˋ	เรียกว่า	ไม้จัตวา

คำบางคำมีรูปวรรณยุกต์ และคำบางคำไม่มีรูปวรรณยุกต์

๒. วิธีเขียนรูปวรรณยุกต์ ๔ รูป

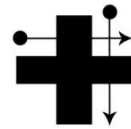
ไม้เอก

ไม้โท

ไม้ตรี

ไม้จัตวา

๓. ลักษณะการเขียนวรรณยุกต์ วรรณยุกต์ทุกตัวจะเขียนอยู่ส่วนที่ ๒ และ ๓ บน เส้นบรรทัด ๔ ส่วน วรรณยุกต์ จะมีขนาด ๑ ส่วน

	๔			
บน	๓			
	๒	๑	๒	๓
	๑			
๑				
๒				
๓				
๔				

๓. การวางตำแหน่งรูปวรรณยุกต์

๓.๑ เขียนบนตัวพยัญชนะ โดยให้ตรงกับเส้นหลัง หรือก่อนไปทางด้านท้ายของตัวพยัญชนะ โดยส่วนขวาสุดของวรรณยุกต์อยู่ตรงกับเส้นขวาสุดของพยัญชนะที่เกาะ ยกเว้นที่อยู่กับพยัญชนะที่มีหาง ได้แก่ ป ฝ ฟ ให้เขียนวรรณยุกต์เฉียงมาข้างหน้าไม่ทับหางพยัญชนะ เช่น

บน
กา เข่า แม่ ย่า

บน
น่า ซื่อ ท้อ ฝ้า

บน
กิก โตะ จ้อ

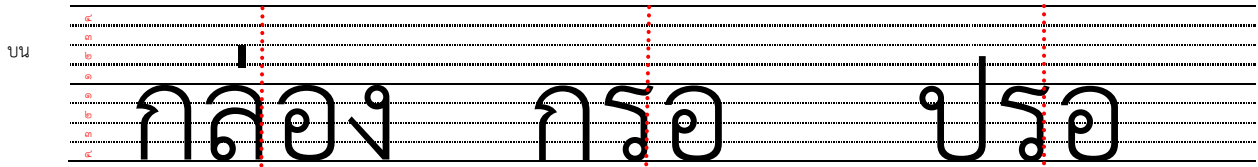
บน
เก็ จ้า เต้า

เพิ่มวรรณยุกต์ พยัญชนะที่มีหาง ได้แก่ ป ฝ ฟ ให้เขียนวรรณยุกต์เฉียงมาข้างหน้าไม่ทับหางพยัญชนะเช่น

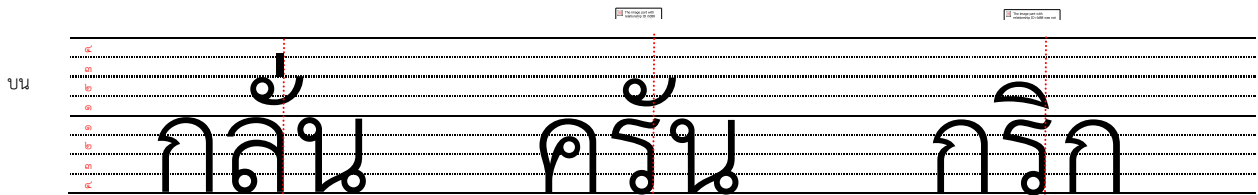
บน
ป่า ป่า ป่า ป่า

บน
ฝ้า ฝ้า ฟ้า ฟ้า

๓.๒ พยัญชนะต้นมีตัวอักษร ๒ ตัว รูปวรรณยุกต์จะวางอยู่บนตัวที่ ๒ เช่น

๓.๓ พยางค์ใดมีรูปสระอยู่บนตัวพยัญชนะแล้ว รูปวรรณยุกต์ก็จะวางอยู่บนรูปสระอีกชั้นหนึ่งตามตำแหน่งที่เหมาะสม เช่น

เสียงวรรณยุกต์ หมายถึง ระดับสูงต่ำของเสียงที่ปรากฏในพยางค์หรือคำ และทำให้คำมีความหมายแตกต่างกัน

เสียงวรรณยุกต์ มีทั้งหมด ๕ เสียง คือ

รูป		ˊ	ˊˊ	ˋ	ˋˋ
เสียง	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา

ข้อสังเกต คำทุกคำจะมีเสียงวรรณยุกต์ คำบางคำมีรูปวรรณยุกต์ตรงกับเสียงวรรณยุกต์ คำบางคำมีรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงวรรณยุกต์

พยางค์ทุกพยางค์มีพื้นเสียงวรรณยุกต์อยู่แล้ว คือมีเสียงวรรณยุกต์อยู่โดยไม่ต้องมีรูปวรรณยุกต์ เช่น

กา	มีเสียงวรรณยุกต์สามัญ	กัต	มีเสียงวรรณยุกต์เอก
คาด	มีเสียงวรรณยุกต์โท	คัต	มีเสียงวรรณยุกต์ตรี
ขา	มีเสียงวรรณยุกต์จัตวา		

เสียงวรรณยุกต์สามัญ เป็นเสียงวรรณยุกต์ระดับกลาง เช่น เสียงวรรณยุกต์ในคำว่า มา ดู ปลี นาง พลาจ เรือน จาน ลืม ดาว พราย เดียว เป็นต้น

เสียงวรรณยุกต์เอก เป็นเสียงวรรณยุกต์ระดับต่ำ เช่น เสียงวรรณยุกต์ในคำว่า ป่า ข่า ปู่ ข่า ยอย่า ปะ ขาด เหี้ยอก ปัก เปี้ยก ผัด บีบ เป็นต้น

เสียงวรรณยุกต์โท เป็นเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากสูงลงมาต่ำ เช่น เสียงวรรณยุกต์ในคำว่า ป่า ก้อน ข้า ค่า ไคร่ นาบ ทาก ซาติ เลือด เรียบ เป็นต้น

เสียงวรรณยุกต์ตรี เป็นวรรณยุกต์ระดับสูง เช่น วรรณยุกต์ในคำว่า กิ่ง กุ้ย น้ำ น่อง ค้าง นึก รัก ธิบ วับ เป็นต้น

เสียงวรรณยุกต์จัตวา เป็นเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากต่ำขึ้นไปสูง เช่น เสียงวรรณยุกต์ในคำว่า ป่า ขา เดี่ยว ผง ขน ผม ชัน สาว หิว หนาม เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการสอนเรื่องวรรณยุกต์

๑. ควรอธิบายว่า วรรณยุกต์ที่ใช้มาก คือ ˊ ˋ วรรณยุกต์ ˊˊ ˋˋ ใช้น้อย ส่วนใหญ่มาจากคำเลียนเสียงและคำยืมจากภาษาจีน เช่น เก้ เจ้ง กวยจั๊บน้ำ

๒. สอนคำที่ใช้บ่อย ๆ ทั้งฝึกออกเสียงและฝึกเขียน เช่น

คะ นะ ยะ ละ (เสียงวรรณยุกต์ตรี)

คะ นะ ยะ ละ (เสียงวรรณยุกต์เอก)

๓. การสอนผันเสียงวรรณยุกต์จะเรียนในลำดับต่อไป

ส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดการเรียนรู้

สอนให้รู้จักรูปและเสียงวรรณยุกต์

๑. สอนให้รู้จักรูปวรรณยุกต์ โดยใช้บัตรคำรูปวรรณยุกต์ หรือแผนภูมิรูปวรรณยุกต์
๒. ฝึกเขียนและอ่านรูปวรรณยุกต์

ตัวอย่างการนำแนวทางการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในห้องเรียน
หน่วยที่ ๓ รูปและเสียงวรรณยุกต์

แนวทางการจัดการเรียนรู้ การอ่านและเขียนวรรณยุกต์

(๑ ชั่วโมง)

จุดประสงค์การเรียนรู้

อ่านและเขียนรูปวรรณยุกต์ได้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ขั้นนำ เตรียมความพร้อมของสมองของเด็ก

๑.๑ ครูและนักเรียนร่วมกันร้องเพลงกระต่ายน้อย และทำท่าประกอบบทเพลง (ครูอาจหาหรือแต่งเพลงที่มีรูปวรรณยุกต์อื่นได้)

เพลง กระต่ายน้อย

(ไม่ทราบนามผู้แต่ง)

ฉันเป็นกระต่ายตัวน้อยมีหางเดียว

สองหูยาว สั้นกระตัก กระตัก กระตัก

กระโดดสี่ขา ทำท่ากระตัก กระตัก

เพื่อนที่รัก ของฉันนั่นคือเธอ

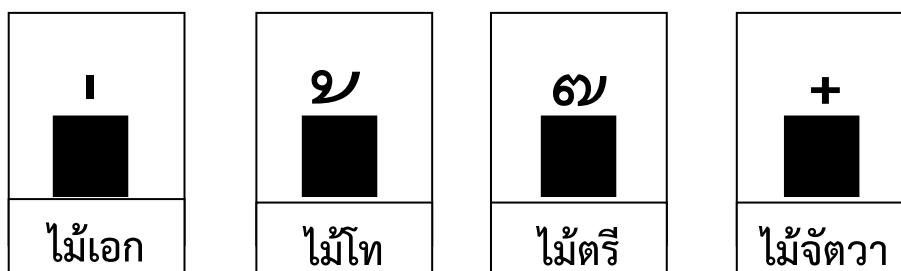
๑.๒ ครูทำเครื่องหมายวงกลมรอบวรรณยุกต์บนพยัญชนะในแผนภูมิเพลงกระต่ายน้อย หรือถ้าครูเขียนแผนภูมิ อาจใช้สีเน้นรูปวรรณยุกต์บนตัวพยัญชนะที่ปรากฏในเพลงนั้น

๑.๓ ครูบอกจุดประสงค์การเรียนรู้การอ่านและเขียนรูปวรรณยุกต์ให้นักเรียนทราบ เพื่อให้ นักเรียนรู้เป้าหมายในการเรียน

๒. ชั้นสอน

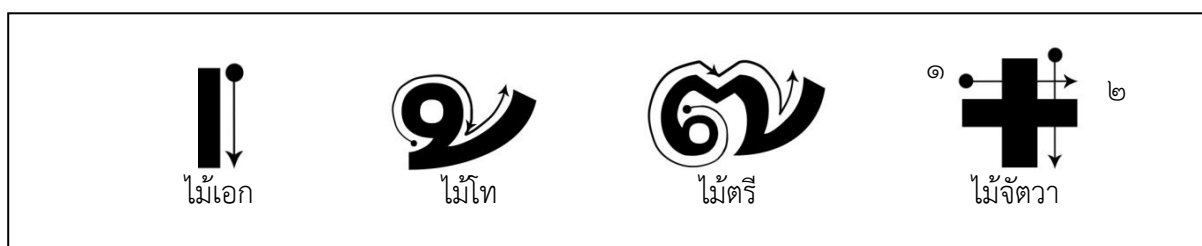
๒.๑ ครูใช้ “บัตรวรรณยุกต์” ๔ รูป เป็นรายตัว ติดบนกระดาน ให้นักเรียนได้เห็นรูปร่างลักษณะของวรรณยุกต์แต่ละตัว พร้อมอธิบายว่า วรรณยุกต์มี ๔ รูป คือ ไม้เอก (ˊ) ไม้โท (ˋ) ไม้ตรี (ˋˊ) และไม้จัตวา (ˋˋ) ครูอธิบายว่า รูปวรรณยุกต์จะวางอยู่บนพยัญชนะ

ตัวอย่างบัตรรูปวรรณยุกต์

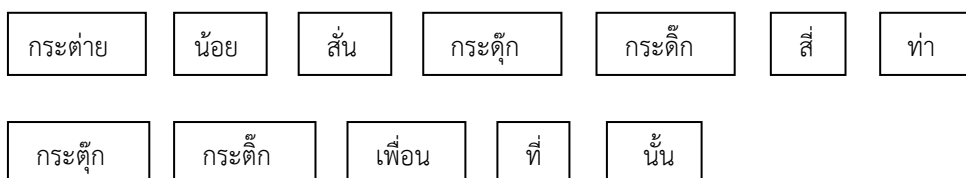
๒.๒ ครูนำแผนภูมิวิธีการเขียนรูปวรรณยุกต์บนกระดาน และอธิบายวิธีเขียนรูปวรรณยุกต์ ที่ถูกต้องบนกระดาน ครูเขียนรูปวรรณยุกต์บนกระดานโดยลากเส้นช้า ๆ ให้นักเรียนดูและอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ตัวนั้นไปพร้อม ๆ กัน และให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู

ตัวอย่างแผนภูมิวิธีการเขียนรูปวรรณยุกต์

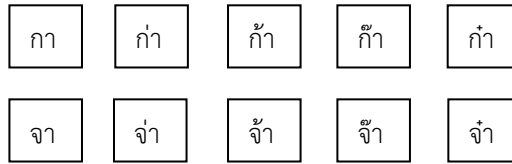

๒.๓ ครูให้นักเรียนฝึกเขียนรูปวรรณยุกต์ (ขณะที่นักเรียนเขียนวรรณยุกต์แต่ละตัวให้ออกเสียงวรรณยุกต์ตามไปด้วย ครูอาจเดินสังเกตการเขียนรูปวรรณยุกต์ของนักเรียน และตรวจการเขียน) หากพบว่านักเรียนคนใดเขียนไม่ได้หรือเขียนไม่ถูกต้อง ให้แก้ไขทันที โดยให้ฝึกซ้ำ ๆ หรือถ้านักเรียนคนใดเข้าใจดีแล้ว ให้นักเรียนทำแบบฝึกเสริมอื่น ๆ ซึ่งครูสามารถนำมาเพิ่มเติมได้

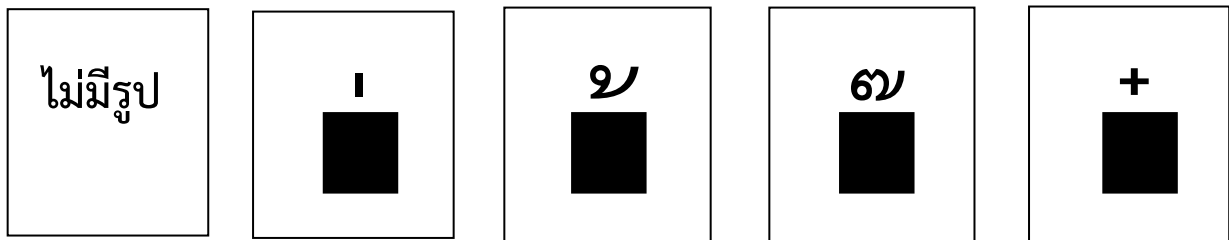
๒.๔ ครูนำเสนอบัตรคำที่มีรูปวรรณยุกต์จากบทเพลงที่ร้องในชั้นนำ เช่น เพลงกระต่ายน้อย ให้นักเรียนดู พร้อมชี้แจงและอธิบายตำแหน่งที่ถูกต้องของการเขียนวรรณยุกต์แต่ละตัว

ครูยกตัวอย่างคำอื่น ๆ และชี้แจงการเขียนและการวางรูปวรรณยุกต์ให้นักเรียนดูอีกครั้ง เช่น

๒.๕ ครูนำบัตรรูปวรรณยุกต์ชูขึ้นทีละใบ แล้วให้นักเรียนบอกเสียงวรรณยุกต์ตามบัตรรูปวรรณยุกต์ที่ครูชูขึ้น ในขั้นตอนนี้ครูให้นักเรียนตอบพร้อมกัน ตอบเป็นรายกลุ่ม และตอบเป็นรายบุคคล ตัวอย่างบัตรรูปวรรณยุกต์

๒.๖ ครูอธิบายวิธีการเขียนรูปวรรณยุกต์บนพยัญชนะต้นที่ถูกต้อง พร้อมยกตัวอย่างการเขียนรูปวรรณยุกต์บนพยัญชนะ คำ หรือพยางค์ ที่ถูกต้องให้นักเรียนดู

๒.๗ ครูให้นักเรียนฝึกเขียนรูปวรรณยุกต์บนพยัญชนะ ครูต้องสังเกตตรวจสอบการเขียนวรรณยุกต์และการอ่านออกเสียงตามรูปภาพของนักเรียนเป็นรายคน หากพบว่านักเรียนคนใดยังเขียนไม่ได้หรือเขียนไม่ถูกต้อง ต้องแก้ไขทันที โดยให้ทำแบบฝึกซ้ำ ๆ หรือถ้านักเรียนคนใดเข้าใจดีแล้ว ให้นักเรียนทำแบบฝึกเสริมอื่น ๆ

๓. ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุป การอ่านและเขียนรูปวรรณยุกต์

สื่อการสอน

๑. บัตรรูปวรรณยุกต์ และบัตรเสียงวรรณยุกต์
๒. แผนภูมิรูปและเสียงวรรณยุกต์
๓. แผนภูมิวิธีการเขียนรูปวรรณยุกต์
๔. บัตรคำ
๕. สมุดบรรทัด ๕ เส้น หรือครูทำบรรทัด ๕ เส้นลงในกระดาษ

การวัดและประเมินผล

การตรวจแบบประเมินประจำหน่วย

ส่วนที่ ๓ แนวทางการวัดและประเมินผลประจำหน่วย

ฉบับที่ ๑ การอ่านรูปวรรณยุกต์

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านรูปวรรณยุกต์ที่กำหนดให้

๑. (')
๒. (¨)
๓. (¨)
๔. (+)

เฉลยคำตอบ

๑. (') อ่านว่า ไผ่เอก
๒. (¨) อ่านว่า ไผ่โท
๓. (¨) อ่านว่า ไผ่ตรี
๔. (+) อ่านว่า ไผ่จัตวา

ฉบับที่ ๒ การเขียนรูปวรรณยุกต์

คำชี้แจง

ให้นักเรียนเขียนรูปวรรณยุกต์ไม้เอก (ˊ) ไม้โท (ˋ) ไม้ตรี (ˊˋ) และ ไม้จัตวา (ˊˋˋ) ลงในช่องที่กำหนด

บรรทัดเขียนรูปวรรณยุกต์

๔
๓
๒
๑

๑
๒
๓
๔

๔						
๓						
๒						
๑						
๑						
๒						
๓						
๔						

๔
๓
๒
๑

๑
๒
๓
๔

๕

๔						
๓						
๒						
๑						
๑						
๒						
๓						
๔						

บน

๔
 ๓
 ๒ **ม** **ม** **ม** **ม** **ม**
 ๑
 ๑
 ๒
 ๓
 ๔

บน

๔						
๓						
๒						
๑						
๑						
๒						
๓						
๔						

บน

๔
 ๓
 ๒ **น** **น** **น** **น** **น**
 ๑
 ๑
 ๒
 ๓
 ๔

บน

๔						
๓						
๒						
๑						
๑						
๒						
๓						
๔						

แบบบันทึกฉบับที่ ๒ การเขียนรูปวรรณยุกต์

ที่	ชื่อ - สกุล	ข้อที่				รวมคะแนน*
		๑	๒	๓	๔	
คะแนนรวม**						

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย \times (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย \times เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุง
และพัฒนา นักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
การปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนเขียนได้ถูกต้องทุกข้อ จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนเขียนได้

หน่วยที่ ๔ การแจกลูกสะกดคำในแม่ ก กา

ส่วนที่ ๑ ความรู้สำหรับครู

หน่วยการเรียนรู้นี้ เสนอเนื้อหาสาระ แนวการจัดการเรียนการเรียนรู้ และตัวอย่างการจัดการเรียนรู้การอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำในแม่ ก กา ที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ โดยนำเสนอการจัดการเรียนรู้จากการเลือกสรรบางกลุ่ม พยัญชนะไตรยางค์บางตัว เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้แก่ครูในชั้นการสอนคำอื่น ๆ ต่อไป

คำในแม่ ก กา ประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และรูปวรรณยุกต์ แต่ในหน่วยนี้ยังไม่นำเสนอคำที่มีรูปวรรณยุกต์ อย่างไรก็ตาม คำในแม่ ก กา แม้จะไม่มีรูปวรรณยุกต์ปรากฏ ก็มีเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างกัน เนื่องจากพยัญชนะต้นตามไตรยางค์เกี่ยวข้องกับวรรณยุกต์ กล่าวคือ

พยัญชนะต้นอักษรกลางและอักษรต่ำประสมสระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์ของคำเป็นเสียงสามัญ ในขณะที่พยัญชนะต้นอักษรกลางประสมสระเสียงสั้น เสียงวรรณยุกต์ของคำเป็นเสียงเอกและอักษรต่ำประสมสระเสียงสั้น เสียงวรรณยุกต์ของคำเป็นเสียงตรี พยัญชนะต้นอักษรสูงประสมสระเสียงยาวเสียงวรรณยุกต์ของคำเป็นเสียงจัตวา แต่ถ้าประสมสระเสียงสั้นจะได้เสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงเอก

การสอนแจกลูกสะกดคำในแม่ ก กา ที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์เพื่อให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการอ่านออกเขียนภาษาไทยได้ ควรมีลำดับขั้นตอนการสอน ดังนี้ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. ๒๕๕๘: ๒๔)

- ๑) สอนให้รู้จักไตรยางค์
- ๒) สอนให้รู้จักสระเสียงสั้น - ยาว
- ๓) สอนให้สะกดคำแจกลูกในแม่ ก กา

ดังนั้น ครูจึงควรนำไตรยางค์มาใช้ในการจัดการเรียนรู้เรื่องนี้

๑. ไตรยางค์

ไตรยางค์ แปลว่า ๓ ส่วน ... แบ่งพยัญชนะออกเป็น ๓ พวก ตามวิธีวรรณยุกต์ เพราะวรรณยุกต์เกี่ยวข้องกับพยัญชนะ จึงเขียนรูปวรรณยุกต์ไว้บนพยัญชนะ ถึงสระจะเป็นต้นเสียง เสียงสระก็ต้องสูงต่ำไปตามรูปวรรณยุกต์ที่อยู่บนพยัญชนะไตรยางค์ (อักษร ๓ หมู่)

ลำดับพยัญชนะที่ควรสอนก่อนหลัง มีระดับความยากง่ายในการการอ่านออกเสียงและเขียนรูปพยัญชนะ โดยควรเสนอลำดับพยัญชนะที่สอนก่อนหลังเป็นชุด (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. ๒๕๕๘. ๒๔)

ชุดที่ ๑	อักษรกลาง	ก	จ	ด	ต	บ	ป	อ
ชุดที่ ๒	อักษรต่ำ	ค	ง	ช	ซ	ท	น	
ชุดที่ ๓	อักษรต่ำ	พ	ฟ	ม	ย	ร	ล	ฮ
ชุดที่ ๔	อักษรสูง	ข	ฃ	ฅ	ฉ	ฝ	ส	ห
ชุดที่ ๕		ช*	ค*	ฃ	ท	ธ	ภ	ศ
ชุดที่ ๖		ฅ	ญ	ฎ	ฏ	ฐ	ฒ	ณ

อักษรชุดที่ ๕ และ ๖ เป็นอักษรที่ใช้ในคำยืมจากภาษาต่างประเทศ จึงนำมาสอนหลังจากนักเรียนได้เรียนรู้และฝึกอ่านเขียนคำที่สะกดโดยมีพยัญชนะต้นในชุดที่ ๑ - ๓ คล่องแล้ว

* ในกรณีนี้ ไม่จำเป็นต้องนำ ช และ ค มาสอน เนื่องจากไม่มีที่ใช้ในภาษาไทย

๒. รูปและเสียงสระ

ครูจำเป็นต้องรู้จักรูปและเสียงของสระ เนื่องจากพยางค์และคำในภาษาไทยถือว่าพยัญชนะจำเป็นต้องอาศัยสระจึงจะออกเสียงพยางค์และคำ และสระมีผลต่อความหมายของคำด้วย ครูสามารถศึกษาเรื่องดังกล่าวได้จากหน่วยที่ ๒ รูปและเสียงสระ

คำในแม่ ก กา เป็นคำที่ประกอบด้วยพยัญชนะประสมกับสระ โดยมีการวางตำแหน่งของสระที่สัมพันธ์กับพยัญชนะในคำต่างๆ ดังนี้

๑. สระที่อยู่หน้าพยัญชนะ คือ สระ - แ- และที่อยู่หลังพยัญชนะ คือ สระ -ะ -า -อ มีขนาดสูงเท่าตัวพยัญชนะ และมีช่องไฟห่างจากตัวพยัญชนะเช่นเดียวกับช่องไฟระหว่างตัวพยัญชนะด้วยกัน

๒. สระ โ- ใ- ไ- อยู่หน้าตัวพยัญชนะ มีขนาดสูงกว่าตัวพยัญชนะ และมีช่องไฟห่างจากตัวพยัญชนะเช่นเดียวกับช่องไฟระหว่างตัวพยัญชนะด้วยกัน

๓. สระที่อยู่เหนือตัวพยัญชนะ มีข้อกำหนดว่า สระ - - - - ต้องมีส่วนท้ายตรงกับเส้นหลังของตัวพยัญชนะ และมีความกว้างเท่ากับความกว้างของตัวพยัญชนะขนาดกลาง หรือแคบกว่าเล็กน้อย

๔. สระที่อยู่ใต้ตัวพยัญชนะ มี ๒ ตัว คือ สระ ุ ู จะมีเส้นหลังตรงกับเส้นหลังของตัวพยัญชนะ

๕. สระที่ประกอบด้วยสระหลายรูป จะวางไว้ข้างหน้า ข้างหลัง ข้างบน ตามลักษณะของตัวสระนั้น ๆ ดังนี้ ัว ำ -อ -เ -เอ -เอะ แะ -ะ -ย -ยะ -เ -โ -เา -เาะ

การวางตำแหน่งของสระ* จัดเป็นกลุ่ม ดังนี้

- กลุ่มที่ ๑ สระที่มีตำแหน่งอยู่ข้างหลัง มี ๓ ตัว คือ -ะ -า -อ
- กลุ่มที่ ๒ สระที่มีตำแหน่งอยู่ข้างหน้า มี ๕ ตัว คือ เ- แ- โ- ใ- ไ-
- กลุ่มที่ ๓ สระที่มีตำแหน่งอยู่ข้างบน มี ๔ ตัว คือ -ิ -ี -ึ -ื
- กลุ่มที่ ๔ สระที่มีตำแหน่งอยู่ข้างล่าง มี ๒ ตัว คือ ุ ู
- กลุ่มที่ ๕ สระที่มีตำแหน่งอยู่ข้างหน้าและข้างหลัง มี ๑๑ ตัว คือ -ะ -แะ โะ -ะ -เะ -เ
-เอะ -เอ -เ -ียะ -เ -ีย -เ -ื่อะ -เ -ื่อ
- กลุ่มที่ ๖ สระที่มีตำแหน่งอยู่ข้างบนและข้างหลัง มี ๓ ตัว คือ -ัวะ -ัว -ำ

* การสอนในหน่วยนี้ สอนสระเพียง ๒๘ ตัว เป็นเบื้องต้นก่อน และการจัดกลุ่มดังกล่าวช่วยให้นักเรียนจดจำตำแหน่งของสระในคำได้ง่ายขึ้น ซึ่งมีส่วนช่วยในการฝึกสะกดคำเพื่อการอ่านและเขียน

เสียงสั้น - ยาวของสระ

เสียงสั้น - ยาว ของสระ เป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบของคำที่กำหนดเสียงวรรณยุกต์ของคำ ดังนั้นจึงควรสอนให้นักเรียนเข้าใจด้วยว่า พยัญชนะต้นตัวหนึ่ง ๆ เมื่อประสมกับสระเสียงยาวจะออกเสียงวรรณยุกต์หนึ่ง และเมื่อประสมกับสระเสียงสั้นก็จะออกเสียงวรรณยุกต์หนึ่ง การสอนรูปและเสียงสระจึงควรสอนคู่กัน โดยสอนสระเสียงสั้น - ยาวคู่กันเป็นคู่ ๆ ดังนี้

สระเสียงสั้น	สระเสียงยาว
/อะ/	/อา/
/อิ/	/อี/
/ึี/	/ือี/
/อุ/	/อุู/
/เอะ/	/เออ/
/แอะ/	/แเอ/
/โอะ/	/โอ/
/เอาะ/	/เออ/
/เออะ/	/เออ/
/เียะ/	/เีย/
/เือะ/	/เือ/
/-ัวะ/	/-ัว/
/ใ-	
/ไ-	
/ำ	
/เ-า/	

สระ ใ- ไ- ำ และ เ-า เป็นสระเกิน คือ มีเสียงตัวสะกดอยู่แล้ว ดังนั้นคำที่ประสมด้วยสระ ๔ ตัวนี้ จึงไม่มีตัวสะกดอีก ยกเว้น คำว่า ไทย

๓. คำในแม่ ก กา

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้อธิบายความหมายของ ก กา ไว้ว่า น. เรียกแม่บทแจกลูกพยัญชนะต้นกับสระโดยไม่มีตัวสะกดว่ามาตรา ก กา หรือ แม่ ก กา (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๖: ๑) ดังนั้น คำในแม่ ก กา คือ คำที่มีพยัญชนะต้นประสมสระโดยไม่มีตัวสะกด ซึ่งอาจมีรูปวรรณยุกต์กำกับหรือไม่มีก็ได้ ดังคำในบทร้อยกรองต่อไปนี้

แม่ไก่อยู่ในตะกร้า	ไข่ม่ม่าสี่ห้าใบ
อีแม่อีกก็มาไล่	อีแม่อีกไล่ตีกา
หมาใหญ่ก็ไล่เห่า	หมูในเล้าแลดูหมา
ปูแสมแลปูนา	กะปุม้าปูทะเล
เต่านาแลเต่าดำ	อยู่ในน้ำกะจระเข้
ปลาทออยู่ทะเล	ปลาซีเหรีไม่สู้ดี
	(ประถม ก กา ฉบับหอสมุดแห่งชาติ)

ส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดการเรียนรู้

ในหน่วยนี้ นำเสนอแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ ๑ ทบทวนรูปและเสียงพยัญชนะ

จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้นักเรียนจดจำรูปและออกเสียงของพยัญชนะได้ถูกต้อง

กิจกรรม

๑. ครูให้นักเรียนดูบัตรพยัญชนะไทย และอ่านบัตรพยัญชนะ ครบทั้ง ๔๔ ตัว โดยอ่านพร้อมกัน ทั้งห้องและอ่านเป็นรายบุคคล เช่น

ง อ่านว่า งอ

๒. ครูแนะนำให้นักเรียนบอกชื่อพยัญชนะ รูปพยัญชนะ และเสียงพยัญชนะตามตาราง ดังตัวอย่าง

รูปพยัญชนะ	เสียงพยัญชนะ
ก	กอ
ด	ตอ
บ	บอ
ข	ขอ
ส	สอ
ถ	ถอ
ง	งอ
ม	มอ
ย	यो

๓. ครูนำเสนอวิธีการเขียนพยัญชนะที่ถูกต้องทีละตัว โดยเลือกเอากลุ่มพยัญชนะชุดที่ ๑ อักษรกลาง ๗ ตัว คือ ก จ ด ต บ ป อ (ฎ และ ฏ ปรากฏใช้ในคำยืมเท่านั้น จึงยังไม่นำมาสอนในขั้นนี้)

การนำพยัญชนะชุดที่ ๑ มาสอนก่อน เพราะพยัญชนะชุดที่ ๑ เป็นอักษรกลาง เสียงของอักษรกลางมีพื้นเสียงเป็นเสียงสามัญซึ่งง่ายต่อการออกเสียง เมื่อครูฝึกนักเรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะที่กำหนดให้จนชำนาญแล้ว ต่อจากนั้นจึงสอนวิธีเขียนพยัญชนะในชุดที่ ๒ - ๔ ต่อไป ตามลำดับ

ขั้นที่ ๒ ทบทวนรูปและเสียงสระ

จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนจดจำรูปและออกเสียงของสระได้ถูกต้อง
กิจกรรม

๑. ครูควรนำเสนอรูปและเสียงสระที่ประกอบด้วยสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว ดังนี้ -ะ
-า -ิ -ี -ึ -ื -ุ -ู เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกการอ่านคำ แม่ ก กา ที่ประสมทั้งสระเสียงสั้นและ
สระเสียงยาว ซึ่งเมื่อนักเรียนได้ฝึกอ่านมาก ๆ จนชำนาญนักเรียนจะสามารถสังเกตเสียงสั้นยาว
ของเสียงสระได้ แล้วให้บอกชื่อและออกเสียงสระที่ละตัว โดยครูควรใช้บัตรคำเสนอสระที่ละตัว
แล้วติดบนกระดาน ดังนี้

ตัวอย่าง	๑. สระอะ	๒. - ะ	๓. อะ
	ชื่อสระ	รูปสระ	เสียงสระ
	สระ อะ	-ะ	อะ
	สระ อา	-า	อา
	สระ อิ	-ิ	อิ
	สระ อี	-ี	อี
	สระ ึ	-ึ	อิ
	สระ อี	-ื	อี
	สระ อุ	-ุ	อุ
	สระ อู	-ู	อู

๒. เมื่อนักเรียนได้ทบทวนเรื่องรูปและเสียงของสระแล้ว ครูจึงสอนให้นักเรียนได้ฝึกอ่านสะกด
คำที่ประสมสระที่ได้ทบทวนนั้น โดยแบ่งกลุ่มสระเสียงสั้น และสระเสียงยาว เพื่อให้ให้นักเรียนให้ฝึกการอ่าน
คำสระเสียงยาวและสั้น

ครูควรอธิบายเพิ่มเติมว่า เสียงสั้นยาวของสระทำให้คำออกเสียงวรรณยุกต์ต่างกัน ทั้ง ๆ ที่ไม่มี
รูปวรรณยุกต์ และให้นักเรียนสังเกตเสียงวรรณยุกต์ของคำด้วย การสอนให้นักเรียนสะกดคำเพื่อการอ่าน
ควรสอนคำที่ประสมสระเสียงยาวก่อน แล้วจึงสอนสระเสียงสั้น เมื่ออ่านได้แล้ว จะฝึกอ่านสระเป็นคู่
ตามเสียงสั้นยาวอีกก็จะเป็นทำให้นักเรียนอ่านคำได้คล่อง

ครูสามารถใช้ตารางการแจกลูกคำที่ใช้สระเป็นลูกประกอบการอธิบาย

สระ พยัญชนะ	-ะ	-า	-ิ	-ี	-ึ	-ู	-เ	-อ
ก	กะ	กา	กิ	กี	กึ	กู	เก	กอ
ต	ตะ	ตา	ติ	ที	ติ	ตุ	เต	โต
บ	บะ	บา	บิ	บี	บึ	บู	เบ	โบ

๓. ครูนำอักษร ง ม ย ข ส ถ ซึ่งเป็นอักษรต่ำและอักษรสูงมาฝึกเช่นเดียวกับอักษรกลาง จากนั้นจึงแบ่งกลุ่มเสียงสระสั้นยาว โดยครูและนักเรียนร่วมกันสังเกตและสรุปว่าเสียงสระใดเสียงสั้น เสียงสระใดเสียงยาว และออกเสียงวรรณยุกต์ใด จากนั้น จึงให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่ประสมสระเสียงยาว เสียงสั้น

อักษรกลาง	เสียงยาว	กา	กี	กึ	กู	เสียงสามัญ
	เสียงสั้น	กะ	กิ	กึ	กุ	เสียงเอก
	เสียงยาว	ตา	ติ	ติ	ตุ	เสียงสามัญ
	เสียงสั้น	ตะ	ติ	ติ	ตุ	เสียงเอก
	เสียงยาว	บา	บี	บึ	บู	เสียงสามัญ
	เสียงสั้น	บะ	บิ	บึ	บุ	เสียงเอก
อักษรต่ำ	เสียงยาว	งา	งิ	งึ	งู	เสียงสามัญ
	เสียงสั้น	งะ	งิ	งึ	งู	เสียงตรี
	เสียงยาว	มา	มิ	มิ	มุ	เสียงสามัญ
	เสียงสั้น	มะ	มิ	มิ	มุ	เสียงตรี
	เสียงยาว	ยา	ยิ	ยึ	ยู	เสียงสามัญ
	เสียงสั้น	ยะ	ยิ	ยึ	ยู	เสียงตรี
อักษรสูง	เสียงยาว	ขา	ขิ	ขึ	ขู	เสียงจัตวา
	เสียงสั้น	ขะ	ขิ	ขึ	ขู	เสียงเอก
	เสียงยาว	สา	สิ	สิ	สุ	เสียงตรี
	เสียงสั้น	สะ	สิ	สิ	สุ	เสียงเอก
	เสียงยาว	ธา	ถิ	ถึ	ถู	เสียงตรี
	เสียงสั้น	ทะ	ถิ	ถึ	ถู	เสียงเอก
ข้อเสนอแนะ						
คำที่ประสมสระอือ เมื่อไม่มีตัวสะกด ให้ใส่พยัญชนะ อ ไว้หลังพยัญชนะต้น และอธิบายเพิ่มเติมว่า อ ตัวนี้ไม่ใช่ตัวสะกด แต่เรียกว่า อ เคียง เพื่อสร้างความเข้าใจเบื้องต้นว่า คำที่ประสมสระอือคำนั้นไม่มีตัวสะกด						

ครูให้นักเรียนสังเกตขณะอ่านคำที่สะกดด้วยพยัญชนะต้นตามไตรยางค์ทำให้เกิดเสียงวรรณยุกต์ของคำที่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

สำหรับการทบทวนรูปและเสียงสระอื่น ๆ อาจใช้วิธีเดียวกันจนครบทุกสระที่ต้องการสอนก็ได้ ให้อยู่ในดุลยพินิจของครูผู้สอน

๔. เมื่อสอนรูปและเสียงสระจนนักเรียนสามารถอ่านคำได้แล้ว ให้นำคำที่ครูสอน เช่น กะ กา กิ ก็ กี่ กือ กุ ฏ เขียนไว้บนกระดาน จากนั้นให้นักเรียนร่วมกันสังเกตตำแหน่งของสระในแต่ละคำว่า อยู่ในตำแหน่งใด จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันสรุปตำแหน่งของสระว่าอยู่ในตำแหน่งใดบ้าง เช่นคำว่า

กะ อ่านว่า กะ มีส่วนประกอบอะไรบ้าง (ครูแนะนำว่าพยัญชนะตัวแรก เราเรียกว่า พยัญชนะต้น)

พยัญชนะต้น คือ ก ประสมสระ -ะ อ่านว่า กะ สระ -ะ อยู่.....(หลัง)....พยัญชนะ

กะ อ่านว่า กะ

พยัญชนะต้น คือ ก ประสมสระ -า อ่านว่า กา สระ -า อยู่.....(หลัง)....พยัญชนะ

กา อ่านว่า กา

พยัญชนะต้น คือ ก ประสมสระ -ิ อ่านว่า กิ สระ -ิ อยู่.....(บน)....พยัญชนะ

กิ อ่านว่า กิ

พยัญชนะต้น คือ ก ประสมสระ -ึ อ่านว่า กึ สระ -ึ อยู่.....(บน)....พยัญชนะ

กึ อ่านว่า กึ

(ร่วมกันบอกตำแหน่งของสระจนครบทุกคำ) จากนั้นนำสระที่มีตำแหน่งต่าง ๆ กันมาจัดหมวดหมู่

ดังนี้

กลุ่มสระที่มีตำแหน่งอยู่ข้างหลัง คือ -ะ -า

กลุ่มสระที่มีตำแหน่งอยู่ข้างบน คือ -ิ -ึ -ี -ื

กลุ่มสระที่มีตำแหน่งอยู่ข้างล่าง คือ -ุ -ู

ครูควรจัดกิจกรรมจัดหมวดหมู่สระในรูปสระอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักตำแหน่งของสระครบทุกตำแหน่ง โดยใช้วิธีการจัดกิจกรรมในลักษณะดังกล่าวข้างต้น หรือวิธีอื่นที่เห็นว่าสามารถจัดหมวดหมู่ตำแหน่งของสระได้ การสอนให้นักเรียนรู้จัก และจำตำแหน่งของสระ จะทำให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ง่าย เมื่อถึงขั้นตอนการเขียนสะกดคำ

๕. เมื่อสอนรูป เสียง และการวางตำแหน่งของสระ จนนักเรียนสามารถจำรูปสระ อ่านเสียงสระ และตำแหน่งของสระได้แล้ว ให้ครูนำคำที่สอนมาแยกแยะส่วนประกอบตามโครงสร้างของคำ โดยครูนำคำที่ได้สอนไปแล้ว เช่น คำว่า

ตา มีส่วนประกอบอะไรบ้าง

พยัญชนะต้น คือ ต และ สระ -า

ตี มีส่วนประกอบ คือ พยัญชนะต้น คือ ต และ สระ -ี

งู มีส่วนประกอบ คือ พยัญชนะต้น คือ ง และ สระ -ู

๖. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปส่วนประกอบของคำ ประกอบด้วย **พยัญชนะต้น + สระ** ครูอาจนำคำอื่น ๆ ที่มีอยู่ในแบบเรียนหรือคำที่นักเรียนคุ้นเคย แต่ควรเป็นคำที่ไม่มีวรรณยุกต์และตัวสะกดมาให้ให้นักเรียนฝึกทักษะแยกส่วนประกอบของคำ

ขั้นที่ ๓ การอ่านสะกดคำ ในแม่ ก กา

จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้นักเรียนอ่านสะกดคำในแม่ ก กา ได้

กิจกรรม

๑. ให้นักเรียนดูบัตรคำในแม่ ก กา เช่น

กา

ตา

 แล้วให้บอกว่า ในบัตรคำนี้ ประกอบด้วยพยัญชนะ และสระอะไร และให้นักเรียนออกเสียงพยัญชนะ และเสียงสระตามครู เสียงดัง และชัดเจน เช่น คำว่า

พยัญชนะต้นอักษรกลาง + สระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์สามัญ

กา
ก ออกเสียงว่า กอ
า ออกเสียงว่า อา

ตา
ต ออกเสียงว่า ตอ
า ออกเสียงว่า อา

พยัญชนะต้นอักษรต่ำ + สระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์สามัญ

คา
ค ออกเสียงว่า คอ
า ออกเสียงว่า อา

มา
ม ออกเสียงว่า มอ
า ออกเสียงว่า อา

พยัญชนะต้นอักษรสูง + สระเสียงยาว เสียงวรรณยุกต์จัตวา

สา
ส ออกเสียงว่า สอ
า ออกเสียงว่า อา

ขา
ข ออกเสียงว่า ขอ
า ออกเสียงว่า อา

พยัญชนะต้นอักษรกลาง + สระเสียงสั้น เสียงวรรณยุกต์เอก

กะ
ก ออกเสียงว่า กอ
ะ ออกเสียงว่า อะ

ตะ
ต ออกเสียงว่า ตอ
ะ ออกเสียงว่า อะ

พยัญชนะต้นอักษรต่ำ + สระเสียงสั้น เสียงวรรณยุกต์ตรี

คะ
ค ออกเสียงว่า คอ
ะ ออกเสียงว่า อะ

มะ
ม ออกเสียงว่า มอ
ะ ออกเสียงว่า อะ

พยัญชนะต้นอักษรสูง + สระเสียงสั้น

เสียงวรรณยุกต์เอก

สระ
ส ออกเสียงว่า สอ
ะ ออกเสียงว่า อะ

พะ
ข ออกเสียงว่า ขอ
ะ ออกเสียงว่า อะ

ข้อเสนอแนะ

ขั้นตอนนี้ ครูสามารถนำคำที่สะกดด้วยพยัญชนะต้นไทรยางค์ที่ประสมกับสระอื่น ๆ ที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วมาฝึกเพิ่มอีก เพื่อให้นักเรียนอ่านสะกดคำได้คล่องขึ้น

๒. เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะคล่องแล้ว ครูจึงจะนำเสนอหลักการอ่านสะกดคำ โดยครูทบทวนว่า คำประกอบด้วย พยัญชนะต้น + สระ เช่น คำว่า กา **พยัญชนะต้น ก** ออกเสียงว่า กอ **สระ -า** ออกเสียง อา (ในหน่วยการจัดการเรียนรู้นี้จะยังไม่มีส่วนประกอบของคำที่มีรูปวรรณยุกต์ ซึ่งจะเรียนรู้ในเรื่องการผันวรรณยุกต์) ครูสามารถนำเสนอมคำอื่น ๆ แบบคล้ายคำที่สะกดด้วยพยัญชนะต้นตามไทรยางค์และสระเสียงสั้น - ยาว เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกอ่านคำต่าง ๆ อย่างเป็นธรรมชาติขึ้น

การสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะ และ สระ อา

กา	กอ - อา กา	ตา	ตอ - อา ตา	บา	บอ - อา บา
คา	คอ - อา คา	มา	มอ - อา มา	งา	งอ - อา งา
ขา	ขอ - อา ขา	สา	สอ - อา सा	ยา	ยอ - อา ยา
กะ	กอ - อะ กะ	ตะ	ตอ - อะ ตะ	ปะ	บอ - อะ ปะ
คะ	คอ - อะ คะ	มะ	มอ - อะ มะ	งะ	งอ - อะ งะ
พะ	ขอ - อะ พะ	สะ	สอ - อะ สะ	ยะ	ยอ - อะ ยะ

การสะกดคำที่ประสมด้วยสระอิ และ สระ อี

กิ	กอ - อิ กิ	ติ	ตอ - อิ ติ	ปิ	บอ - อิ ปิ
คิ	คอ - อิ คิ	มิ	มอ - อิ มิ	งิ	งอ - อิ งิ
ขิ	ขอ - อิ ขิ	สิ	สอ - อิ สิ	ยิ	ยอ - อิ ยิ

ก	กอ - อี ก	ค	คอ - อี ค	บ	บอ - อี บ
ข	ขอ - อี ข	ด	ดอ - อี ด	ป	ปอ - อี ป
ช	ชอ - อี ช	ม	มอ - อี ม	ง	งอ - อี ง
ซ	ซอ - อี ซ	ย	ยอ - อี ย		

การสอนอ่านสะกดคำที่นำเสนอในครั้งนี้นำเสนอ สระอะ สระอา สระอิ สระอี ส่วนสระอื่น ๆ ใช้รูปแบบเดียวกัน และควรนำคำที่มาจากอักษรไตรยางศ์ทั้งสามหมู่มาสร้างคำให้หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนจะได้ออกเสียงพยัญชนะครบทุกหมู่ เมื่อนักเรียนอ่านสะกดคำที่ครูกำหนดให้ได้แล้ว ครูอาจนำคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันและประสมกับสระอื่น เช่น ตา หู ตู ตี เก เร เข หา ยา ทำ นา แพ แล เสือ เรือ เป็นต้น แต่ควรเป็นคำที่ประสมกับสระที่นักเรียนได้เรียนรู้ไปแล้ว

ขั้นที่ ๔ การอ่านแจกลูกคำ ในแม่ ก กา

จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนอ่านแจกลูกคำในแม่ ก กา ได้
กิจกรรม

๑. ครูสามารถให้นักเรียนฝึกอ่านโดยการแจกลูก หลังจากอ่านสะกดคำได้แล้ว หรือควบคู่ไปกับการอ่านสะกดคำ เพื่อให้นักเรียนฝึกประสมคำ ให้เกิดความคล่องในการอ่าน การอ่านแจกลูกคำในแม่ ก กา อ่านได้ ๒ แบบ

แบบที่ ๑ การอ่านแจกลูกคำแบบสระคงที่ พยัญชนะต้นเปลี่ยนไป โดยใช้สระเป็นแม่ และแจกลูกซึ่งเป็นพยัญชนะ

การจัดกิจกรรมการอ่านแจกลูกที่จะขอนำเสนอเป็นตัวอย่างครั้งนี้ กำหนดให้สระอาเป็นแม่ และกำหนดให้พยัญชนะ ก ต บ ค ม ง ข ส ย เป็นลูก โดยดำเนินการ ดังนี้

๒. ครูเขียนพยัญชนะที่ต้องการแจกลูกบนกระดาน ในที่นี้ขอนำเสนอพยัญชนะ ก ต บ ค ม ข ส ย ให้นักเรียนดูซึ่งพยัญชนะบนกระดาน (พยัญชนะที่นำเสนอนี้เป็นอักษรจากไตรยางศ์สามหมู่) และนักเรียนฝึกอ่านออกเสียงพยัญชนะทุกตัว

๓. จากนั้นครูเขียนสระอา และให้นักเรียนออกเสียงสระอา

๔. เมื่อนักเรียนอ่านเสียงพยัญชนะครบทุกตัวและอ่านเสียงสระแล้ว ครูให้นักเรียนอ่านแบบสะกดคำ ตามลูกศร ดังภาพ และอ่านดังนี้

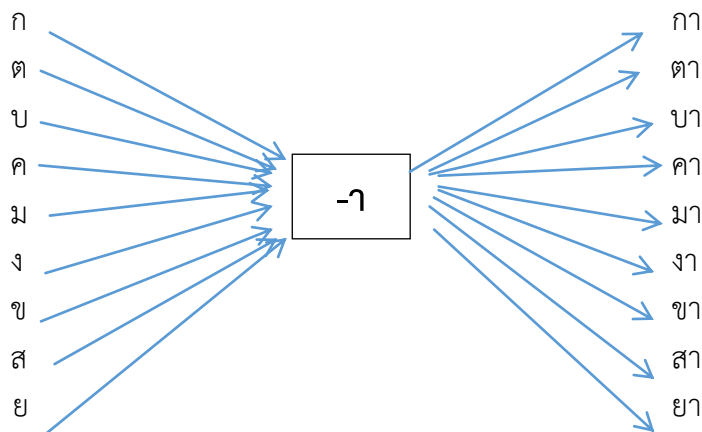
กอ - อา กา

ตอ - อา ตา เป็นต้น

๕. เมื่อนักเรียนอ่านเป็นคำครบแล้ว ครูจะเขียนคำนั้นไว้บนกระดาน กา ตา บา คา มา งา ขา सा या

๖. ให้นักเรียนอ่านเป็นคำ เรียงจากคำที่อ่านคำแรกจนถึงคำสุดท้าย กา ตา บา คา มา งา ขา सा या

การอ่านแจกลูกโดยยึดสระเป็นแม่ แจกไปยังลูกที่เป็นพยัญชนะ

เมื่ออ่านสะกดคำแล้วจึงอ่านเป็นคำดังนี้ กา ตา บา คา มา งา ขา सा या

แบบที่ ๒ การอ่านแจกลูกคำแบบพยัญชนะต้นคงที่ สระเปลี่ยนไป โดยใช้พยัญชนะเป็นแม่ และแจกให้ลูกซึ่งเป็นสระ การจัดกิจกรรมการอ่านแจกลูกแบบที่ ๒ นี้ กำหนดให้พยัญชนะ ก เป็นแม่ และกำหนดให้สระ -ะ -า -ิ -ี -ึ -ื -ุ -ู เป็นลูก โดยดำเนินการ ดังนี้

๑. ครูเขียนสระที่ต้องการแจกลูกบนกระดานเรียงตามลำดับ
๒. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงสระที่ครูเขียนบนกระดานทุกตัว
๓. จากนั้นครูเขียนพยัญชนะ ก และให้นักเรียนออกเสียงพยัญชนะ
๔. เมื่อนักเรียนอ่านเสียงสระครบทุกตัวและอ่านเสียงพยัญชนะแล้ว ครูให้นักเรียนอ่าน

แบบสะกดคำ เรียงตามรูปสระ และอ่านดังนี้ กอ - อะ กะ กอ - อา กา กอ - อิ กี กอ - อี กี้ กอ - อุ กู กอ - อู กู

สระ พยัญชนะ	-ะ	-า	-ิ	-ี	-ึ	-ื	-ุ	-ู
ก	กะ	กา	กิ	กี้	กึ	กื	กู	กู
ต	ตะ	ตา	ติ	ตี้	ติ	ตือ	ตุ	ตู
บ	ปะ	บา	ปิ	ปี้	ปึ	ปื	ปู	ปู

๕. อ่านเป็นคำแจกลูกสระ ดังนี้ กะ กา กิ กี้ กึ กื กือ กู กู
- ตะ ตา ตี ตี้ ตึ ตื ตือ ตุ ตู
- ปะ บา ปิ ปี้ ปึ ปื ปือ บุ บู

(ครูให้ความรู้เรื่อง อ เคียง ในคำสระอื่น)

ขั้นที่ ๕ การเขียนสะกดคำ ในแม่ ก กา

จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนคำในแม่ ก กา ได้

กิจกรรม

๑. การสะกดคำเพื่อเขียน เป็นการสะกดคำเพื่อเขียนคำให้ถูกต้อง โดยบอกตัวอักษรเรียงตามรูปตัวอักษรที่ประกอบกันเป็นคำนั้น เช่น คำว่า

ฉายา	เขียนสะกดคำ (บอกเรียงตัวอักษรเพื่อการเขียน) ว่า	ฉ ฉิ่ง สระอา ย อัย กษ สระอา
มะเขือ	เขียนสะกดคำ	ม อ ม้า สระอะ สระเอ ขอ ไข่ สระอือ อ อ่าง
ดูเบา	เขียนสะกดคำ	ด อ เด็ก สระอุ สระเอ ขอ ไข่ สระอา

การสอนสะกดคำเพื่อเขียนสำหรับนักเรียนที่อายุ ๖ - ๗ ปี หรือประถมศึกษาตอนต้นนี้ ครูสามารถสอนให้นักเรียนเขียน “ตัวอักษร” ทีละตัว เรียงตามลำดับไปได้ เพื่อไม่ให้เกิดความสับสน และเมื่อเขียนคำเสร็จแล้ว ให้นักเรียนอ่านคำดังกล่าวอีกทีหนึ่ง

กรณีที่นักเรียนจดจำรูปและตำแหน่งของสระในคำได้แม่นยำแล้ว ครูสามารถสอนให้นักเรียนเขียนสะกดคำแบบเดียวกับการสะกดคำเพื่ออ่านได้

๒. ครูนำเสนอคำที่หลากหลายหรือคำที่เห็นในชีวิตประจำวันมาฝึกเขียนสะกดคำ เพื่อให้ นักเรียนคุ้นเคยกับส่วนประกอบของคำและสามารถอ่านเรียงตัวอักษรของคำได้ถูกต้อง และนำไปสู่การเขียนคำ ที่ถูกต้อง การเขียนสะกดคำจะเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียนในเรื่องการวางตำแหน่งของพยัญชนะต้น และการวางตำแหน่งสระ เป็นการทบทวนการวางตำแหน่งของตัวอักษรของคำอีกวิธีหนึ่ง การจัดกิจกรรม การเขียนสะกดคำควรจัดทุกครั้งหลังจากฝึกการอ่านสะกดคำและแจกลูกคำเป็นการย้ำ ซ้ำ ทวน การอ่านคำ

ขั้นที่ ๖ การฝึกอ่านและเขียนโดยใช้การแจกลูกสะกดคำ

จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและเกิดทักษะในการอ่านคำ ในแม่ ก กา

กิจกรรม

การสอนแจกลูกสะกดคำ และการเขียนสะกดคำเพิ่มเติมในขั้นนี้ เป็นการฝึกให้นักเรียนอ่าน และเขียนคำที่สะกดด้วยสระที่มีตัวอักษรมากกว่า ๑ ตัว เช่น สระ -ะ สระ -เ-ย เพื่อให้อ่านและเขียน ได้คล่องขึ้น

๑. ครูใช้บัตรสระ เช่น

เ - ะ

 แล้วให้บอกว่า ในบัตรคำนี้ประกอบด้วยสระอะไรบ้าง เมื่อบอกรูปสระทุกตัวแล้ว ครูแนะนำว่าสระรูปนี้ประกอบด้วยรูปสระหลายรูปออกเสียงว่า สระอะ ให้ นักเรียนออกเสียงสระตามครู เสียงดังและชัดเจน

๒. ครูนำพยัญชนะต้นมาประสมกับสระอะ แล้วให้นักเรียนฝึกอ่าน

พยัญชนะต้น ก ต จ ข ส ผ ช พ ฟ

เกะ	เตะ	จะะ	เขะ	เสะ	เฝะ	เซะ	เพะ	เฟะ
-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----

๓. เมื่อครูเห็นว่านักเรียนอ่านได้แล้ว ให้นักเรียนช่วยกันแยกส่วนประกอบของโครงสร้างคำ และสะกดคำ พร้อมอ่านแจกลูก เช่น

เกะ	พยัญชนะต้น กอ สระเอะ สะกดว่า กอ - เอะ เกะ
เตะ	พยัญชนะต้น ตอ สระเอะ สะกดว่า ตอ - เอะ เตะ
เจะ	พยัญชนะต้น จอ สระเอะ สะกดว่า จอ - เอะ เจะ
เขะ	พยัญชนะต้น ขอ สระเอะ สะกดว่า ขอ - เอะ เขะ
เสะ	พยัญชนะต้น สอ สระเอะ สะกดว่า สอ - เอะ เสะ
เฝะ	พยัญชนะต้น ผอ สระเอะ สะกดว่า ผอ - เอะ เฝะ
เชะ	พยัญชนะต้น ชอ สระเอะ สะกดว่า ชอ - เอะ เชะ
พะ	พยัญชนะต้น ออ สระเอะ สะกดว่า พอ - เอะ พะ
เฟะ	พยัญชนะต้น ฟอ สระเอะ สะกดว่า ฟอ - เอะ เฟะ

๔. เมื่อนักเรียนสะกดคำเพื่ออ่านได้แล้ว ให้นักเรียนอ่านคำโดยใช้การแจกลูกแบบสระคงที่ พยัญชนะต้นเปลี่ยนไป (สระเป็นแม่ แจกไปลูกพยัญชนะ) ดังนี้ เกะ เตะ เจะ เขะ เสะ เฝะ เชะ พะ เฟะ

๕. เมื่อนักเรียนอ่านแจกลูกสะกดคำได้แล้ว ครูให้นักเรียนสังเกตคำที่กำหนดว่าแต่ละคำประกอบด้วยอักษรใดบ้าง โดยให้อ่านเรียงตัวอักษร ดังนี้

มะระ	เขียนสะกดคำ	มอม้า	สระอะ	รอเรือ	สระอะ
ฝาชี	เขียนสะกดคำ	ฝอฝา	สระอา	ขอช้าง	สระอี
มีชา	เขียนสะกดคำ	มอม้า	สระอี	ขอช้าง	สระอา

ขั้นที่ ๗ ฝึกอ่านประโยคสั้น ๆ คำ ในแม่ ก กา

จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้นักเรียนอ่านคำ ในแม่ ก กา เป็นประโยคสั้น ๆ ได้

กิจกรรม

เมื่อนักเรียนสามารถอ่านคำ ในแม่ ก กา ได้แล้ว ครูอาจนำคำในแม่ ก กา มาสร้างเป็นกลุ่มคำ และให้นักเรียนฝึกอ่านแบบสะกดคำ อ่านเป็นคำ อ่านในรูปประโยคง่าย ๆ ดังนี้

๑. ฝึกอ่านคำ ครูให้นักเรียนอ่านสะกดคำ อ่านแจกลูก และอ่านเป็นคำ จากคำที่ครูเขียนบน กระดาน ครูอาจให้นักเรียนนำเสนอคำในแม่ ก กา แล้วเขียนบนกระดาน เพื่อฝึกให้นักเรียนอ่านคล่อง

มะ	ละ	ยะ	ระ	ชะ	นะ	อะ	จะ	ตะ
ตา	พา	อา	ยา	ทา	มา	สา	คา	ธา
น้ำ	สำ	รำ	ตำ	ทำ	ขำ	ยำ	ลำ	ค้ำ
ไป	ไอ	ไร	ใจ	ไว	ไฟ	โย	ไล	ไส

๒. ครูและนักเรียนร่วมกันสร้างกลุ่มคำจากคำที่ได้อ่านไปแล้วหรือจากคำที่นักเรียนนำเสนอ เช่น

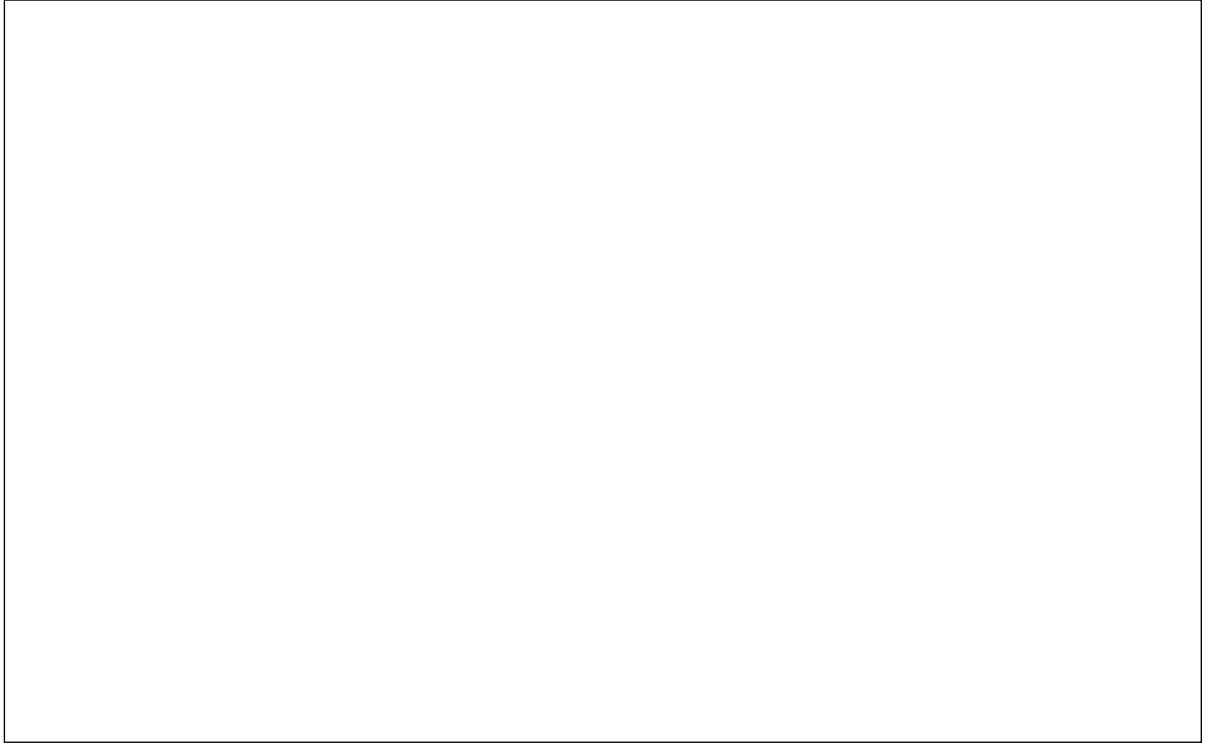
คาถา	ลำไย	มะไฟ	มะระ	มะลิ	ระบำ	ค้ำน้ำ	ชะนี้	สำลี	มีไฟ
ดีใจ	จอบ	แจ	งอ	แจ	งอ	แจ	งอ	แจ	งอ
รูป	เกเร	โซเซ	มะละกอ	ตาทนาย	ทำอะไร				

๓. ครูและนักเรียนนำกลุ่มคำ ในแม่ ก กา ที่อ่านไปแล้วมาแต่งประโยคสั้น ๆ และอ่าน ประโยคทั้งแบบอ่านสะกดคำและอ่านเป็นคำ เช่น

ตา มี มะละกอ สะกดว่า	ตา มี มะละกอ	ตา มี มะละกอ
ตา มี ลำไย สะกดว่า	ตา มี ลำไย	ตา มี ลำไย
ชะนี้ มี มะไฟ สะกดว่า	ชะนี้ มี มะไฟ	ชะนี้ มี มะไฟ
ปู นา ขา เก สะกดว่า	ปู นา ขา เก	ปู นา ขา เก
ชะนี้ ตัว โต สะกดว่า	ชะนี้ ตัว โต	ชะนี้ ตัว โต
ตา ดู ระบำ สะกดว่า	ตา ดู ระบำ	ตา ดู ระบำ

๔. เมื่อนักเรียนอ่านประโยคคล่องแล้ว ให้นักเรียนฝึกเขียนประโยค และแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้ หรือจากคำที่นักเรียนนำเสนอ

ตัวอย่างการนำแนวทางการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในห้องเรียน
หน่วยที่ ๔ การแจกลูกสะกดคำในแม่ ก กา

แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ การสะกดคำเพื่ออ่านและเขียน: พยัญชนะต้นอักษรกลาง (๑ ชั่วโมง)

จุดประสงค์การเรียนรู้

อ่านและเขียนสะกดคำที่มีพยัญชนะต้นอักษรกลาง ในแม่ ก กา ได้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ชี้นำ

๑.๑ ครูเขียนบทร้อยกรอง กา เอ๋ย กา บนกระดานดำ ดังนี้

	กา เอ๋ย กา	
		(ไม่ทราบนามผู้แต่ง)
กา เอ๋ย กา	บิน มา ไว ไว	
จับ ตัน โไพ	โไพ มา ตัน ไทร	

๑.๒ ครูอ่านบทร้อยกรองให้นักเรียนอ่านตาม

๑.๓ ครูเขียนคำจากบทร้อยกรองบนกระดาน เช่น กา ครูถามนักเรียนว่า คำนี้ประกอบด้วยพยัญชนะอะไร สระอะไร ครูแนะนำว่า คำนี้ประกอบด้วย พยัญชนะต้น กอ และสระอา

๑.๔ ครูนำคำที่ปรากฏในบทร้อยกรองมาถามนักเรียนอีก เช่น มา ไว โฟ โผ โดยถามว่า คำนี้ประกอบด้วยพยัญชนะต้นและสระอะไร เพื่อให้นักเรียนบอกพยัญชนะต้นและสระของคำนั้น ๆ

๑.๕ สรุปลักษณะนักเรียนทราบส่วนประกอบของคำ ประกอบด้วยพยัญชนะต้นและสระ

๒. ชั้นสอน

๒.๑. ครูแนะนำอักษรกลาง โดยเขียนอักษรกลาง ก จ ด ต บ ป อ บนกระดาน และให้นักเรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะอักษรกลางทุกตัว

๒.๒ ครูสอนเรื่องการสะกดคำเพื่ออ่าน โดยให้เรียนรู้คำที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้นอักษรกลาง + สระ เช่น คำว่า

กา	พยัญชนะต้น ก	ออกเสียงว่า กอ	สระ -า	ออกเสียง	อา
กี	พยัญชนะต้น ก	ออกเสียงว่า กอ	สระ -ิ	ออกเสียง	อี

ครูนำคำที่พยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง ในแม่ ก กา ให้นักเรียนฝึกสะกดคำจนคล่อง

๒.๓ ครูแนะนำการอ่านสะกดคำในแม่ ก กา โดยแยกแยะส่วนประกอบของคำ ว่าคำนี้ประกอบด้วยพยัญชนะและสระอะไร ครูให้นักเรียนอ่านสะกดคำอักษรกลาง ในแม่ ก กา ที่ครูเขียนบนกระดานตามครู เช่น

กา	สะกดว่า	กอ - อา	กา
อา	สะกดว่า	ออ - อา	อา
ดี	สะกดว่า	ดอ - อี	ดี
แก	สะกดว่า	กอ - แอ	แก

๒.๔ ครูอ่านสะกดคำ ในแม่ ก กา จากแผนภูมิให้นักเรียนอ่านตาม

การสะกดคำอักษรที่ประสมด้วยสระอะ และสระอา

กา	กอ - อา	กา	ตา	ตอ - อา	ตา	บา	บอ - อา	บา
จา	จอ - อา	จา	ดา	ดอ - อา	ดา	ปา	ปอ - อา	ปา
กะ	กอ - อะ	กะ	ตะ	ตอ - อะ	ตะ	บะ	บอ - อะ	บะ
จะ	จอ - อะ	จะ	ดะ	ดอ - อะ	ดะ	ปะ	ปอ - อะ	ปะ

๒.๕ ให้นักเรียนอ่านคำจากแผนภูมิตามตัวอย่างเป็นกลุ่มและรายบุคคล

การสะกดคำอักษรกลางประสมด้วยสระอิ และสระอี

กิ	กอ - อิ	กิ	ติ	ตอ - อิ	ติ	ปิ	บอ - อิ	ปิ
จี	จอ - อิ	จี	ดิ	ดอ - อิ	ดิ	ปี	ปอ - อิ	ปี

๒.๖ ครูให้นักเรียนบอกส่วนประกอบของคำ ว่ามีพยัญชนะต้นและสระอะไร พร้อมทั้งให้นักเรียนอ่านสะกดคำที่ครูเขียนบนกระดาน เช่น

ไก กอ - ไอ อ่านว่า ไก
ใบ บอ - ไอ อ่านว่า ใบ

๒.๗ ให้นักเรียนทำแบบฝึกที่ ๑ โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกกรายบุคคลภายในเวลา ๑๐ นาที ก่อน จากนั้นให้นำมาอ่านให้ครูฟังรายบุคคล

๓. ชั้นสรุป

๓.๑ ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปการอ่านสะกดคำ โดยครูยกบัตรคำให้นักเรียนดูแล้วให้นักเรียนบอกส่วนประกอบว่า คำประกอบด้วยอะไรบ้าง สรุปคือพยัญชนะต้น + สระ และการอ่านสะกดคำ ต้องอ่านเสียงพยัญชนะต้นก่อนแล้วจึงอ่านสระ

๓.๒ ครูยกตัวอย่างคำ ในแม่ ก กา แล้วให้นักเรียนอ่านแบบสะกดคำ

ปี

 สะกดว่า ปอ - อี ปี อ่านว่า ปี ครูให้นักเรียนฝึกอ่านสะกดคำจากบัตรคำที่หลากหลาย ประมาณ ๑๐ - ๑๕ คำ แล้วสรุปการอ่านสะกดคำให้นักเรียนฟังอีกครั้ง จากนั้นให้นักเรียนทำแบบฝึกที่ ๒ ขณะนักเรียนทำแบบฝึก ครูเดินสังเกตการณ์ทำงานของนักเรียนและให้คำแนะนำ

สื่อการสอน

๑. บทร้อยกรอง กา เอ๋ยกา
๒. บัตรคำ
๓. แผนภูมิอ่านสะกดคำ
๔. แบบฝึก

การวัดและประเมินผล

การตรวจแบบฝึก

แบบฝึกที่ ๑ การเขียนส่วนประกอบคำ

คำชี้แจง

ให้นักเรียนเขียนส่วนประกอบคำตามตัวอย่าง ลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

ข้อที่	คำ	สะกดคำ	พยัญชนะต้น	สระ	อ่านว่า
ตัวอย่าง	ตา	สะกดว่า	ตอ	อา	ตา
๑.	บา	สะกดว่า			
๒.	ปา	สะกดว่า			
๓.	ดี	สะกดว่า			
๔.	ดู	สะกดว่า			
๕.	ปี	สะกดว่า			
๖.	บู	สะกดว่า			
๗.	อา	สะกดว่า			
๘.	ปู	สะกดว่า			
๙.	อุ	สะกดว่า			
๑๐.	โบ	สะกดว่า			

เฉลยคำตอบ

๑.	บา	สะกดว่า	บอ	อา	บา
๒.	ปา	สะกดว่า	ปอ	อา	ปา
๓.	ดี	สะกดว่า	ดอ	อี	อี
๔.	ดู	สะกดว่า	ดอ	อุ	ดู
๕.	ปี	สะกดว่า	ปอ	อี	ปี
๖.	บู	สะกดว่า	บอ	อุ	บู
๗.	อา	สะกดว่า	ออ	อา	อา
๘.	ปู	สะกดว่า	ปอ	อุ	ปู
๙.	อุ	สะกดว่า	ออ	อุ	อุ
๑๐.	โบ	สะกดว่า	บอ	โอ	โบ

แบบบันทึกแบบฝึกที่ ๑ การเขียนส่วนประกอบคำ

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ ผ่าน	
คะแนนรวม**															

- หมายเหตุ**
๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
 ๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย \times (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย \times เท่ากับ ๐ คะแนน)
 ๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุง
และพัฒนา นักเรียนเป็นรายบุคคล
 ๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ใน
การปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
 ๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียน
เขียนได้

แบบฝึกที่ ๒ การอ่านคำ

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านคำตามตัวอย่าง

ตัวอย่าง	คำ	อ่านว่า
	ตอ - อี	ตี
๑.	ตอ - อู	
๒.	จอ - แอ	
๓.	จอ - อำ	
๔.	จอ - ไอ	
๕.	จอ - เออ	
๖.	ปอ - เอื้อ	
๗.	ตอ - โอ	
๘.	กอ - เอ	
๙.	ปอ - อัว	
๑๐.	ปอ - เอีย	

เฉลยคำตอบ

คำ	อ่านว่า
๑. ตอ - อู	ดู
๒. จอ - แอ	แจ
๓. จอ - อำ	จำ
๔. จอ - ไอ	ใจ
๕. จอ - เออ	เจอ
๖. ปอ - เอื้อ	เปื้อ
๗. ตอ - โอ	โต
๘. กอ - เอ	เก
๙. ปอ - อัว	บัว
๑๐. ปอ - เอีย	เปีย

แบบบันทึกแบบฝึกที่ ๒ การอ่านคำ

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน	
คะแนนรวม**															

- หมายเหตุ**
๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
 ๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
 ๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุง
และพัฒนา นักเรียนเป็นรายบุคคล
 ๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
การปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
 ๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียน
เขียนได้

ส่วนที่ ๓ แนวทางการวัดและประเมินผลประจำหน่วย

ฉบับที่ ๑ การอ่านสะกดคำ

คำชี้แจง

๑. ครูยกตัวอย่างการอ่านสะกดคำ คำว่า “มะลิ” ก่อนจับเวลา
๒. ให้นักเรียนอ่านสะกดคำ ๑๐ คำ ภายในเวลา ๕ นาที

ตัวอย่างการอ่านสะกดคำ มะลิ สะกดว่า มอ - อะ มะ ลอ - อี ลี มะลิ

๑. เมมา	๖. ไผเราะ
๒. ศาลา	๗. ชูมื่อ
๓. เสาไฟ	๘. วิชา
๔. กำไล	๙. ราชนี
๕. หัวเราะ	๑๐. พิธี

เฉลยคำตอบ

ข้อ	คำ	อ่านสะกดคำ
๑.	เมมา	มอ - เอา เมมา
๒.	ศาลา	ศอ - อา ลา ลอ - อา ลา ศาลา
๓.	เสาไฟ	สอ - เอา เสา ฟอ - ไอ ไฟ เสาไฟ
๔.	กำไล	กอ - อำ กำ ลอ - ไอ ไล กำไล
๕.	หัวเราะ	หอ - อ้าว หัว รอ - เอาะ เราะ หัวเราะ
๖.	ไผเราะ	พอ - ไอ ไผ รอ - เอาะ เราะ ไผเราะ
๗.	ชูมื่อ	ชอ - อู ชู มอ - อือ มื่อ ชูมื่อ
๘.	วิชา	วอ - อี วิ ชอ - อา ชา วิชา
๙.	ราชนี	รอ - อา รา ชอ - อี ชี นอ - อี นี ราชนี
๑๐.	พิธี	พอ - อี - พิ ธอ - อี - ธี พิธี

แบบบันทึกฉบับที่ ๑ การอ่านสะกดคำ

ที่	ชื่อ-สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน	
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ ผ่าน
คะแนนรวม**														

- หมายเหตุ**
๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่ามีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
 ๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย √ ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย √ เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
 ๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุง
และพัฒนา นักเรียนเป็นรายบุคคล
 ๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ใน
การปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
 ๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียน
เขียนได้

ฉบับที่ ๒ การอ่านคำ

คำชี้แจง

๑. ครูยกตัวอย่างการอ่านคำ คำว่า “จอแจ” ก่อนจับเวลา
๒. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงเป็นคำ ภายในเวลา ๕ นาที

ตัวอย่างการอ่านคำ จอแจ อ่านว่า จอ - แจ

๑. กำยำ	๑๑. ไวไฟ
๒. โมโห	๑๒. ไนนา
๓. ตั้วโต	๑๓. ศาลา
๔. โยเย	๑๔. จำใจ
๕. ดารา	๑๕. ดำขำ
๖. โซเซ	๑๖. นะคะ
๗. คูดี	๑๗. ระยະ
๘. จอแจ	๑๘. งอมือ
๙. รุปู	๑๙. ไบบัว
๑๐. สูสี	๒๐. ลำนำ

เฉลยคำตอบ

ข้อ	คำ	อ่านคำ
๑.	กำยำ	กำ - ยำ
๒.	โมโห	โม - โห
๓.	ตัวโต	ตัว - โต
๔.	โยเย	โย - เย
๕.	ดารา	ดา - รา
๖.	โซเซ	โซ - เซ
๗.	คูดี	คู - ดี
๘.	จอบแจ	จอบ - แจ
๙.	รูปู	รู - ปู
๑๐.	สูสี	สู - สี
๑๑.	ไวไฟ	ไว - ไฟ
๑๒.	ในนา	ใน - นา
๑๓.	ศาลา	สา - ลา
๑๔.	จำใจ	จำ - ใจ
๑๕.	ดำขำ	ดำ - ขำ
๑๖.	นะคะ	นะ - คะ
๑๗.	ระยะ	ระ - ยะ
๑๘.	งอมมือ	งอ - มือ
๑๙.	ใบบัว	ใบ - บัว
๒๐.	ลำนํ้า	ลำนํ้า - นํ้า

แบบบันทึกฉบับที่ ๒ การอ่านคำ

ที่	ชื่อ-สกุล	ข้อที่																				รวม คะแนน*	ผลการประเมิน					
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน				
คะแนนรวม**																												

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่ามีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย \times (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย \times เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุง และพัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียน เขียนได้

ฉบับที่ ๓ การเขียนคำ
คำชี้แจง

๑. ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ใช้เวลา ๒๐ นาที

๒. ครูอ่านคำให้นักเรียนฟัง คำละ ๒ ครั้ง โดยเว้นเวลาให้นักเรียนเขียน ก่อนบอกคำในข้อต่อไป

ข้อที่	คำที่เขียน	ข้อที่	คำที่เขียน
๑.	๑๑.
๒.	๑๒.
๓.	๑๓.
๔.	๑๔.
๕.	๑๕.
๖.	๑๖.
๗.	๑๗.
๘.	๑๘.
๙.	๑๙.
๑๐.	๒๐.

คำที่ให้เขียน

๑. กาแฟ	๑๑. นาฬิกา
๒. ระกำ	๑๒. ทำเล
๓. กะทิ	๑๓. ไถนา
๔. เกเร	๑๔. ไบบัว
๕. เขา	๑๕. ตัวโต
๖. คอ	๑๖. ทายา
๗. ต่ำ	๑๗. มะละกอ
๘. จำปี	๑๘. มะเขือ
๙. คำ	๑๙. มือถือ
๑๐. ชะนี	๒๐. เวลา

แบบบันทึกฉบับที่ ๓ การเขียนคำ

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่																		รวม คะแนน*	ผลการประเมิน								
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘		๑๙	๒๐	ผ่าน	ไม่ผ่าน					
คะแนนรวม**																													

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายชื่อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \surd ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \surd เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุง
และพัฒนาให้นักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
การปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียน
เขียนได้

ตัวอย่างสรุปผลการประเมินการแจกลูกสะกดคำในแม่ ก กา

ที่	ชื่อ - สกุล	ผลการประเมิน			รวม คะแนน	สรุปผลการประเมิน	
		ฉบับที่ ๑ (๑๐ คะแนน)	ฉบับที่ ๒ (๒๐ คะแนน)	ฉบับที่ ๓ (๒๐ คะแนน)		ผ่าน	ไม่ผ่าน

หมายเหตุ

๑. ถ้าได้คะแนนรวมร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป และคะแนนรายแบบประเมินได้ร้อยละ ๘๐ ทุกแบบประเมิน ถือว่าผ่านเกณฑ์
๒. ถ้าคะแนนรวมร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป แต่คะแนนรายแบบประเมินบางแบบประเมินได้ไม่ถึงร้อยละ ๘๐ ถือว่าผ่านเกณฑ์ แต่ให้ซ่อมเสริมส่วนที่ไม่ถึงร้อยละ ๘๐
๓. ถ้าคะแนนรวมไม่ถึงร้อยละ ๘๐ ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์ให้สอนซ่อมเสริม ในกรณีที่นักเรียนได้คะแนนบางแบบประเมินร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป ไม่ต้องซ่อมเสริมส่วนนั้น

หน่วยที่ ๕ การผันวรรณยุกต์คำในแม่ ก กา

ส่วนที่ ๑ ความรู้สำหรับครู

การสอนผันวรรณยุกต์คำในแม่ ก กา ครูผู้สอนควรมีความรู้ความเข้าใจในส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระ และแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้องที่สำคัญ เพื่อเชื่อมโยงสู่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้

๑. การผันวรรณยุกต์ คือ การเปลี่ยนระดับเสียงสูง ต่ำ ของพยางค์ตามรูปวรรณยุกต์ที่กำหนดอยู่

๒. รูปและเสียงวรรณยุกต์

รูปวรรณยุกต์ มี ๔ รูป คือ - (ไม้เอก) ˊ (ไม้โท) ˋ (ไม้ตรี) ˊ (ไม้จัตวา)

เสียงวรรณยุกต์ มี ๕ เสียง คือ สามัญ เอก โท ตรี จัตวา ทุกพยางค์มีเสียงวรรณยุกต์ แม้ว่าจะไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับก็ตาม เช่น

กา	มีเสียงวรรณยุกต์สามัญ
จะ	มีเสียงวรรณยุกต์เอก
คาด	มีเสียงวรรณยุกต์โท
คัด	มีเสียงวรรณยุกต์ตรี
หา	มีเสียงวรรณยุกต์จัตวา

๓. ระดับเสียงของคำ พยางค์และคำในภาษาไทยมีเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับพยัญชนะต้น ตามไตรยางศ์ ลักษณะของพยางค์ที่เป็นคำเป็น หรือคำตาย (ในหน่วยนี้ ยังไม่สอนเรื่องมาตราตัวสะกด) และรูปวรรณยุกต์

๓.๑ ไตรยางศ์ แบ่งพยัญชนะออกเป็น ๓ พวก ตามวิธีวรรณยุกต์ เพราะวรรณยุกต์เกี่ยวข้องกับพยัญชนะ จึงเขียนรูปวรรณยุกต์ไว้บนพยัญชนะ ถึงสระจะเป็นต้นเสียง เสียงสระก็ต้องสูงต่ำไปตามรูปวรรณยุกต์ที่อยู่บนพยัญชนะไตรยางศ์ (อักษร ๓ หมู่) (พระยาอุปกิตศิลปสาร. ๒๕๒๒: ๑๔) ประกอบด้วย

อักษรกลาง คือ ตัวพยัญชนะที่มีพื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ มี ๙ ตัว ได้แก่

ก จ ฎ ฏ ด ต บ ป อ

อักษรสูง คือ ตัวพยัญชนะที่มีพื้นเสียงเป็นเสียงจัตวา มี ๑๑ ตัว ได้แก่

ข ฃ ฉ ฐ ถ ผ ฝ ศ ษ ส ห

อักษรต่ำ คือ ตัวพยัญชนะที่มีพื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ มี ๒๔ ตัว ได้แก่

ค ฅ ฌ ง ฎ ฏ ฉ ญ ฑ ฒ ณ ท
ธ น พ ฟ ภ ม ย ร ล ว ฬ ฮ

อักษรต่ำนี้ แบ่งเป็น อักษรต่ำคู่ กับ อักษรต่ำเดี่ยว
อักษรต่ำคู่ คือ อักษรต่ำที่มีเสียงคู่กับอักษรสูง ๑๔ ตัว ได้แก่

อักษรต่ำ	อักษรสูง
ค ค ฌ	ข ข
ช ฉ	ฉ
ซ	ศ ษ ส
ฑ ฒ ท ธ	ฐ ฎ
พ ภ	ผ
ฟ	ฝ
ฮ	ห

อักษรต่ำเดี่ยว คือ อักษรต่ำที่ไม่มีเสียงคู่กับอักษรสูง มี ๑๐ ตัว ได้แก่ ง ญ ณ น
ม ย ร ล ว ฬ

ทั้งนี้ อักษรต่ำเดี่ยวที่สามารถใช้ ห นำ เป็นพยัญชนะต้นได้ ๘ ตัว คือ หง หลู หน หม หย
หร หล หว ผันเสียงวรรณยุกต์เช่นเดียวกับอักษรสูง

๓.๒ ลักษณะพยางค์ที่เป็น “คำเป็น” หรือ “คำตาย”

คำเป็น คือ คำที่มีลักษณะ ดังนี้

๑. ประสมกับสระเสียงยาวในแม่ ก กา เช่น กา มี ใจ ใน รุ พอ
๒. คำที่ประสมกับสระเสียง อำ ไอ โอ เออา เช่น ทำ ไม ใจ เบา
๓. พยางค์ที่มีตัวสะกดในแม่ กง กน กม เกย เกอว เช่น วง กั้น งาม รอย แถว

คำตาย คือ คำที่มีลักษณะ ดังนี้

๑. ประสมกับสระเสียงสั้นในแม่ ก กา เช่น จะ ตี ดู เละ แพะ
๒. พยางค์ที่มีตัวสะกดในแม่ กก กต กบ เช่น ลูก ถูก จัด คิด จีบ อาบ

เสียงวรรณยุกต์ของคำเป็นและคำตายเป็นไปดังตารางด้านล่างนี้

ตารางการผันวรรณยุกต์

ลักษณะพยางค์/คำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อักษรกลาง คำเป็น พื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ ผันได้ ๕ เสียง	กา จี ปู	ก่า จี่ ปู้	ก้า จี้ ปู้	ก๊า จ็ี ปู้	ก๋า จ็ี่ ปู้
อักษรกลาง คำตาย พื้นเสียงเป็นเสียงเอก ผันได้ ๓ เสียง	- - -	จะ ติ อุ	จ๊ะ ตี้ อู้	จ๊ะ ตี้ อู้	- - -
อักษรสูง คำเป็น พื้นเสียงเป็นเสียงจัตวา ผันได้ ๓ เสียง	- - -	ข่า โห้ แส้	ข้า โห้ แส้	- - -	ขา โห แส
อักษรสูง คำตาย พื้นเสียงเป็นเสียงเอก ผันได้ ๒ เสียง	- - -	ชะ ฝุ -	ชะ ฝู้ -	- - -	- - -
อักษรต่ำ คำเป็น พื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ ผันได้ ๓ เสียง	คา รอ งู	- - -	ค่า ร้อ งู	ค้ำ ร้อ งู	- - -
อักษรต่ำ คำตาย สระเสียงสั้น พื้นเสียงเป็นเสียงตรี ผันได้ ๒ เสียง	- -	- -	คะ นะ	คะ นะ	- -
อักษรต่ำและอักษรสูง ที่เป็นอักษรคู่กัน และเป็นคำเป็น สามารถผันได้ครบ ๕ เสียง	คา โซ ที	ข่า โส้ ถี้	ค่า/ข้า โซ้/โส้ ที้/ถี้	ค้ำ โซ้ ที้	ขา โส ถี

ส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดการเรียนรู้

การสอนผันวรรณยุกต์คำในแม่ ก กา มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ขั้นที่ ๑ สอนให้รู้จักรูปและเสียงวรรณยุกต์

รูปวรรณยุกต์ มี ๔ รูป คือ - ไม้เอก
- ไม้โท
- ไม้ตรี
- ไม้จัตวา
เสียงวรรณยุกต์มี ๕ เสียง คือ เสียงสามัญ
เสียงเอก
เสียงโท
เสียงตรี
เสียงจัตวา

โดยทบทวนรูปและเสียงวรรณยุกต์ ด้วยบัตรภาพ บัตรคำ หรือเขียนรูปบนกระดานก็ได้

ขั้นที่ ๒ สอนผันวรรณยุกต์ คำที่มีพยัญชนะต้นเป็น อักษรกลาง ๗ ตัว ก่อน คือ ก จ ด ต บ ป อ และประสมด้วยสระเสียงยาว โดยสอนแบบอ่านสะกดคำก่อน เช่น

ก - ำ กา (กอ - ำ กา)
กา - - ก่า (กา - เอก ก่า)
กา - - ก้า (กา - โท ก้า)
กา - - ก๊า (กา - ตรี ก๊า)
กา - - ก๋า (กา - จัตวา ก๋า)

จากนั้นจึงสอนให้ผันเสียงแบบแจกลูก โดยยึดพยัญชนะต้นและสระเป็นแม่ แจกให้ลูกที่เป็นวรรณยุกต์ตามลำดับ เช่น

กา - ก่า - ก้า - ก๊า - ก๋า
จี - จี่ - จี้ - จ็ี - จ์
ดู - ดู๋ - ดู๊ - ดู็ - ดู๋

โดยครูออกเสียงอ่านนำ แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครูซ้ำ ๆ ออกเสียงพร้อมกันเป็นกลุ่ม และออกเสียงเป็นรายคน ออกเสียงให้ชัดเจน แล้วฝึกซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความแม่นยำ

ขั้นที่ ๓ เมื่อนักเรียนสามารถผันเสียงวรรณยุกต์คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง ประสมด้วยสระเสียงยาวได้คล่องแล้ว จึงสอนผันวรรณยุกต์คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำและอักษรสูง แล้วจึงสอนคำที่มีพยัญชนะต้นอักษรต่ำและสูง ตามลำดับ (ยังไม่ต้องสอนพยัญชนะที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ปรากฏในคำที่สะกดโดยใช้พยัญชนะเหล่านี้เป็นพยัญชนะต้นได้ เช่น ฐ ฑ ฒ ฎ ฏ ฌ ฬ) ประสมด้วยสระเสียงยาวเป็นลำดับถัดมา โดยสอนแบบอ่านสะกดคำก่อน เช่น

ม - า	มา	(มอ - อา มา)
มา - -	ม่า	(มา - เอก ม่า)
มา - -	ม้า	(มา - โท ม้า)

จากนั้นจึงสอนให้ผันเสียงแบบแจกลูก เช่น

มา	ม่า	ม้า
นี้	นี่	นี่
ขา	ข่า	ข้า
สี่	สี่	สี่

โดยครูออกเสียงอ่านนำ แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครูซ้ำ ๆ ออกเสียงพร้อมกันเป็นกลุ่ม และออกเสียงเป็นรายคน ออกเสียงให้ชัดเจน และฝึกซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความแม่นยำ

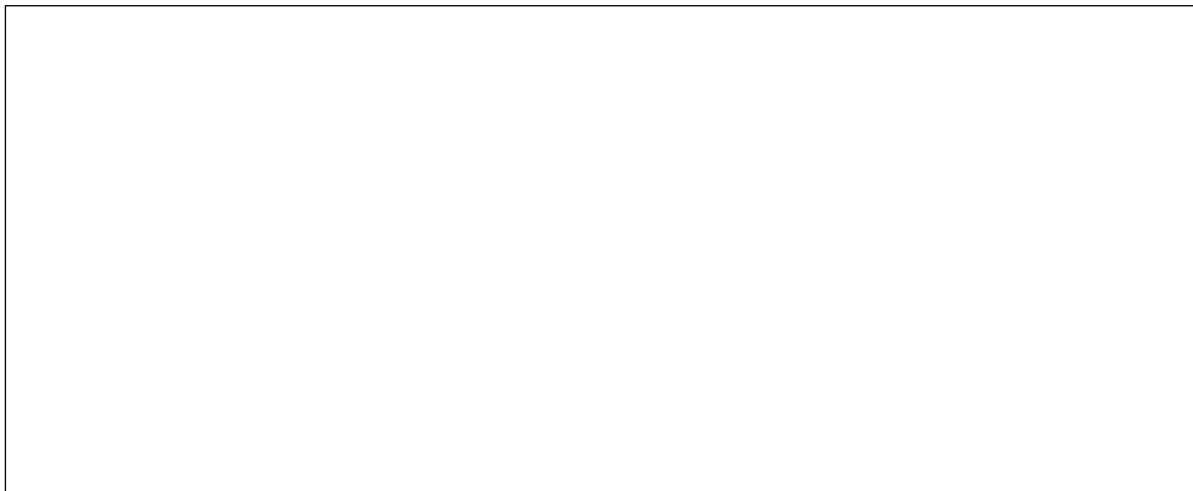
การสอนผันเสียงวรรณยุกต์ในระดับนี้ ยังไม่ต้องนำคำตายมาผันเสียงวรรณยุกต์ เนื่องจากเมื่อใส่รูปวรรณยุกต์แล้ว มักเป็นคำที่ไม่มีความหมาย เช่น ก - ะ กะ (กอ - อะ กะ) กะ - - กะ (กะ - เอก กะ) กะ - - กะ (กะ - โท กะ)

ข้อเสนอแนะ

๑. ครูต้องฝึกให้นักเรียนเห็นรูปให้อ่านออกเสียง เขียนรูปคำ และฝึกแต่งประโยคไปพร้อม ๆ กัน เพื่อให้ นักเรียนสามารถอ่านออกเขียนได้อย่างแม่นยำและยั่งยืน

๒. กรณีที่เด็กยังไม่สามารถอ่านหรือผันเสียงวรรณยุกต์ได้ ให้เริ่มต้นอ่านแบบสะกดคำจนแม่นยำ แล้วจึงค่อยให้อ่านผันเสียงซ้ำหลาย ๆ ครั้งเพื่อให้เกิดความแม่นยำ

ตัวอย่างการนำแนวทางการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในห้องเรียน
หน่วยที่ ๕ การผันวรรณยุกต์คำในแม่ ก กา

แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ ๑

การผันวรรณยุกต์คำเพื่ออ่านและเขียน: พยัญชนะต้นอักษรกลาง สระเสียงยาว (๑ ชั่วโมง)

จุดประสงค์การเรียนรู้

- ออกเสียงวรรณยุกต์คำในแม่ ก กา อักษรกลาง สระเสียงยาว ได้
- อ่านและเขียนคำที่ผันวรรณยุกต์ คำในแม่ ก กา อักษรกลาง สระเสียงยาว ได้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ชำนาญ

ครูทบทวนความรู้เกี่ยวกับพยัญชนะไทย ทั้ง ๔๔ ตัว จากแผนภูมินักเรียนอ่านออกเสียง พยัญชนะพร้อมกัน จากนั้นครูอธิบายว่าพยัญชนะไทยทั้ง ๔๔ ตัวนี้ มีระดับเสียงเหมือนกันอยู่ ๓ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีเสียงระดับกลาง กลุ่มที่มีเสียงระดับสูง และกลุ่มที่มีเสียงระดับต่ำ จากนั้นครูออกเสียง พยัญชนะแต่ละกลุ่มให้นักเรียนฟัง และชี้ให้เห็นความแตกต่างของระดับเสียง

อักษรกลาง คือ ตัวพยัญชนะที่ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ มี ๙ ตัว ได้แก่

ก จ ฎ ฏ ด ต บ ป อ

อักษรสูง คือ ตัวพยัญชนะที่ออกเสียงเป็นเสียงจัตวา มี ๑๑ ตัว ได้แก่

ข (ข) ฉ ฐ ถ ผ ฝ ศ ษ ส ห

อักษรต่ำ คือ ตัวพยัญชนะที่ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ มี ๒๔ ตัว ได้แก่

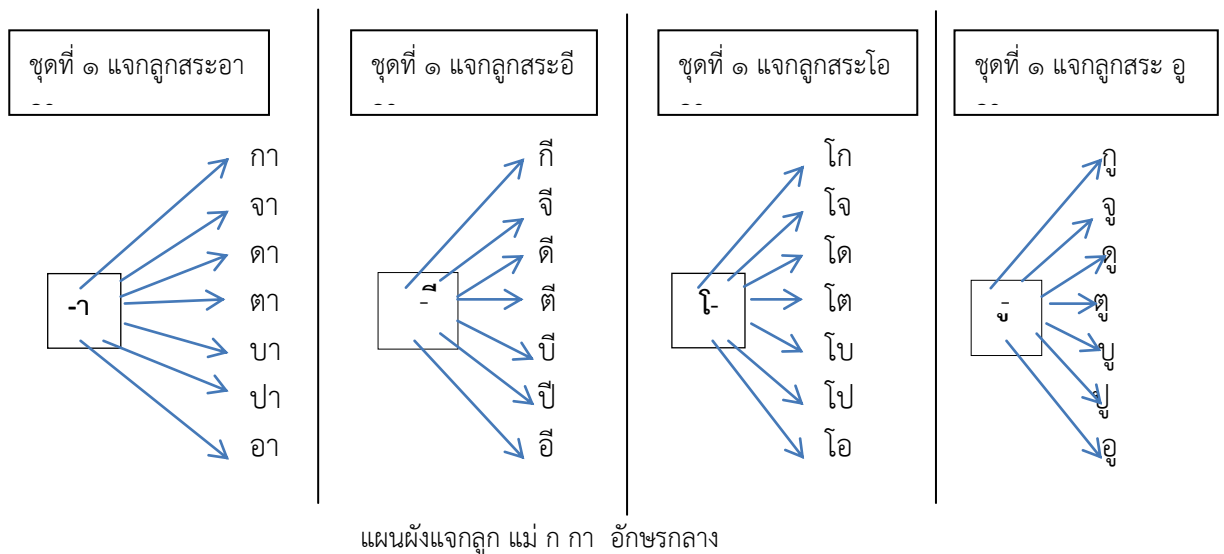
ค (ค) ฃ ง ช ซ ฅ ญ ฑ ฒ ณ ท
ธ น พ ฟ ภ ม ย ร ล ว ฬ ฮ

(อธิบายว่า (ข) และ (ค) ไม่มีใช้แล้ว ในปัจจุบัน)

๒. ชั้นสอน

๒.๑ ครูให้นักเรียนออกเสียงกลุ่มพยัญชนะอักษรกลาง ได้แก่ ก จ ด ต บ ป อ แล้วชี้ให้เห็นว่าเป็นพยัญชนะที่มีระดับเสียงเดียวกัน (ในภาษาไทย ไม่มีคำที่ใช้อักษร ฎ และ ฏ เป็นพยัญชนะต้น แล้วมีรูปวรรณยุกต์ปรากฏ จึงไม่ต้องนำมาสอน) ครูสามารถให้นักเรียนฝึกออกเสียง ก จ ด ต บ ป อ โดยให้ท่องว่า ไก่ (ก) จิก (จ) เด็ก (ด) ตก (ต) บน (บ) ปาก (ป) โอง (อ) เพื่อให้จดจำได้ง่าย

๒.๒ ครูทบทวนการสะกดคำเพื่ออ่านและเขียนคำใน แม่ ก กา พร้อมอธิบายลักษณะของคำด้วย ว่าเป็นคำที่ประสมด้วยพยัญชนะต้นและสระ โดยไม่มีตัวสะกด เช่น กา มี ู เป็นต้น จากนั้นให้นักเรียนฝึกอ่านแจกลูกสะกดคำ แม่ ก กา จากแผนผังดังนี้ ทีละชุด

๒.๓ ครูทบทวนเรื่องรูปและเสียงวรรณยุกต์ โดยใช้ตารางแสดงรูปและเสียงวรรณยุกต์ ดังนี้

รูปวรรณยุกต์	เสียงวรรณยุกต์
	สามัญ
-	เอก
-	โท
-	ตรี
-	จัตวา

๒.๔ ครูเลือกคำจากชุดคำ จาก ๒.๒ เขียนบนกระดาน แล้วเติมรูปวรรณยุกต์ให้ครบตัวอย่างเช่น

กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า

แล้วพานักเรียนอ่านสะกดคำ โดยครูออกเสียงอ่านนำ และนักเรียนอ่านตามทีละคำ ดังนี้

กา อ่านผันสะกดคำว่า กอ - อา กา
ก่า อ่านผันสะกดคำว่า กา - เอก ก่า
ก้า อ่านผันสะกดคำว่า กา - โท ก้า
ก๊า อ่านผันสะกดคำว่า กา - ตรี ก๊า
ก๋า อ่านผันสะกดคำว่า กา - จัตวา ก๋า

จากนั้นจึงอ่านผันเสียงแบบแจกลูก ดังนี้

กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า

ครูพาเด็กอ่านพร้อมกันทั้งชั้น เป็นรายกลุ่ม หรือรายคน เมื่อเด็กอ่านผันได้ถูกต้องแล้ว ครูก็เปลี่ยนชุดคำอื่น ๆ ตามที่เห็นสมควร และฝึกแบบเดียวกันอีกหลาย ๆ ครั้ง

๒.๕ นักเรียนฝึกการผันวรรณยุกต์ ตามแบบฝึกที่ ๑ และให้นักเรียนฝึกอ่านสะกดคำทีละคำจนครบทุกคำ

๒.๖ นักเรียนอ่านบทอ่านจากคำคล้องจอง ป่า ปู เปา ปี่ โดยให้นักเรียนปรบมือหรือเคาะจังหวะประกอบการอ่านด้วยเพื่อให้เกิดความสนุกและจำได้

ป่า ปู เปา ปี่ เก้า อี้ ตัว เก่า	ตา ตี ดู เต่า ปา เป้า เก้า กอ
-------------------------------------	----------------------------------

หรือครูเลือกบทอ่านจากแบบเรียนหรือสื่ออื่น ๆ ที่สอดคล้องกับเรื่องที่เรียนแทนก็ได้

๒.๗ นักเรียนเลือกคำจากบทอ่านมาเขียนผันวรรณยุกต์ลงในตาราง พร้อมวงกลมรอบคำที่เลือกจำนวน ๕ คำ

๒.๘ เล่นเกมจับคู่คำกับรูปวรรณยุกต์

๑) แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่ม ๓ - ๔ คน

๒) ครูแจกบัตรคำแม่ ก กา อักษรกลาง เสียงยาว แล้วให้นักเรียนอ่านบัตรคำตามครู

ตัวอย่างบัตรคำ

เก่าแก่	คูดี	อู้อี้	จู้จี้	เจ้าจ้อ
ไบบัว	บัวใบ	ไก่ป่า	อ้อออ	ไตตู้

๒.๙ ครูทบทวนเรื่องพยัญชนะต้นและสระเสียงยาว แล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกที่ ๒ พร้อมอ่านให้เพื่อนและครูฟัง

๓. ชั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปว่าอักษรกลางเมื่อประสมกับสระเสียงยาวจะมีเสียงเป็นเสียงสามัญ สามารถผันวรรณยุกต์ได้ ๕ เสียง ได้แก่ เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา โดยเสียงและรูปวรรณยุกต์ตรงกัน

สื่อการสอน

๑. แผนผังคำประสมแม่ ก กา
๒. ตารางแสดงรูปและเสียงวรรณยุกต์
๓. ตารางผันวรรณยุกต์คำ
๔. บทอ่านคำคล้องจอง ป้า ปู เป้า ปี่
๕. แบบฝึก

การวัดและประเมินผล

การตรวจแบบฝึก

แบบฝึกที่ ๑ การผันคำที่มีคำที่มีพยัญชนะต้นอักษรกลาง สระเสียงยาว

คำชี้แจง

ให้นักเรียนผันวรรณยุกต์คำที่กำหนด

ข้อที่	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
		-	-	-	-
กา	กา	ก่า	ก้า	ก๊า	ก๋า
๑. จา					
๒. ปี					
๓. โต					
๔. โอ					
๕. ปู					
๖. อา					
๗. ดู					
๘. โบ					
๙. จอ					
๑๐. เกา					

เฉลยคำตอบ

ข้อที่	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
		-	-	-	-
๑. จา	จา	จ่า	จ้า	จ๊า	จ๋า
๒. ปี	ปี่	ปี้	ปี้	ปี้	ปี้
๓. โต	โต	โต๋	โต๊	โต้ย	โต้ย
๔. โอ	โอ	โอ๋	โอ๊	โอ้ย	โอ้ย
๕. ปู	ปู	ปู้	ปู้	ปู้	ปู้
๖. อา	อา	อ่า	อ้า	อ๊า	อ๋า
๗. ดู	ดู	ดู๋	ดู๊	ดู้ย	ดู้ย
๘. โบ	โบ	บ๋	บ๊	บ้ย	บ้ย
๙. จอ	จอ	จ่อ	จ้อ	จ้อ	จ้อ
๑๐. เกา	เกา	เก๋า	เก้า	เก๊า	เก๋า

แบบบันทึกแบบฝึกที่ ๑ การผันคำที่มีคำที่มีพยัญชนะต้นอักษรกลาง สระเสียงยาว

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ ผ่าน	
คะแนนรวม**															

หมายเหตุ

1. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
2. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
3. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุง
และพัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล
4. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
การปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
5. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียน
เขียนได้

แบบฝึกที่ ๒ การอ่านสะกดคำ

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านสะกดคำต่อไปนี้

ข้อที่	อ่านสะกดคำ	อ่านว่า
ใช้	บอ - ไอ - ไบ - ไบ - โท ใช้ หรือ บอ - ไอ - ไบ - ไบ - ไม้โท ใช้	ใช้
๑. ป้า		
๒. จำ		
๓. ดี		
๔. ปี่		
๕. โต		
๖. ไร่		
๗. ปู่		
๘. โป้		
๙. เก่า		
๑๐. ไต่		

เฉลยคำตอบ

ข้อที่	อ่านสะกดคำ	อ่านว่า
ไข่	บอ - ไอ - ไบ - ไบ - โท ไข่ หรือ บอ - ไอ - ไบ - ไบ - ไม้โท ไข่	ไข่
๑. ป้า	ปอ - อา - ปา - ปา - ตรี ป้า หรือ ปอ - อา - ปา - ปา - ไม้ตรี ป้า	ป้า
๒. จำ	จอ - อา - จา - จา - จัตวา จำ หรือ จอ - อา - จา - จา - ไม้จัตวา จำ	จำ
๓. ดี	ตอ - อี ดี	ดี
๔. ปี่	ปอ - อี - ปี่ - ปี่ - เอก ปี่ หรือ ปอ - อี - ปี่ - ปี่ - ไม้เอก ปี่	ปี่
๕. โต	ตอ - โอ โต	โต
๖. ไข่	ออ - โอ - โอ - โอ - โท ไข่ หรือ ออ - โอ - โอ - โอ - ไม้โท ไข่	ไข่
๗. ปู่	ปอ - อุ - ปู่ - ปู่ - เอก ปู่ หรือ ปอ - อุ - ปู่ - ปู่ - ไม้เอก ปู่	ปู่
๘. โป้	บอ - โอ - โบ - โบ - จัตวา โป้ หรือ บอ - โอ - โบ - โบ - ไม้จัตวา โป้	โป้
๙. เก้า	กอ - เอา - เกา - เกา - เอก เก้า หรือ กอ - เอา - เกา - เกา - ไม้เอก เก้า	เก้า
๑๐. ไต้	ตอ - ตอ - ตอ - ตอ - เอก ไต้ หรือ ตอ - ตอ - ตอ - ตอ - ไม้เอก ไต้	ไต้

แบบบันทึกแบบฝึกที่ ๒ การอ่านสะกดคำ

ที่	ชื่อ-สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ ผ่าน	
คะแนนรวม**															

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุง
และพัฒนา นักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
การปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียน
เขียนได้

ส่วนที่ ๓ แนวทางการวัดและประเมินผลประจำหน่วย

ฉบับที่ ๑ การอ่านคำ

คำชี้แจง

- ให้นักเรียนอ่านคำที่กำหนดให้ โดยใช้เวลาในการอ่าน ๕ นาที
- ครูยกตัวอย่างคำว่า “แม่น้ำ” และอ่านให้นักเรียนฟัง

ตัวอย่างการอ่านคำ

แม่น้ำ

อ่านว่า

แม่ - น้ำ

๑. ไก่แจ้

๒. จำปี

๓. อีจู้

๔. ปู่จ่า

๕. โฉ่อ่า

๖. ชูซ่า

๗. ขาเป้

๙. ผีเสื้อ

๑๐. ผีเสื้อ

๑๑. เฮฮา

๑๒. ที่นี้

๑๓. ไฟฟ้า

๑๔. พ่อแม่

๑๕. ไม้เท้า

เฉลยคำตอบ

ข้อที่	คำ	อ่านคำ
๑.	ไก่แจ้	ไก่ - แจ้
๒.	จำปี	จำ - ปี
๓.	อีจู้	อี - จู้
๔.	ปู่จำ	ปู่ - จำ
๕.	โอ้อ่า	โอ้ - อ่า
๖.	ชูซ่า	ชู - ซ่า
๗.	ขาแป้	ขา - แป้
๘.	เห่า	เห่า
๙.	ผีเสื้อ	ผี - เสือ
๑๐.	เผื่อแผ่	เผื่อ - แผ่
๑๑.	เฮฮ่า	เฮ - ฮ่า
๑๒.	ที่นี้	ที่ - นี้
๑๓.	ไฟฟ้า	ไฟ - ฟ้า
๑๔.	พ่อแม่	พ่อ - แม่
๑๕.	ไม้เท้า	ไม้ - เท้า

เกณฑ์การประเมิน

อ่านคำถูกต้องทุกพยางค์ ให้ข้อละ ๑ คะแนน อ่านผิดพยางค์ใดพยางค์หนึ่ง ให้ข้อละ

๐ คะแนน

แบบบันทึกฉบับที่ ๑ การอ่านคำ

ที่	ชื่อ-สกุล	ข้อที่																		รวม คะแนน*	ผลการประเมิน								
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘		๑๙	๒๐	ผ่าน	ไม่ผ่าน					
คะแนนรวม**																													

- หมายเหตุ**
๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายชื่อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
 ๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย √ ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย √ เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
 ๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
 ๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
 ๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนเขียนได้

ฉบับที่ ๒ เขียนตามคำบอก

คำชี้แจง

๑. ให้นักเรียนเขียนตามที่ครูบอก โดยใช้เวลาในการเขียน ๕ นาที
๒. ครูอ่านคำให้นักเรียนฟังทีละคำ คำละ ๒ ครั้ง

๑. ใจดี

๒. ตาบัว

๓. เก่าแก่

๔. เป่าปี่

๕. เก้าอี้

๖. ถ้ำ

๗. ไฟฟ้า

๘. หาเหา

๙. ใส่เสื้อ

๑๐. ฐูฉี่

๑๑. ในนา

๑๒. ทำน้ำ

๑๓. แม่ค้า

๑๔. เรือไร

๑๕. ล่าช้า

แบบบันทึกฉบับที่ ๒ การเขียนตามคำบอก

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่																			รวม คะแนน*	ผลการประเมิน								
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙		๒๐	ผ่าน	ไม่ผ่าน						
	คะแนนรวม**																													

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายชื่อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย √ ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย √ เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนเขียนได้

ตัวอย่างสรุปผลการประเมินการผันวรรณยุกต์คำในแม่ ก กา

ที่	ชื่อ - สกุล	ผลการประเมิน		รวมคะแนน	สรุปผลการประเมิน	
		ฉบับที่ ๑ (๑๐ คะแนน)	ฉบับที่ ๒ (๒๐ คะแนน)		ผ่าน	ไม่ผ่าน

หมายเหตุ

- ๑. ถ้าได้คะแนนรวมร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป และคะแนนรายแบบประเมินได้ร้อยละ ๘๐ ทุกแบบประเมิน ถือว่าผ่านเกณฑ์
- ๒. ถ้าคะแนนรวมร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป แต่คะแนนรายแบบประเมินบางแบบประเมินได้ไม่ถึงร้อยละ ๘๐ ถือว่าผ่านเกณฑ์ แต่ให้ซ่อมเสริมส่วนที่ไม่ถึงร้อยละ ๘๐
- ๓. ถ้าคะแนนรวมไม่ถึงร้อยละ ๘๐ ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์ให้สอนซ่อมเสริม ในกรณีที่นักเรียนได้คะแนนบางแบบประเมินร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป ไม่ต้องซ่อมเสริมส่วนนั้น

หน่วยที่ ๖ การแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

ส่วนที่ ๑ ความรู้สำหรับครู

ตัวสะกด คือ พยางค์ที่ประกอบอยู่ท้ายคำหรือพยางค์ ที่ทำหน้าที่บังคับเสียงให้เป็นไปตามมาตราต่าง ๆ

มาตราตัวสะกด มี ๘ มาตรา ดังนี้

๑. ตัวสะกด **แม่กง** มี **ง** เป็นตัวสะกด ออกเสียง /ง/ เช่น กาง ลอง แดง ยิง เตียง ฯลฯ
๒. ตัวสะกด **แม่กน** มี **น** เป็นตัวสะกด ออกเสียง /น/ เช่น สอน เทียน วัน อ่าน เย็น ฯลฯ
๓. ตัวสะกด **แม่กม** มี **ม** เป็นตัวสะกด ออกเสียง /ม/ เช่น ถาม จม เต็ม รวม เล่ม ฯลฯ
๔. ตัวสะกด **แม่เกย** มี **ย** เป็นตัวสะกด ออกเสียง /ย/ เช่น ยาย โรอย เลย สวย ซอย ฯลฯ
๕. ตัวสะกด **แม่เกอว** มี **ว** เป็นตัวสะกด ออกเสียง /ว/ เช่น ขาว เร้ว เขียว แมว นั้ว ฯลฯ
๖. ตัวสะกด **แม่กก** มี **ก** เป็นตัวสะกด ออกเสียง /ก/ เช่น มาก พวก ลูก ปอก ฟัก ฯลฯ
๗. ตัวสะกด **แม่กต** มี **ต** เป็นตัวสะกด ออกเสียง /ต/ เช่น มีต ยอด ชุด วัด ตัด ฯลฯ
๘. ตัวสะกด **แม่กบ** มี **บ** เป็นตัวสะกด ออกเสียง /บ/ เช่น ชอบ เล็บ เสียบ แอบ ตับ ฯลฯ

มาตราตัวสะกดที่มีเฉพาะอักษรตรงตามมาตรามี ๔ มาตรา คือ แม่กง แม่กม แม่เกย และแม่เกอว ส่วนอีก ๔ มาตรา มีอักษรอื่น ๆ เป็นตัวสะกดที่อ่านออกเสียงตามมาตราตัวสะกดนั้น ๆ คือ แม่กก แม่กต แม่กบ และแม่กน

หน่วยนี้เป็นการสอนอ่านและเขียนคำที่สะกดตรงตามมาตราทั้ง ๘ มาตราเท่านั้น (คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา จะอยู่ในหน่วยถัดไป)

นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์คำในแม่ ก กา แล้วในหน่วยที่ ๕ จึงมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการสะกดคำเพื่ออ่านและเขียนคำในแม่ ก กา และเสียงวรรณยุกต์ของคำในหน่วยนี้เป็นการสอนเพิ่มเติมจากหน่วยที่ ๕ ในเรื่องตัวสะกด จึงสามารถสอนต่อจากหน่วยที่ ๕ ได้เลย

๑. คำที่มีตัวสะกดในแม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย และแม่เกอว

๑.๑ พยางค์ต้นเป็นอักษรกลาง+สระเสียงยาว+ตัวสะกดแม่กง กน กม เกย เกอว เป็นเสียงสามัญ เช่น

ก + า + ง = กาง	สะกดว่า กอ - อา - งอ	กาง
ก + า + น = กาน	สะกดว่า กอ - อา - นอ	กาน
ก + า + ม = กาม	สะกดว่า กอ - อา - มอ	กาม
ก + า + ย = กาย	สะกดว่า กอ - อา - ยอ	กาย
ก + า + ว = กาว	สะกดว่า กอ - อา - วอ	กาว

๑.๒ พยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กง กน กม เกย เกอว
เป็นเสียงสามัญ เช่น

ก + ะ + ง = กัง	สะกดว่า กอ - อะ - งอ กัง
ก + ะ + น = กั้น	สะกดว่า กอ - อะ - นอ กั้น
ต + ิ + ม = ติม	สะกดว่า ตอ - อิ - มอ ติม
จ + ุ + ย = จุย	สะกดว่า จอ - อุ - ยอ จุย
ต + ิ + ว = ติว	สะกดว่า ตอ - อิ - วอ ติว

๑.๓ พยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กง กน กม เกย เกอว
เป็นเสียงสามัญ เช่น

ค + ำ + ง = คาง	สะกดว่า คอ - อา - งอ คาง
ค + ำ + น = คาน	สะกดว่า คอ - อา - นอ คาน
ง + ำ + ม = งาม	สะกดว่า งอ - อา - มอ งาม
ค + ำ + ย = คาย	สะกดว่า คอ - อา - ยอ คาย
ร + ำ + ว = ราว	สะกดว่า รอ - อา - วอ ราว

๑.๔ พยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กง กน กม เกย เกอว
เป็นเสียงสามัญ เช่น

ร + ะ + ง = รัง	สะกดว่า รอ - อะ - งอ รัง
ร + ะ + น = รัน	สะกดว่า รอ - อะ - นอ รัน
ช + ิ + ม = ชิม	สะกดว่า ชอ - อิ - มอ ชิม
ล + ุ + ย = ลุย	สะกดว่า ลอ - อุ - ยอ ลุย
ค + ิ + ว = คิว	สะกดว่า คอ - อิ - วอ คิว

๑.๕ พยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กง กน กม เกย เกอว
เป็นเสียงจัตวา เช่น

ส + ำ + ง = สาง	สะกดว่า สอ - อา - งอ สาง
ส + ำ + น = สาน	สะกดว่า สอ - อา - นอ สาน
ข + ำ + ม = ขาม	สะกดว่า ขอ - อา - มอ ขาม
ข + ำ + ย = ขาย	สะกดว่า ขอ - อา - ยอ ขาย
ข + ำ + ว = ขาว	สะกดว่า ขอ - อา - วอ ขาว

๑.๖ พยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กง กน กม เกย เกอว
เป็นเสียงจัตวา เช่น

ข + ะ + ง = ขัง	สะกดว่า ขอ - อะ - งอ ขัง
ข + ะ + น = ขัน	สะกดว่า ขอ - อะ - นอ ขัน
ข + ิ + ม = ขิม	สะกดว่า ขอ - อิ - มอ ขิม

ข + ุ + ย = ขุย	สะกดว่า	ขอ - อุ - ยอ	ขุย
ห + ิ + ว = หิว	สะกดว่า	ห่อ - อิ - วอ	หิว

๒. คำที่มีตัวสะกดในแม่กก แม่กด แม่กบ

๒.๑ พยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กก กด กบ เป็นเสียงเอก เช่น

จ + ำ + ก = จาก	สะกดว่า	จอ - อา - กอ	จาก
จ + ำ + ด = จาด	สะกดว่า	จอ - อา - ดอ	จาด
จ + ำ + บ = จาบ	สะกดว่า	จอ - อา - บอ	จาบ

๒.๒ พยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กก กด กบ เป็นเสียงเอก เช่น

ต + ะ + ก = ตัก	สะกดว่า	ตอ - อะ - กอ	ตัก
ต + ะ + ด = ตัด	สะกดว่า	ตอ - อะ - ดอ	ตัด
ต + ะ + บ = ตับ	สะกดว่า	ตอ - อะ - บอ	ตับ

๒.๓ พยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กก กด กบ เป็นเสียงโท เช่น

ร + ำ + ก = ราก	สะกดว่า	รอ - อา - กอ	ราก
ร + ำ + ด = ราด	สะกดว่า	รอ - อา - ดอ	ราด
ร + ำ + บ = ราบ	สะกดว่า	รอ - อา - บอ	ราบ

๒.๔ พยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กก กด กบ เป็นเสียงตรี เช่น

ร + ะ + ก = รัก	สะกดว่า	รอ - อะ - กอ	รัก
ร + ะ + ด = รัต	สะกดว่า	รอ - อะ - ดอ	รัต
ร + ะ + บ = รับ	สะกดว่า	รอ - อะ - บอ	รับ

๒.๕ พยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กก กด กบ เป็นเสียงเอก เช่น

ส + ำ + ก = สาก	สะกดว่า	สอ - อา - กอ	สาก
ส + ำ + ด = สาด	สะกดว่า	สอ - อา - ดอ	สาด
ส + ำ + บ = สาบ	สะกดว่า	สอ - อา - บอ	สาบ

๒.๖ พยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กก กด กบ เป็นเสียงเอก เช่น

ส + ะ + ก = สัก	สะกดว่า	สอ - อะ - กอ	สัก
ส + ะ + ด = สัด	สะกดว่า	สอ - อะ - ดอ	สัด
ส + ะ + บ = สับ	สะกดว่า	สอ - อะ - บอ	สับ

สระบางตัวเปลี่ยนรูปและลดรูป เมื่อประสมในคำที่มีตัวสะกด

สระเปลี่ยนรูป คือ สระที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปเมื่อประสมอักษร

สระลดรูป คือ สระที่เขียนลดรูปเมื่อประสมอักษร โดยไม่ต้องเขียนรูปสระให้ปรากฏ หรือปรากฏ แต่เพียงบางส่วน แต่ต้องออกเสียงให้ตรงกับรูปสระที่ลดนั้น การลดรูปมี ๒ อย่าง คือ ลดรูปทั้งหมด ได้แก่ สระโอะ (-ะ) สระออ (-อ) และลดรูปบางส่วน ได้แก่ สระที่ลดรูปไม่หมด เหลือไว้เพียงบางส่วนของรูป พอเป็นเครื่องสังเกตให้รู้ว่าไม่ซ้ำกับรูปอื่น

ในหน่วยนี้ นำเสนอคำที่ประสมสระเมื่อมีตัวสะกดจะลดรูปและเปลี่ยนรูป ดังนี้

๑. คำประสมสระอะ (-ะ) มีตัวสะกด เมื่อเขียนคำจะเปลี่ยนรูป -ะ (วิสรรชนีย์) เป็น - ั (ไม้หันอากาศ) แต่ยังคงอ่านออกเสียงสระอะ เช่น ผัก รัก ชั่ง ดั่ง จัด วัด ฉัน คั้น ขับ จับ ฯลฯ

ผัก สะกดว่า ผอ - อะ - กอ อ่านว่า ผัก

ฉัน สะกดว่า ฉอ - อะ - นอ อ่านว่า ฉัน

จัด สะกดว่า จอ - อะ - ดอ อ่านว่า จัด

๒. คำประสมสระเอะ (-ะ) สระแอะ (-ะ) มีตัวสะกด เมื่อเขียนคำจะเปลี่ยนรูป -ะ (วิสรรชนีย์) เป็น - ิ (ไม้ไตคู้) แต่ยังคงอ่านออกเสียง สระเอะ สระแอะ เช่น เด็ก เข็น เจ็บ เล็ง เค็ม เต็ม เป็ด แข็ง เป็นต้น

เด็ก สะกดว่า ดอ - เอะ - กอ อ่านว่า เด็ก

แข็ง สะกดว่า ขอ - แอะ - งอ อ่านว่า แข็ง

๓. คำประสมสระโอะ (-ะ) มีตัวสะกด เมื่อเขียนคำจะลดรูป สระ โอะ หายไป แต่ยังคงอ่านออกเสียง สระโอะ เช่น นม คน ธง กบ ฝน นก มด ฯลฯ

นม สะกดว่า นอ - โอะ - มอ อ่านว่า นม

คน สะกดว่า คอ - โอะ - นอ อ่านว่า คน

๔. คำประสมสระอัว (-ัว) ลดรูปเมื่อมีตัวสะกด การลดรูปของ สระ -ัว ทำให้ - ัว (ไม้หันอากาศ) หายไป เหลือแต่ตัว ว แต่ยังคงอ่านออกเสียง สระ - ัว เช่น ขวด นวด สวย รวย บวก

ขวด สะกดว่า ขอ - อัว - ดอ อ่านว่า ขวด

สวย สะกดว่า สอ - อัว - ยอ อ่านว่า สวย

๕. คำประสมสระเออ (-เอ) มีตัวสะกด เมื่อเขียนคำจะเปลี่ยนรูป อ เป็น - ิ (อิ) แต่ยังคงอ่านออกเสียง สระ -เอ เช่น เดิน เกิด เพ็ง เนิน เต็ม เบิก

เดิน สะกดว่า ดอ - เออ - นอ อ่านว่า เดิน

เกิด สะกดว่า กอ - เออ - ดอ อ่านว่า เกิด

คำประสมสระ -เอ มีตัวสะกด ย เมื่อเขียนคำจะลดรูปทำให้รูป อ หายไป แต่ยังคงอ่านออกเสียง สระ -เอ เช่น เขย เงย ฉวย เทย เนย เอย เลย เขย

เนย สะกดว่า นอ - เออ - ยอ อ่านว่า เนย

เตย สะกดว่า ตอ - เออ - ยอ อ่านว่า เตย

๖. คำประสมสระ ออ เมื่อมีสะกด ร เมื่อเขียนคำจะทำให้รูป อ หายไป แต่ยังคงอ่านออกเสียงสระ ออ เช่น ถาวร วงจร ลูกศร วานร

๗. คำประสมสระเอาะ (-าะ) มีสะกด เปลี่ยนรูปเป็น ื่อ เช่น ก๊อ ก น๊อ ก มีอบ

การสอนอ่านแจกลูกสะกดคำที่มีพยัญชนะต้น สระ และมีตัวสะกดตรงตามมาตรา ควรจัดลำดับเนื้อหา โดยเริ่มจากการเปลี่ยนพยัญชนะต้นเพียงอย่างเดียวก่อน แล้วจึงเปลี่ยนพยัญชนะต้นและสระ เมื่อนักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดทั้ง ๘ มาตราได้คล่องแล้ว จึงฝึกให้นักเรียนอ่านชุดคำที่คงพยัญชนะต้นและสระเดิม แล้วเปลี่ยนตัวสะกดเป็นชุด ๆ การอ่านแจกลูกจะเปลี่ยนไปตามเสียงตัวสะกด

ส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดการเรียนรู้

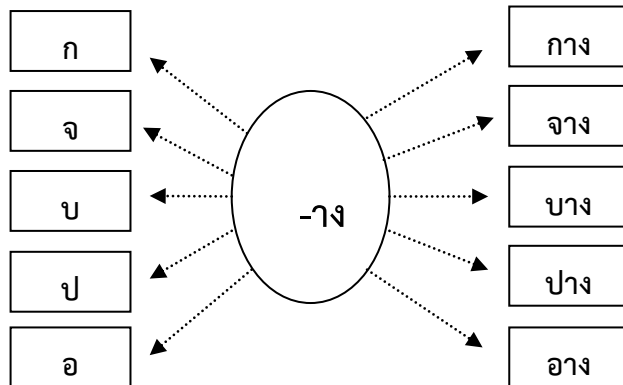
การแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้
ขั้นที่ ๑

การจัดการเรียนรู้คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราในแม่ก กน ควรทบทวนการอ่านและเขียนสะกดคำในแม่ ก กา โดยเน้นเรื่องพยัญชนะต้นตามหม้ออักษรไตรยางศ์ และการประสมสระเสียงสั้นและยาว โดยฝึกอ่านคำในแม่ ก กา ก่อน แล้วจึงสอนเขียนโดยสอนการสะกดคำก่อน แล้วแจกลูกต่อ เพื่อให้เกิดความแม่นยำในเนื้อหา แล้วสอนอ่านสะกดคำที่สะกดด้วยตัวสะกดในแม่ก กน ควบคู่กับการสอนเขียน พยัญชนะต้นหมู่ละ ๔ - ๕ ตัว สระสั้นยาว ๑ คู่ เช่น สระ ิ - ี โดยยังไม่สอนสระที่เมื่อมีตัวสะกดแล้วเปลี่ยนแปลงหรือลดรูป

การสอนให้นักเรียนฝึกแจกลูกสะกดคำในแม่ก แม่กน นี้ ครูสามารถใช้แผนภูมิการแจกลูกที่สระและตัวสะกดคงที่ได้ ดังนี้

๑. ฝึกการอ่านโดยการแจกลูกสะกดคำที่สะกดด้วยอักษรในแม่ก

๑.๑ พยัญชนะต้นอักษรกลาง + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่ก

ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนสะกดคำในแม่ก เช่น

กาง กอ - อา - งอ อ่านว่า กาง

เขียนสะกดเรียงตามลำดับตัวอักษรเป็น กอ ไก่ - สระอา - งอ งู

จาง จอ - อา - งอ อ่านว่า จาง

เขียนสะกดเรียงตามลำดับตัวอักษรเป็น จอ จาน - สระอา - งอ งู

บาง บอ - อา - งอ อ่านว่า บาง

เขียนสะกดเรียงตามลำดับตัวอักษรเป็น บอ ใบไม้ - สระอา - งอ งู

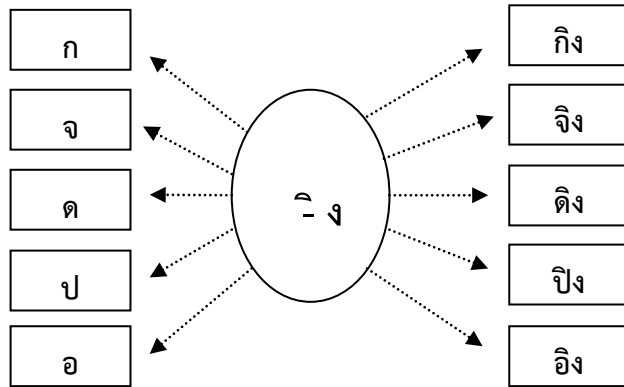
ปาง ปอ - อา - งอ อ่านว่า ปาง

เขียนสะกดเรียงตามลำดับตัวอักษรเป็น ปอ ปลา - สระอา - งอ งู

อาง ออ - อา - งอ อ่านว่า อาง

เขียนสะกดเรียงตามลำดับตัวอักษรเป็น ออ อ่าง - สระอา - งอ งู

๑.๒ พยัญชนะต้นอักษรกลาง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กง

ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนสะกดคำในแม่กง เช่น

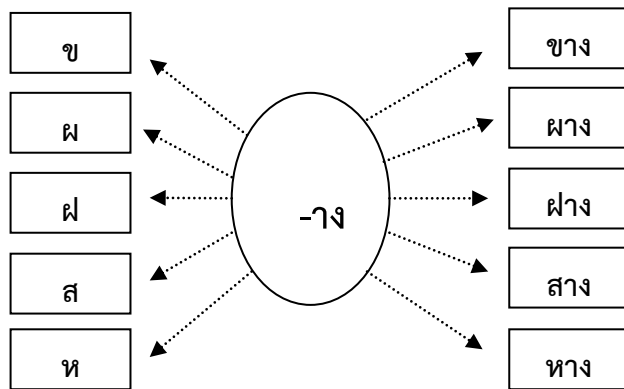
ปิง ปอ - อิ - งอ อ่านว่า ปิง

เขียนสะกดเรียงตามลำดับตัวอักษรเป็น ปอ ปลา - สระอิ - งอ งู

อิง ออ - อิ - งอ อ่านว่า อิง

เขียนสะกดเรียงตามลำดับตัวอักษรเป็น ออ อ่าง - สระอิ - งอ งู

๑.๓ พยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กง

ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนสะกดคำในแม่กง เช่น

ฝาง สะกดว่า ฝอ - อา - งอ ฝาง

เขียนสะกดเรียงตามลำดับตัวอักษรเป็น ฝอ ฝา - สระอา - งอ งู

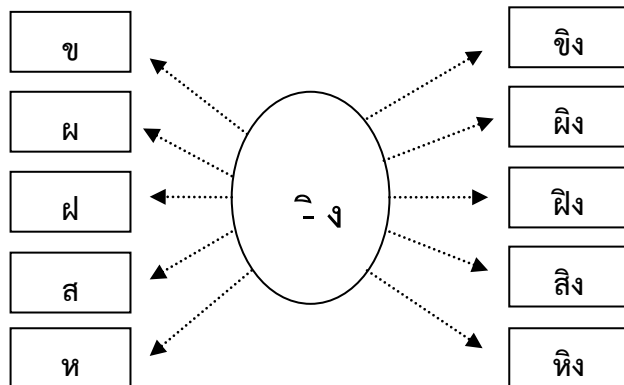
สาง สะกดว่า สอ - อา - งอ สาง

เขียนสะกดเรียงตามลำดับตัวอักษรเป็น สอ เสือ - สระอา - งอ งู

หาง สะกดว่า หอ - อา - งอ หาง

เขียนสะกดเรียงตามลำดับตัวอักษรเป็น หอ หีบ - สระอา - งอ งู

๑.๔ พยัญชนะต้นอักษรสูง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กง

ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนสะกดคำในแม่กง เช่น

ชิง สะกดว่า ขอ - อิ - งอ ชิง

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ขอ ไช้ - สระอิ - งอ งู

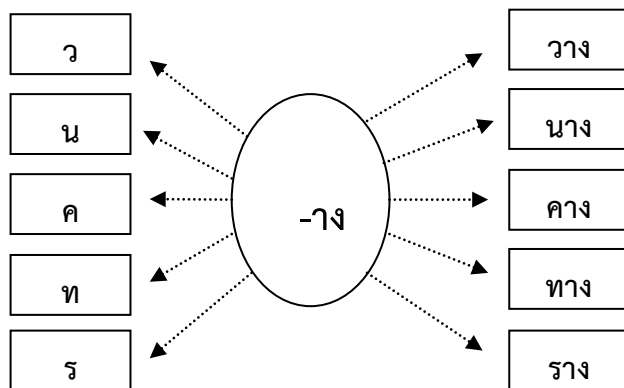
ผิง สะกดว่า ผอ - อิ - งอ ผิง

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ผอ ผี้ - สระอิ - งอ งู

สิง สะกดว่า สอ - อิ - งอ สิง

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น สอ เสือ - สระอิ - งอ งู

๑.๕ พยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กง

ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนสะกดคำในแม่กง เช่น

วาง สะกดว่า วอ - อา - งอ วาง

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น วอ แหวน - สระอา - งอ งู

นาง สะกดว่า นอ - อา - งอ นาง

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น นอ หนู - สระอา - งอ งู

คาง สะกดว่า คอ - อา - งอ คาง

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น คอ ควาย - สระอา - งอ งู

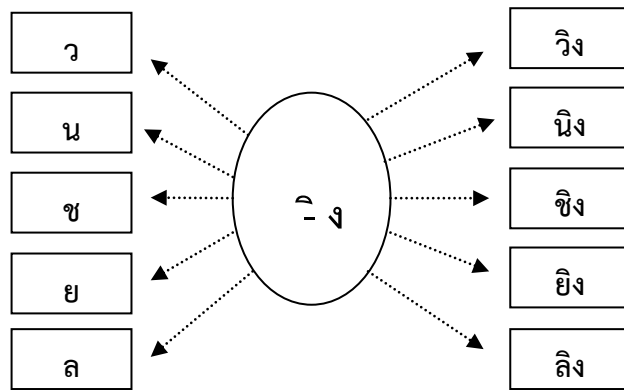
ทาง สะกดว่า ทอ - อา - งอ ทาง

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ทอ ทหาร - สระอา - งอ งู

วาง สะกดว่า รอ - อา - งอ วาง

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น รอ เรือ - สระอา - งอ งู

๑.๖ พยัญชนะต้นอักษรต่ำ + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กง

ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนสะกดคำในแม่กง เช่น

ชิง สะกดว่า ชอ - อิ - งอ ชิง

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ชอ ช้าง - สระอิ - งอ งู

ยิง สะกดว่า ยอ - อิ - งอ ยิง

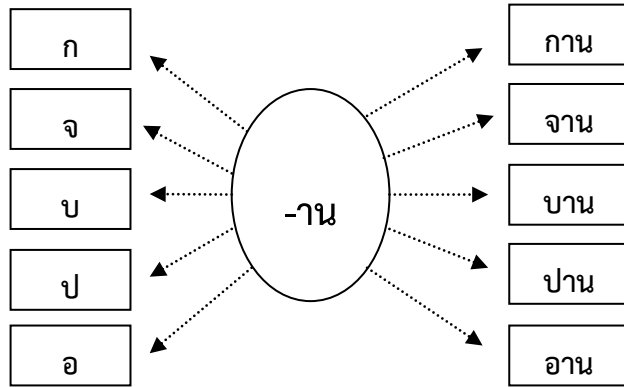
เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ยอ ยักษ์ - สระอิ - งอ งู

ลิง สะกดว่า ลอ - อิ - งอ ลิง

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ลอ ลิง - สระอิ - งอ งู

๒. ฝึกแจกลูกคำในแม่กน

๒.๑ พยัญชนะต้นอักษรกลาง + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กน

ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนสะกดคำในแม่กน เช่น

จาน สะกดว่า จอ - อา - นอ จาน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น จอ จาน - สระอา - นอ หนู

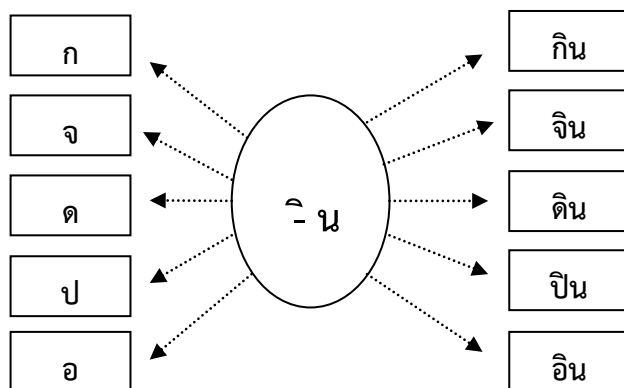
บาน สะกดว่า บอ - อา - นอ บาน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น บอ ใบไม้ - สระอา - นอ หนู

ปาน สะกดว่า ปอ - อา - นอ ปาน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ปอ ปลา - สระอา - นอ หนู

๒.๒ พยัญชนะต้นอักษรกลาง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กน

ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนสะกดคำในแม่กน เช่น

กิน สะกดว่า กอ - อิ - นอ กิน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น กอ ไก่ - สระอิ - นอ หนู

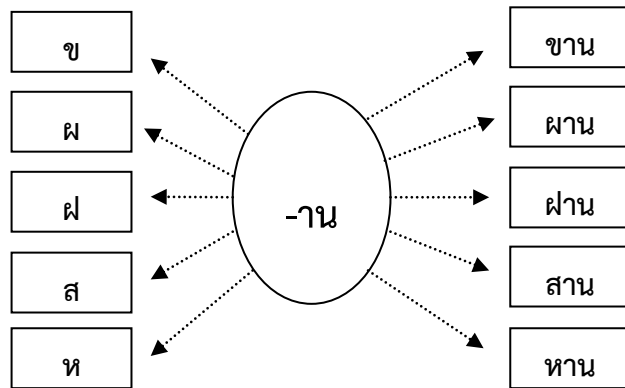
ดิน สะกดว่า ดอ - อิ - นอ ดิน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ดอ เด็ก - สระอิ - นอ หนู

ปิน สะกดว่า ปอ - อิ - นอ ปิน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ปอ ปลา - สระอิ - นอ หนู

๒.๓ พยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กน

ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนสะกดคำในแม่กน เช่น

ขาน สะกดว่า ขอ - อา - นอ ขาน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ขอ ไซ้ - สระอา - นอ หนู

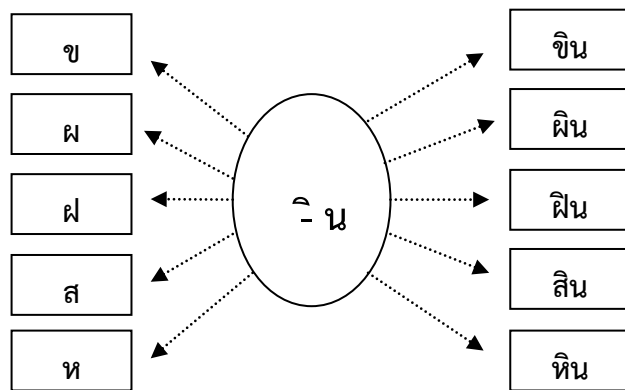
ผวน สะกดว่า ผอ - อา - นอ ผวน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ผอ ผี้้ง - สระอา - นอ หนู

ฝาน สะกดว่า ฟอ - อา - นอ ฝาน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ฟอ ฟา - สระอา - นอ หนู

๒.๔ พยัญชนะต้นอักษรสูง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กน

ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนสะกดคำในแม่กน เช่น

ผิน สะกดว่า ผอ - อิ - นอ ผิน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ผอ ผี้้ง - สระอิ - นอ หนู

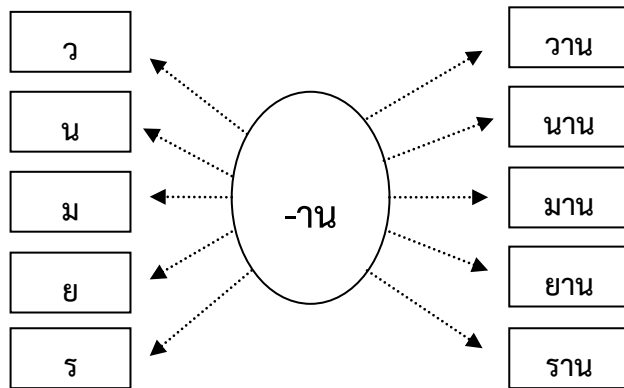
สิน สะกดว่า สอ - อิ - นอ สิน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น สอ เสื้อ - สระอิ - นอ หนู

หिन สะกดว่า หอ - อิ - นอ หิน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น หอ หีบ - สระอิ - นอ หนู

๒.๕ พยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กน

ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนสะกดคำในแม่กน เช่น

วาน สะกดว่า วอ - อา - นอ วาน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น วอ แหวน - สระอา - นอ หนู

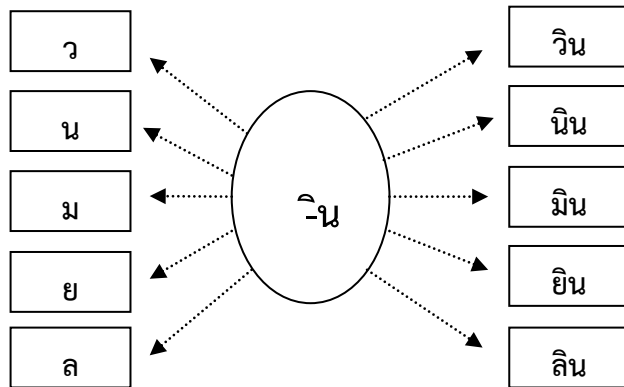
นาน สะกดว่า นอ - อา - นอ นาน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น นอ หนู - สระอา - นอ หนู

ยาน สะกดว่า ยอ - อา - นอ ยาน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ยอ ยักษ์ - สระอา - นอ หนู

๒.๖ พยัญชนะต้นอักษรต่ำ + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กน

ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนสะกดคำในแม่กน เช่น

วิน สะกดว่า วอ - อิ - นอ วิน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น วอ แหวน - สระอิ - นอ หนู

นิน สะกดว่า นอ - อิ - นอ นิน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น นอ หนู - สระอิ - นอ หนู

ลิน สะกดว่า ลอ - อิ - นอ ลิน

เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ลอ ลิง - สระอิ - นอ หนู

ชั้นที่ ๒

สอนอ่านและเขียนสะกดคำที่มีสระเปลี่ยนรูปและลดรูปเมื่อมีตัวสะกด คือ สระอะ สระโอะ

ชั้นที่ ๓

สอนอ่านและเขียนสะกดคำที่มีสระเปลี่ยนรูปและลดรูปเมื่อมีตัวสะกด คือ สระเอะ สระแอะ

ชั้นที่ ๔

สอนอ่านและเขียนสะกดคำที่มีสระเปลี่ยนรูปและลดรูปเมื่อมีตัวสะกด คือ สระอัว สระเออ

ชั้นที่ ๕

การจัดการเรียนรู้คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราในแม่กม เกย เกอว โดยเริ่มจากคำในแม่ ก กา แล้วเพิ่มตัวสะกดที่ละมาตรา แล้วใช้การแจกลูกต่อ เพื่อให้เกิดความแม่นยำในเนื้อหาสอนเช่นเดียวกับชั้นที่ ๑ และ ๒

ชั้นที่ ๖

การจัดการเรียนรู้คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราในแม่กก กต กบ สอนอ่านสะกดคำที่เป็นคำตาย ทั้ง ๓ มาตรา คือ แม่กก กต กบ โดยเริ่มจากคำในแม่ ก กา แล้วเพิ่มตัวสะกดที่ละมาตรา แล้วใช้การแจกลูกต่อ เพื่อให้เกิดความแม่นยำในเนื้อหา โดยสอนเช่นเดียวกับชั้นที่ ๑ และ ๒

ชั้นที่ ๗

การสอนสรุปทั้งมาตราตัวสะกด ๘ มาตรา โดยเริ่มจากคำในแม่ ก กา แล้วเพิ่มตัวสะกดที่ละมาตรา แล้วใช้การแจกลูกต่อ ฝึกการอ่านและเขียนให้เกิดความแม่นยำ โดยให้อ่านเป็นประโยคหรือเป็นเรื่องสั้น ๆ (เพื่อให้ง่ายต่อการเรียนรู้ของเด็ก) โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่สะกดแล้วเป็นคำเป็น และสะกดแล้วเป็นคำตาย

กรณีที่น่าไปใช้สอนซ่อมเสริม สามารถเริ่มใช้ชั้นที่นักเรียนยังไม่มีความรู้ความเข้าใจ จนเป็นสาเหตุให้อ่านและเขียนไม่ได้

ตัวอย่างการนำแนวทางการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในห้องเรียน
หน่วยที่ ๖ การแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ ๑

การแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราในแม่กง กน

(๒ ชั่วโมง)

จุดประสงค์การเรียนรู้

อ่านเขียนแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงมาตราในแม่กง กน ได้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ชำนาญ

๑.๑ ทบทวนการอ่านและเขียนสะกดคำมาตราในแม่ ก กา โดยเน้นเรื่องพยัญชนะต้นตามหมู่
อักษรไตรยางศ์ และการประสมสระเสียงสั้นและยาว โดยฝึกอ่านคำในแม่ ก กา แล้วจึงสอนเขียน โดย
สอนการสะกดคำก่อน แล้วแจกลูกต่อ ดังนี้

๑) พยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง + สระเสียงยาว

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
กา	ก	-า	-	กอ - อา	กา
จา	จ	-า	-	จอ - อา	จา
ตา	ต	-า	-	ตอ - อา	ตา
ปา	ป	-า	-	ปอ - อา	ปา

๒) พยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง + สระเสียงสั้น

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
กะ	ก	-ะ	-	กอ - อะ	กะ
จา	จ	-ะ	-	จอ - อะ	จา
ตา	ต	-ะ	-	ตอ - อะ	ตา
ปะ	ป	-ะ	-	ปอ - อะ	ปะ

๓) พยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง + สระเสียงยาว

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
ขา	ข	-า	-	ขอ - อา	ขา
ผา	ผ	-า	-	ผอ - อา	ผา
สา	ส	-า	-	สอ - อา	สา
หา	ห	-า	-	หอ - อา	หา

๔) พยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง + สระเสียงสั้น

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
ขะ	ข	-ะ	-	ขอ - อะ	ขะ
ผะ	ผ	-ะ	-	ผอ - อะ	ผะ
สะ	ส	-ะ	-	สอ - อะ	สะ
หะ	ห	-ะ	-	หอ - อะ	หะ

๕) พยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ + สระเสียงยาว

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
งา	ง	-า	-	งอ - อา	งา
นา	น	-า	-	นอ - อา	นา
มา	ม	-า	-	มอ - อา	มา
ยา	ย	-า	-	यो - อา	ยา

๖) พยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ + สระเสียงสั้น

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
วิ	ว	-	-	วอ - อี	วิ
นิ	น	-	-	นอ - อี	นิ
มิ	ม	-	-	มอ - อี	มิ
ริ	ร	-	-	รอ - อี	ริ

๒. ขึ้นสอน

๒.๑ ครูนำบัตรภาพติดบนกระดานให้นักเรียนดูจำนวน ๗ ภาพ ถามนักเรียนว่า ภาพบนกระดานเป็นภาพอะไรบ้าง (ภาพ ลิง ฟาง หาง จาน กิน และ ดิน หรือภาพอะไรก็ได้ที่สะกดด้วย แม่กง และแม่กน) เมื่อนักเรียนตอบจนครบทุกภาพแล้วครูเฉลยคำตอบ พร้อมทั้งเขียนคำไว้ใต้ภาพ

๒.๒ ครูให้นักเรียนดูบัตรคำที่มี ๖ เป็นตัวสะกด และ น เป็นตัวสะกด และบอกนักเรียนว่าเป็นตัวสะกดแม่กง และแม่กน ตามลำดับเมื่อวางไว้ท้ายคำ จะทำให้คำนั้นเปลี่ยนไปตามเสียงตัวสะกดนั้น

๒.๓ นักเรียนบอกคำใต้ภาพทั้ง ๖ คำ ว่าคำแต่ละคำมีส่วนประกอบอะไรบ้าง

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
ลิง	ล	-	ง	ลอ - อี - งอ	ลิง
ฟาง	ฟ	-	ง	ฟอ - ออ - งอ	ฟาง
หาง	ห	-	ง	หอ - ออ - งอ	หาง
จาน	จ	-	น	จอ - ออ - นอ	จาน
กิน	ก	-	น	กอ - อี - นอ	กิน
ดิน	ด	-	น	ดอ - อี - นอ	ดิน

๒.๔ ให้นักเรียนบอกตัวสะกดทั้ง ๖ คำ ว่ามีตัวสะกดใดบ้าง และออกเสียงอย่างไร ครูอธิบายเกี่ยวกับตัวสะกดทั้ง ๖ คำ และร่วมกันสรุปว่า ตัวสะกดทั้ง ๖ คำมีตัวสะกด คือ ง และ น นี้ คือมาตราตัวสะกดแม่กง และแม่กน

๒.๕ ครูให้นักเรียนฝึกอ่านสะกดคำ และเขียนที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราในแม่กง โดยเน้นการฝึกคำที่มีพยัญชนะตามหมู่ไตรยางศ์และสระสั้น ยาว โดยครูอ่านสะกดนำ แล้วให้นักเรียนสะกดตามพร้อมบันทึกลงในสมุด อ่านจากแผนภูมิที่ครูเตรียมไว้ ดังนี้

๑) พยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กง เสียงวรรณยุกต์สามัญ

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
กาง	ก	-	ง	กอ - ออ - งอ	กาง
จาง	จ	-	ง	จอ - ออ - งอ	จาง
บาง	บ	-	ง	บอ - ออ - งอ	บาง

๒) พยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กง เสียงวรรณยุกต์สามัญ

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
อิง	อ	ิ	ง	ออ - อี - งอ	อิง
ติง	ต	ิ	ง	ตอ - อี - งอ	ติง
ปิง	ป	ิ	ง	ปอ - อี - งอ	ปิง

๓) พยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กง เสียงวรรณยุกต์จัตวา

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
ผาง	ผ	-า	ง	ผอ - อา - งอ	ผาง
สาาง	ส	-า	ง	สอ - อา - งอ	สาาง
หาาง	ห	-า	ง	หอ - อา - งอ	หาาง

๔) พยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กง เสียงวรรณยุกต์จัตวา

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
ชิง	ช	ิ	ง	ชอ - อี - งอ	ชิง
ผิง	ผ	ิ	ง	ผอ - อี - งอ	ผิง
สิง	ส	ิ	ง	สอ - อี - งอ	สิง

๕) พยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กง เสียงวรรณยุกต์สามัญ

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
วาง	ว	-า	ง	วอ - อา - งอ	วาง
นาง	น	-า	ง	นอ - อา - งอ	นาง
ยาง	ย	-า	ง	ยอ - อา - งอ	ยาง

๖) พยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กง เสียงวรรณยุกต์สามัญ

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
ชิง	ช	ิ	ง	ชอ - อี - งอ	ชิง
พิง	พ	ิ	ง	พอ - อี - งอ	พิง
สิง	ล	ิ	ง	ลอ - อี - งอ	สิง

๒.๖ ครูให้นักเรียนฝึกอ่านสะกดคำ และเขียนที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราในแม่กน โดยเน้น การฝึกคำที่มีพยัญชนะตามหมู่ไตรยางศ์และสระสั้น ยาว โดยครูอ่านสะกดนำ ให้นักเรียนสะกดตาม พร้อมบันทึกลงในสมุด อ่านจากแผนภูมิที่ครูเตรียมไว้ ดังนี้

๑) พยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กน

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
จาน	จ	-า	น	จอ - อา - นอ	จาน
บาน	บ	-า	น	บอ - อา - นอ	บาน
ปาน	ป	-า	น	ปอ - อา - นอ	ปาน

๒) พยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กน

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
กิน	ก	-ิ	น	กอ - อิ - นอ	กิน
ดิน	ด	-ิ	น	ดอ - อิ - นอ	ดิน
บิน	บ	-ิ	น	บอ - อิ - นอ	บิน

๓) พยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง + สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กน

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
ชาน	ช	-า	น	ชอ - อา - นอ	ชาน
ผ่าน	ผ	-า	น	ผอ - อา - นอ	ผ่าน
सान	ส	-า	น	สอ - อา - นอ	सान

๔) พยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กน

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
ผิน	ผ	-ิ	น	ผอ - อิ - นอ	ผิน
สิน	ส	-ิ	น	สอ - อิ - นอ	สิน
หिन	ห	-ิ	น	หอ - อิ - นอ	หिन

๕) พยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ+ สระเสียงยาว + ตัวสะกดแม่กน

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
วาน	ว	-า	น	วอ - อา - นอ	วาน
นาน	น	-า	น	นอ - อา - นอ	นาน
ยาน	ย	-า	น	ยอ - อา - นอ	ยาน

๖) พยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ + สระเสียงสั้น + ตัวสะกดแม่กน

คำ	พยัญชนะต้น	สระ	ตัวสะกด	สะกดว่า	อ่านว่า
ริน	ร	-ิ	น	รอ - อิ - นอ	ริน
ชิน	ช	-ิ	น	ชอ - อิ - นอ	ชิน
ยिन	ย	-ิ	น	ยอ - อิ - นอ	ยिन

๒.๗ ให้นักเรียนยกตัวอย่างคำที่มี ง และ น สะกด จากหนังสือเรียนให้ได้ ๑๐ คำ เขียนลงในสมุดภายในเวลาที่กำหนด ดังตารางต่อไปนี้

ที่	คำ	สะกดว่า	อ่านว่า
๑.			
๒.			
๓.			
๔.			
๕.			
๖.			
๗.			
๘.			
๙.			
๑๐.			

๒.๘ ครูตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไขคำผิด

๒.๙ ให้นักเรียนทำแบบฝึกที่ ๑ อ่านแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราในแม่กน และแม่กน เป็นรายบุคคล เมื่อนักเรียนสะกดผิดให้ครูแนะนำและแก้ไขทันที

๒.๑๐ ให้นักเรียนทำแบบฝึกที่ ๒ ครูตรวจให้คะแนน เน้นการเขียนที่ถูกต้องทั้งการวางสระในตำแหน่งที่ถูกหลักการเขียน

๓. ชั้นสรุป

๓.๑ ครูและนักเรียนร่วมกันสรุป ถึงคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราในแม่กน และแม่กนที่ถูกต้องร่วมกันอีกครั้ง

๓.๒ ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราในแม่กน และแม่กน

สื่อการสอน

๑. รูปภาพ
๒. บัตรคำ
๓. สมุดบันทึก
๔. แบบฝึก
๕. แบบทดสอบการอ่านเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา ในแม่กง กน

การวัดและประเมินผล

การตรวจแบบฝึก

แบบฝึกที่ ๑ การอ่านแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกด ในแม่ กน และกง

คำชี้แจง

ให้นักเรียนฝึกอ่านแจกลูกสะกดคำที่สะกดตรงตามมาตรา ในแม่ กง

กาง

บาง คาง ยาง หาง ถาง สาาง นาง

โกาง

โยาง โม่าง โราง โขาง โถาง โพง โหาง

ปิง

ลิ่ง ยิง ฟิง ชิง ชิง ลิ่ง อิง

ตุ่่ง

ลู่่ง ยู่่ง ชู่่ง มู่่ง ถู่่ง หู่่ง ฟู่่ง

จู่่ง

ดู่่ง บู่่ง มู่่ง ถู่่ง หู่่ง ชู่่ง ดู่่ง

จู่่ง

ยู่่ง ตู่่ง บู่่ง ถู่่ง ฟู่่ง ลู่่ง อู่่ง

กอาง

จอาง ดอาง ทอาง มอาง ขอาง ซอาง ลอาง

แกาง

แตาง แตาง แพาง แราง แสาง เหาง แวง

เบื่่อง

เทื่่อง เรื่่อง เมื่่อง เยื่่อง เสื่่อง เพื่่อง เนื่่อง

เกาง

เจาง เลาง เปาง เทาง เวาง เหาง เอง

กาาง

ขาาง คาาง ยาาง นาาง ทาาง ลาาง วาาง

กิาง

สิาง จิาง ทิาง ปิาง ฟิาง วิาง ริาง

กุน

ทุน จุน ขุน สุน หุน วุน ตุน

เคน

เลน เทน เยน เอน เชน เบน เจน

แกน

แชน แทน แมน แลน แวน แदन แส่น

โคน

โชน โทน โมน โยน โทน โปน โนน

กอน

ซอน ทอน นอน ออน ทอน พอน สอน

จิ้น

มีน ทิน ลิน ติน ปิน สิ้น วิน

เตื่อน

เตื่อน เทื่อน เปื่อน เจื่อน เรื่อน เลื่อน เฟื่อน

กุน

จุน นุน พุน ปุน สุน คุน ยุน

แบบบันทึกแบบฝึกที่ ๑ การอ่านแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกด ในแม่ กน และกง

ที่	ชื่อ - สกุล	ข้อที่																				รวม คะแนน*	ผลการประเมิน				
		คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกดแม่ กง										คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกดแม่ กน											ผ่าน	ไม่ผ่าน			
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐						
๑.																											
๒.																											
๓.																											
๔.																											
๕.																											
๖.																											
๗.																											
๘.																											
๙.																											
๑๐.																											
คะแนนรวม**																											

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่ามีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนานักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย √ ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย √ เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนเขียนได้

แบบฝึกที่ ๒ การเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดในแม่ กง และ แม่กน

คำชี้แจง

วงกลมล้อมรอบคำที่สะกดด้วย แม่กง และแม่กน จากประโยคที่กำหนดให้ แล้วเขียนสะกดคำที่วงกลมลงในตารางที่กำหนด

ตัวอย่าง แม่ดิงผ้า

๑. ลุงแดงมาหาแม่
๒. วิชามาโรงเรียนสาย
๓. ลูกหมากินข้าวในจาน
๔. พ่อใส่ทองให้แม่
๕. ตายีนมองแสงแดดยามเช้า

ข้อที่	สะกดว่า	อ่านว่า
๑.		
๒.		
๓.		
๔.		
๕.		
๖.		
๗.		
๘.		
๙.		
๑๐.		

เฉลยคำตอบ

ข้อที่	สะกดว่า	อ่านว่า
๑.	ลอ - อุ - งอ	ลุง
๒.	ดอ - แอ - งอ	แดง
๓.	รอ - โอ - งอ	โรง
๔.	รอ - เอีย - นอ	เรียน
๕.	กอ - อี - นอ	กิน
๖.	จอ - อา - นอ	งาน
๗.	ทอ - ออ - งอ	ทอง
๘.	ยอ - อี้อ - นอ	ยื่น
๙.	มอ - ออ - งอ	มอง
๑๐.	สอ - แอ - งอ	แสง

แบบบันทึกแบบฝึกที่ ๒ การเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดในแม่ กง และ แม่กน

ที่	ชื่อ-สกุล	ข้อที่										รวมคะแนน*	ผลการประเมิน	
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน
คะแนนรวม**														

หมายเหตุ

- ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา นักเรียน
- วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
- ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา นักเรียนเป็นรายบุคคล
- ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
- นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียน เขียนได้

ส่วนที่ ๓ แนวทางการวัดและประเมินผลประจำหน่วย

ฉบับที่ ๑ การอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

คำชี้แจง

๑. ครูยกตัวอย่างการอ่านสะกดคำ คำว่า “กิน” ก่อนจับเวลา
๒. ให้นักเรียนอ่านสะกดคำ ภายในเวลา ๕ นาที

ตัวอย่าง กิน สะกดว่า กอ - อิ - นอ กิน

๑. ชั้น
๒. เคย
๓. จม
๔. ถาม
๕. เปียก
๖. พวก
๗. เกิด
๘. ดาว
๙. ตบ
๑๐. ทอง

เฉลยคำตอบ

ข้อที่	คำ	สะกดคำ	อ่านว่า
๑.	ชั้น	ขอ - อะ - นอ	ชั้น
๒.	เคย	คอ - เออ - ยอ	เคย
๓.	จม	จอ - โอะ - มอ	จม
๔.	ถาม	ถอ - อา - มอ	ถาม
๕.	เปียก	ปอ - เอีย - กอ	เปียก
๖.	พวก	พอ - อ้ว - กอ	พวก
๗.	เกิด	กอ - เออ - ดอ	เกิด
๘.	ดาว	ดอ - อา - วอ	ดาว
๙.	ตบ	ตอ - โอะ - บอ	ตบ
๑๐.	ทอง	ทอ - ออ - งอ	ทอง

แบบบันทึกฉบับที่ ๑ การอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

ที่	ชื่อ-สกุล	ข้อที่										รวมคะแนน*	ผลการประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน	
คะแนนรวม**															

หมายเหตุ

- ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา นักเรียน
- วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
- ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา นักเรียนเป็นรายบุคคล
- ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
- นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่านได้

ฉบับที่ ๒ การอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ ภายในเวลา ๕ นาที

๑. คำนับ	๑๑. นิสัย
๒. กำเนิด	๑๒. มะนาว
๓. กระโดด	๑๓. บันได
๔. ดินสอ	๑๔. ลางสาด
๕. ตะวัน	๑๕. ละมุด
๖. แจกกัน	๑๖. วิตามิน
๗. ชิงช้า	๑๗. ลดลง
๘. นิยาย	๑๘. ระวัง
๙. แต่งโม	๑๙. แมวลาย
๑๐. ทูเรียน	๒๐. มังคุด

เฉลยคำตอบ

ข้อที่	คำ	อ่านคำ
๑.	ค้ำน้ำ	คำ - น้ำ
๒.	รักษา	รัก - ษา
๓.	กระโดด	กระ - โดด
๔.	ดินสอ	ดิน - สอ
๕.	ตะวัน	ตะ - วัน
๖.	แจกัน	แจ - กัน
๗.	ชิงช้า	ชิง - ช้า
๘.	นิยาย	นิ - ยาย
๙.	แต่งโม	แต่ง - โม
๑๐.	ทุเรียน	ทุ - รเรียน
๑๑.	นิสสัย	นิ - สัย
๑๒.	มะนาว	มะ - นาว
๑๓.	บันได	บัน - ได
๑๔.	กลางสาด	กลาง - สาด
๑๕.	ละมุด	ละ - มุด
๑๖.	ลิงลม	ลิง - ลม
๑๗.	ลดลง	ลด - ลง
๑๘.	ระวัง	ระ - วัง
๑๙.	แมวลาย	แมว - ลาย
๒๐.	มั่งคุด	มั่ง - คุด

แบบบันทึกฉบับที่ ๒ การอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่																		รวมคะแนน*	ผลการประเมิน						
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘		๑๙	๒๐	ผ่าน	ไม่ผ่าน			
	คะแนนรวม**																										

หมายเหตุ

1. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียน
2. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย ✓ เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
3. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนเป็นรายบุคคล
4. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
5. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่านได้

ฉบับที่ ๓ การเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

คำชี้แจง

๑. ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ใช้เวลา ๒๐ นาที

๒. ให้ครูอ่านคำให้นักเรียนฟังคำละ ๒ ครั้ง โดยเว้นเวลาให้นักเรียนเขียนก่อนบอกคำในข้อต่อไป

ข้อที่	คำที่เขียน	ข้อที่	คำที่เขียน
๑.	๑๑.
๒.	๑๒.
๓.	๑๓.
๔.	๑๔.
๕.	๑๕.
๖.	๑๖.
๗.	๑๗.
๘.	๑๘.
๙.	๑๙.
๑๐.	๒๐.

คำที่ให้เขียน

๑. กั๊บ
๒. ลบ
๓. ขาย
๔. โรอย
๕. ดีก
๖. บอก
๗. หิน
๘. นอน
๙. เลือด
๑๐. เร้ว

๑๑. สาว
๑๒. แมง
๑๓. แข็ง
๑๔. เกม
๑๕. กบ
๑๖. เคี้ยว
๑๗. แจว
๑๘. เลย
๑๙. กิน
๒๐. ยืม

แบบบันทึกฉบับที่ ๓ การเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่																		รวมคะแนน*	ผลการประเมิน						
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘		๑๙	๒๐	ผ่าน	ไม่ผ่าน			
คะแนนรวม**																											

หมายเหตุ

1. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายชื่อ เพื่อให้รู้ว่ามีนักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียน
2. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย √ ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย √ เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
3. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนเป็นรายบุคคล
4. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
5. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนเขียนได้

หน่วยที่ ๗ การผันวรรณยุกต์คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

ส่วนที่ ๑ ความรู้สำหรับครู

การผันวรรณยุกต์คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา แบ่งได้เป็น ๒ กลุ่ม ดังนี้

๑. คำที่สะกดด้วยแม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย แม่เกอว

๑.๑ พยัญชนะต้นอักษรกลาง ผันได้ครบทั้ง ๕ เสียง ฟันเสียงเป็นเสียงสามัญ เมื่อผันวรรณยุกต์แล้ว ออกเสียงตรงตามรูปวรรณยุกต์นั้นๆ

๑) พยัญชนะต้นอักษรกลาง + สระเสียงยาว + ตัวสะกด + วรรณยุกต์
ตัวอย่างการผันวรรณยุกต์โดยการแจกลูก

คำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
กาง	กาง	ก่าง	ก้าง	ก๊าง	ก๋าง
บาน	บาน	บ่าน	บ้าัน	บ๊าัน	บ๋าัน
จาม	จาม	จ่าม	จ้าม	จ้าม	จ้าม
พาย	พาย	ป่าย	ป้าย	ป้าย	ป้าย
ดาว	दान	ด่าัน	ด้าัน	ด๊าัน	ด๋าัน

๒) พยัญชนะต้นอักษรกลาง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกด + วรรณยุกต์
ตัวอย่างการผันวรรณยุกต์โดยการแจกลูก

คำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อิง	อิง	อิ่ง	อั้ง	อ็ิ่ง	อ๋ิ่ง
ดิน	ดิน	ดิ้น	ดึ้น	ดึ้น	ดึ้น
กิม	กิม	กิม	กิม	กิม	กิม
ปุย	ปุย	ปุ้ย	ปุ้ย	ปุ้ย	ปุ้ย
ตีว	ตีว	ตีว	ตีว	ตีว	ตีว

๑.๒ พยัญชนะต้นอักษรสูง ผันได้ ๓ เสียง ฟันเสียงเป็นเสียงจัตวา ผันด้วยรูปเอกเป็นเสียงเอก ผันด้วยรูปโทเป็นเสียงโท

๑) พยัญชนะต้นอักษรสูง + สระเสียงยาว + ตัวสะกด + วรรณยุกต์
ตัวอย่างการผันวรรณยุกต์โดยการแจกลูก

คำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
หาง	-	हां	हाँ	-	हां
सान	-	सान	सान	-	सान
ขาม	-	ขำม	ข้าม	-	ขาม
ถาย	-	ถ่าย	ถ้าย	-	ถาย
สาว	-	สาว	สาว	-	สาว

๒) พยัญชนะต้นอักษรสูง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกด + วรรณยุกต์
ตัวอย่างการผันวรรณยุกต์โดยการแจกลูก

คำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
ชิง	-	ชิง	ชิง	-	ชิง
สั้น	-	สั้น	สั้น	-	สั้น
ขิม	-	ขิม	ขิม	-	ขิม
ฉุย	-	ฉุย	ฉุย	-	ฉุย
สิ่ว	-	สิ่ว	สิ่ว	-	สิ่ว

ในกรณีนี้ ครูสามารถสอนโดยเริ่มจากเสียงจัตวา ซึ่งเป็นพื้นเสียงของคำที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ก็ได้

๑.๓ พยัญชนะต้นอักษรต่ำ ผันได้ ๓ เสียง พื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ ผันด้วยรูปเอกเป็นเสียงโท ผันด้วยรูปโทเป็นเสียงตรี

๑) พยัญชนะต้นอักษรต่ำ + สระเสียงยาว + ตัวสะกด + วรรณยุกต์
ตัวอย่างการผันวรรณยุกต์โดยการแจกลูก

คำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
คาง	คาง	-	ค่าง	ค้ำ	-
น่าน	น่าน	-	น่าน	น้าน	-
หาม	หาม	-	ห่าม	ห้าม	-
ทาย	ทาย	-	ท่าย	ท้าย	-
ราว	ราว	-	ร่าว	ร้าว	-

๒) พยัญชนะต้นอักษรต่ำ + สระเสียงสั้น + ตัวสะกด + วรรณยุกต์
ตัวอย่างการผันวรรณยุกต์โดยการแจกลูก

คำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
ยัง	ยัง	-	ยัง	ยัง	-
ชั้น	ชั้น	-	ชั้น	ชั้น	-
รุ่ม	รุ่ม	-	รุ่ม	รุ่ม	-
ทวย	ทวย	-	ทวย	ทวย	-
คิ้ว	คิ้ว	-	คิ้ว	คิ้ว	-

หมายเหตุ คำที่มีตัวสะกดและมีรูปวรรณยุกต์นี้ หลายคำไม่มีความหมาย แต่การสอนนักเรียนต้องสอนให้เห็นหลักการผันเสียงวรรณยุกต์ แม้คำที่นำมาผันเสียงวรรณยุกต์นี้จะไม่มีความหมายก็ตาม

๒. คำที่สะกดด้วยมาตราตัวสะกดแม่ก แม่บ แม่กด

๒.๑ พยัญชนะต้นอักษรกลาง ผันได้ ๔ เสียง ฟันเสียงเป็นเสียงเอก เมื่อผันรูปและเสียงวรรณยุกต์ตรงกัน (ไม่มีเสียงสามัญ)

๑) พยัญชนะต้นอักษรกลาง + สระเสียงยาว + ตัวสะกด + วรรณยุกต์
ตัวอย่างการผันวรรณยุกต์โดยการแจกลูก

คำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
บาก	-	บาก	บ้ำก	บ้ำก	บ้ำก
จาบ	-	จาบ	จ้ำบ	จ้ำบ	จ้ำบ
กาด	-	กาด	ก้ำด	ก้ำด	ก้ำด

๒) พยัญชนะต้นอักษรกลาง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกด + วรรณยุกต์
ตัวอย่างการผันวรรณยุกต์โดยการแจกลูก

คำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
ดุก	-	ดุก	ดู้ก	ดู้ก	ดู้ก
บุง	-	บุง	บู้บ	บู้บ	บู้บ
ปัด	-	ปัด	ปี้ด	ปี้ด	ปี้ด

๒.๒ พยัญชนะต้นอักษรสูง ผันได้ ๒ เสียง ฟันเสียงเป็นเสียงเอก ผันด้วยรูปโทเป็นเสียงโท

๑) พยัญชนะต้นอักษรสูง + สระเสียงยาว + ตัวสะกด + วรรณยุกต์

ตัวอย่างการผันวรรณยุกต์โดยการแจกลูก

คำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
สาก	-	สาก	ส้าก	-	-
หาบ	-	หาบ	ห๊าบ	-	-
ขาด	-	ขาด	ข้าด	-	-

๒) พยัญชนะต้นอักษรสูง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกด + วรรณยุกต์

ตัวอย่างการผันวรรณยุกต์โดยการแจกลูก

คำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
พัก	-	-	พั๊ก	พั๊ก	-
รับ	-	-	รับ	รับ	-
หัด	-	-	หัด	หัด	-

๒.๓ พยัญชนะต้นอักษรต่ำ

๑) พยัญชนะต้นอักษรต่ำ + สระเสียงยาว + ตัวสะกด + วรรณยุกต์ ผันได้ ๒ เสียง ฟันเสียงเป็นเสียงโท ผันด้วยรูปโทเป็นเสียงตรี

ตัวอย่างการผันวรรณยุกต์โดยการแจกลูก

คำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
ชาก	-	-	ชาก	ช้าก	-
คาบ	-	-	คาบ	ค๊าบ	-
ลาด	-	-	ลาด	ล้าด	-

๒) พยัญชนะต้นอักษรต่ำ + สระเสียงสั้น + ตัวสะกด + วรรณยุกต์ ผันได้ ๑ เสียง ฟันเสียงเป็นเสียงตรี

ข้อเสนอแนะ

การสอนผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ควรสอนตามลำดับเนื้อหา ดังต่อไปนี้

๑. สอนพยัญชนะต้นอักษรกลางเป็นกลุ่มที่ผันได้ง่ายที่สุด เพราะสามารถผันวรรณยุกต์ได้ครบทั้ง ๕ เสียง และมีรูปกับเสียงวรรณยุกต์ตรงกัน

๒. สอนพยัญชนะต้นอักษรสูงเป็นกลุ่มที่ผันได้ง่ายลำดับถัดมา เพราะสามารถผันวรรณยุกต์ได้ ๓ เสียง และมีรูปกับเสียงวรรณยุกต์ตรงกัน ๒ เสียง

๓. สอนพยัญชนะต้นอักษรต่ำเป็นกลุ่มที่ผันได้ยากที่สุด เพราะสามารถผันวรรณยุกต์ได้ ๓ เสียง และมีรูปกับเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกัน ๒ เสียง ข้อสังเกตกลุ่มนี้เสียงวรรณยุกต์จะเลื่อนจากรูปไป ๑ ระดับ คือ รูปเอก เสียงโท รูปโท เสียงตรี

ส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดการเรียนรู้

การผันรูปวรรณยุกต์คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ขั้นที่ ๑ สอนผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตราในกลุ่มพยัญชนะต้นอักษรกลาง

๑. ครูทบทวนคำที่มีสระเสียงสั้นและคำที่มีสระเสียงยาว เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในลักษณะของคำ และการออกเสียงที่แตกต่างกัน โดยอาจใช้กิจกรรมเพลง เกม บัตรคำ บัตรภาพ เป็นต้น

๒. ทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง มี ๙ ตัว ได้แก่ ก จ ฎ ฏ ด ต บ ป อ (ฎ ฏ ไม่ใช้ในการสอนสะกดคำในหน่วยนี้)

๓. ฝึกลูกเสียงผันคำแจกลูก และสะกดคำ กลุ่มพยัญชนะต้นอักษรกลาง ประสมสระเสียงยาว และสระเสียงสั้น ตัวสะกดตรงตามมาตรา และวรรณยุกต์ ยกตัวอย่างการผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตราในแม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย แม่เกอว

๔. ฝึกลูกเสียงผันคำแจกลูก และสะกดคำ กลุ่มพยัญชนะต้นอักษรกลาง ประสมสระเสียงยาว และสระเสียงสั้น ตัวสะกดตรงตามมาตรา และวรรณยุกต์ ยกตัวอย่างการผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ใน แม่ก ก แม่กบ แม่กต โดยครูออกเสียงอ่านนำ แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครูซ้ำ ๆ ออกเสียงพร้อมกันเป็นกลุ่ม และออกเสียงเป็นรายคน ออกเสียงให้ชัดเจน แล้วฝึกซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความแม่นยำ โดยใช้สื่อประกอบ

๕. นักเรียนทำแบบฝึกการผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

๖. ครูใช้สื่อประกอบการเรียนรู้ เช่น ตารางการผันวรรณยุกต์กลุ่มพยัญชนะต้นอักษรสูง

ขั้นที่ ๒ สอนผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตราในกลุ่มพยัญชนะต้นอักษรสูง

๑. ครูทบทวนคำที่มีสระเสียงสั้นและคำที่มีสระเสียงยาว เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในลักษณะของคำ และการออกเสียงที่แตกต่างกัน โดยอาจใช้กิจกรรมเพลง เกม บัตรคำ บัตรภาพ เป็นต้น

๒. ทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง มี ๑๑ ตัว ได้แก่ ข ฃ ฉ ฐ ถ ผ ฝ ศ ษ ส ห

๓. ฝึกลูกเสียงผันคำแจกลูก และสะกดคำ กลุ่มพยัญชนะต้นอักษรสูง ประสมสระเสียงยาว และสระเสียงสั้น ตัวสะกดตรงตามมาตรา และวรรณยุกต์ ยกตัวอย่างการผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตราในแม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย แม่เกอว

๔. ฝึกลูกเสียงผันคำแจกลูก และสะกดคำ กลุ่มพยัญชนะต้นอักษรสูง ประสมสระเสียงยาว และสระเสียงสั้น ตัวสะกดตรงตามมาตรา และวรรณยุกต์ ยกตัวอย่าง การผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตราในแม่ก ก แม่กบ แม่กต โดยครูออกเสียงอ่านนำ แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครูซ้ำ ๆ ออกเสียง พร้อมกันเป็นกลุ่ม และออกเสียงเป็นรายคน ออกเสียงให้ชัดเจน แล้วฝึกซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความแม่นยำ โดยใช้สื่อประกอบ

๕. นักเรียนทำแบบฝึกการผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

๖. ครูใช้สื่อประกอบการเรียนรู้ เช่น ตารางการผันวรรณยุกต์กลุ่มพยัญชนะต้นอักษรสูง

ขั้นที่ ๓ สอนผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตราในกลุ่มพยัญชนะต้นอักษรต่ำ

๑. ครูทบทวนคำที่มีสระเสียงสั้นและคำที่มีสระเสียงยาว เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในลักษณะของคำและการออกเสียงที่แตกต่างกัน โดยอาจใช้กิจกรรมเพลง เกม บัตรคำ บัตรภาพ เป็นต้น

๒. ทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำมี ๒๔ ตัว ได้แก่ ค ค ฆ ง ช ซ ฌ ญ ฑ ฒ ณ ท ธ น พ ฟ ภ ม ย ร ล ว ฬ ฮ

๓. ฝีกออกเสียงผันคำแจกลูก และสะกดคำ กลุ่มพยัญชนะต้นอักษรต่ำ ประสมสระเสียงยาว และสระเสียงสั้น ตัวสะกดตรงตามมาตรา และวรรณยุกต์ ยกตัวอย่าง การผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตราในแม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย แม่เกอว

๔. ฝีกออกเสียงผันคำแจกลูก และสะกดคำ กลุ่มพยัญชนะต้นอักษรต่ำ ประสมสระเสียงยาว และสระเสียงสั้น ตัวสะกดตรงตามมาตรา และวรรณยุกต์ ยกตัวอย่าง การผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตราในแม่ก ก แม่กบ แม่กค โดยครูออกเสียงอ่านนำ แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครูซ้ำ ๆ ออกเสียงพร้อมกันเป็นกลุ่มและออกเสียงเป็นรายคน ออกเสียงให้ชัดเจน แล้วฝึกซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความแม่นยำ โดยใช้สื่อประกอบ

๕. นักเรียนทำแบบฝึกการผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

๖. ครูใช้สื่อประกอบการเรียนรู้ เช่น ตารางการผันวรรณยุกต์กลุ่มพยัญชนะต้นอักษรต่ำ

ขั้นที่ ๔ สอนฝึกการผันวรรณยุกต์ตรงตามมาตราตัวสะกดที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง อักษรสูง และอักษรต่ำ ทั้งที่ประสมด้วยสระเสียงยาว และเสียงสั้น

๑. ครูทบทวนคำที่มีสระเสียงสั้นและคำที่มีสระเสียงยาว เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในลักษณะของคำและการออกเสียงที่แตกต่างกัน โดยอาจใช้กิจกรรมเพลง เกม บัตรคำ บัตรภาพ เป็นต้น

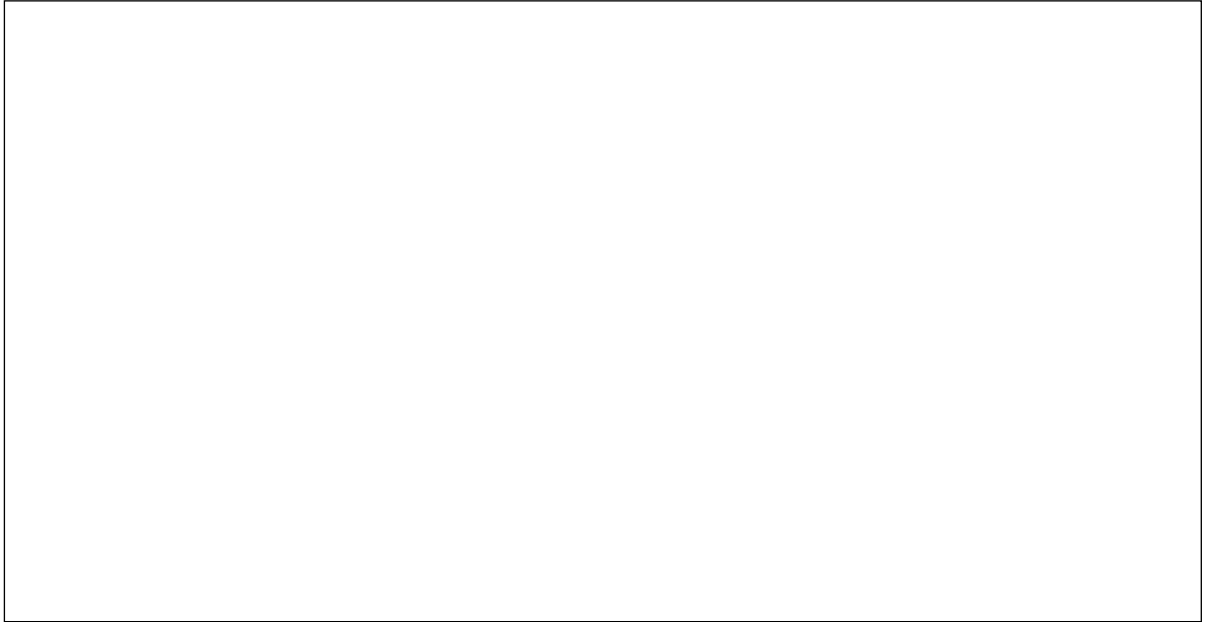
๒. ทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรกลาง อักษรสูง และอักษรต่ำ

๓. ให้นักเรียนฝีกออกเสียงผันคำแจกลูก และสะกดคำ กลุ่มพยัญชนะต้นอักษรกลาง อักษรสูง และอักษรต่ำ ประสมสระเสียงยาว และสระเสียงสั้น ตัวสะกดตรงตามมาตรา และวรรณยุกต์ ยกตัวอย่าง การผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตราในแม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย (ย) แม่เกอว

๔. ให้นักเรียนฝีกออกเสียงผันคำแจกลูก และสะกดคำ กลุ่มพยัญชนะต้นกลุ่มพยัญชนะต้นอักษรกลาง อักษรสูง และอักษรต่ำ ประสมสระเสียงยาว และสระเสียงสั้น ตัวสะกดตรงตามมาตรา และวรรณยุกต์ ยกตัวอย่าง การผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตราในแม่ก ก แม่กบ แม่กค

โดยครูสังเกตและตรวจสอบว่า ยังมีนักเรียนคนใดที่ยังผันวรรณยุกต์ที่มีมาตราตัวสะกดตรงตามมาตราไม่ได้ ให้ซ่อมเสริมทันที สำหรับนักเรียนที่ผันได้แล้ว อาจให้ทำแบบฝึกทักษะเสริมต่อไป

ตัวอย่างการนำแนวทางการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในห้องเรียน
หน่วยที่ ๗ การผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ ๑

การผันวรรณยุกต์คำพยางค์ต้นอักษรกลางที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

(๑ ชั่วโมง)

จุดประสงค์การเรียนรู้

อ่านและเขียนคำที่มีพยางค์ต้นอักษรกลางที่มีตัวสะกดตรงมาตรา และมีรูปวรรณยุกต์

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ชำนาญ

๑.๑ ครูทบทวนคำที่มีสระเสียงสั้นและคำที่มีสระเสียงยาว เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในลักษณะของคำและการออกเสียงที่แตกต่างกันโดยอาจใช้กิจกรรมเพลง เกม บัตรคำ บัตรภาพ เป็นต้น

๑.๒ ทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับคำที่มีพยางค์ต้นเป็นอักษรกลาง มี ๙ ตัว ได้แก่ ก จ ฎ ฏ ด ต บ ป อ (ฎ ฏ ไม่ใช้ในการสอนสะกดคำในหน่วยนี้)

๒. ชำนาญ

๒.๑ ครูสอนออกเสียงผันคำแจกลูก และสะกดคำ กลุ่มพยางค์ต้นอักษรกลาง ประสมสระเสียงยาวและสระเสียงสั้น ตัวสะกดตรงตามมาตรา และวรรณยุกต์ ยกตัวอย่าง การผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตราในแม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย แม่เกอว เช่น

๑) พยางค์ต้นอักษรกลาง + สระเสียงยาว + ตัวสะกด + วรรณยุกต์

กาง ก + ำ + ง = กาง

กาง + ˊ = ก่า

กาง + ˋ = ก้าง

กาง + ˊˋ = ก้า

กาง + ˋˋ = ก่า

๒) พยางค์ต้นอักษรกลาง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกด + วรรณยุกต์

กิน ก + ิ + น = กิน

กิน + ˊ = คิน

กิน + ˋ = คิ่ง

กิน + ˊˋ = ค้า

กิน + ˋˋ = ค่า

จากนั้น จึงสอนให้ผันเสียงแบบแจกลูก โดยยึดพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ เช่น

กาง	ก่าง	ก้าง	ก๊าง	ก๋าง
จาม	จ่าม	จ้าม	จ้าม	จ่าม
ดอย	ด๋อย	ด้อย	ด้อย	ด้อย
ตอน	ต๋อน	ต้อน	ต้อน	ต้อน
บิว	บิ้ว	บิ้ว	บิ้ว	บิ้ว
อูด	อู้ด	อู้ด	อู้ด	อู้ด

ครูออกเสียงอ่านนำ แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครูซ้ำ ๆ พร้อมกันเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคลให้ชัดเจน ควรฝึกซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความแม่นยำโดยใช้สื่อประกอบ

๒.๒ ครูยกตัวอย่างฝึกออกเสียงผันคำโดยการแจกลูก และสะกดคำที่มีพยัญชนะต้นอักษรกลาง ประสมสระเสียงยาว และสระเสียงสั้น ตัวสะกดตรงตามมาตรา และวรรณยุกต์ ยกตัวอย่าง การผันวรรณยุกต์ที่มีตัวสะกดตรงมาตราในแม่ก ก แม่กบ แม่กด เช่น

๑) พยัญชนะต้นอักษรกลาง + สระเสียงยาว + ตัวสะกด + วรรณยุกต์

จาก จ + ำ + ก = จาก (เสียงเอก)

จาก + - = จ้าก (เสียงโท)

จาก + - = จ้าม (เสียงตรี)

จาก + - = จ่าก (เสียงจัตวา)

๒) พยัญชนะต้นอักษรกลาง + สระเสียงสั้น + ตัวสะกด + วรรณยุกต์

กบ ก + โะ + บ = กบ (เสียงเอก)

กบ + - = กับ (เสียงโท)

กบ + - = กีบ (เสียงตรี)

กบ + - = กับ (เสียงจัตวา)

๒.๓ ครูสอนการผันเสียงวรรณยุกต์ แบบแจกลูกและสะกดคำ โดยเริ่มที่การสอนผัน พยัญชนะต้นอักษรกลาง โดยครูนำตารางการผันติดไว้บนกระดานหรือกระดานเคลื่อนที่ ครูอ่านนำ และให้นักเรียนอ่านตาม (ครูให้นักเรียนฝึกอ่านพร้อมกัน อ่านเป็นรายกลุ่ม และอ่านเป็นรายบุคคล) จากนั้น ครูหาคำที่เป็นเสียงสามัญให้นักเรียนฝึกอ่านตามตาราง

ตารางการฝึกผันวรรณยุกต์

คำ	ผันเสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
กาง	กาง	ก่าง	ก้าง	ก๊าง	ก๋าง
จาม	จาม	จ่าม	จ้าม	จ้าม	จ้าม
ดอย	ดอย	ด๋อย	ด้อย	ด้อย	ด้อย
ตอน	ตอน	ต๋อน	ต้อน	ต้อน	ต้อน
บิว	บิว	บิว	บิว	บิว	บิว

๒.๔ ให้นักเรียนฝึกผันทีละคน ถ้าผันไม่ถูกต้อง ครูแนะนำแก้ไข

๒.๕ ครูแจกบัตรคำให้นักเรียนทุกคน แล้วสุ่มนักเรียนผันคำทีละคนให้เพื่อนฟัง

๒.๖ ให้นักเรียนทำแบบฝึกการผันวรรณยุกต์คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา โดยให้นักเรียนออกเสียงการผันคำให้ครูเป็นรายคน (บันทึกคะแนนลงในแบบบันทึกคะแนนแบบฝึก) หากพบว่า นักเรียนคนใดยังเขียนไม่ได้หรือเขียนไม่ถูกต้อง ต้องแก้ไขทันที โดยให้ทำแบบฝึกซ้ำ ๆ หรือถ้านักเรียนคนใดเข้าใจดีแล้ว ให้นักเรียนทำแบบฝึกเสริมอื่น ๆ

หมายเหตุ ครูเตรียมเอกสาร หรือหนังสือไว้ให้นักเรียนได้ค้นหาคำ เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกอ่านได้ประมาณ ๓ ข้อ สุ่มนักเรียนนำเสนอรายบุคคล จากนั้นให้นักเรียนนำแบบฝึกไปทำเป็นการบ้าน ให้นักเรียนฝึกผันคำ

๓. ชั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปการผันวรรณยุกต์และเขียนแจกลูกคำที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ในกลุ่มพยัญชนะต้นอักษรกลาง

สื่อการสอน

๑. กระดานเคลื่อนที่หรือ อุปกรณ์อื่น ๆ ที่ใช้ติดบัตรคำได้ ตามความเหมาะสม
๒. บัตรคำ บัตรภาพ
๓. ตารางผันวรรณยุกต์
๓. แบบฝึก

การวัดและประเมินผล

การตรวจแบบฝึก

แบบฝึกการผันวรรณยุกต์คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

คำชี้แจง

ให้นักเรียนผันวรรณยุกต์คำต่อไปนี้ให้ครูฟังเป็นรายบุคคล ใช้เวลา ๑๐ นาที

ข้อที่	คำ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
๑.	กาน	ก่าน	ก้าน	ก้าน	ก่าน
๒.	ตั้ง	ตั้ง	ตั้ง	ตั้ง	ตั้ง
๓.	บน	บน	บน	บน	บน
๔.	กม	กม	กม	กม	กม
๕.	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม
๖.	ดาว	ดาว	ดาว	ดาว	ดาว
๗.	ป่วย	ป่วย	ป่วย	ป่วย	ป่วย
๘.	ตุน	ตุน	ตุน	ตุน	ตุน
๙.	แปง	แปง	แปง	แปง	แปง
๑๐.	จอง	จอง	จอง	จอง	จอง

แบบบันทึกผลการผันวรรณยุกต์คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน	
คะแนนรวม**															

หมายเหตุ

- ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
- วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
- ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและ
พัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล
- ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
ปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
- นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนผัน
วรรณยุกต์ได้

ส่วนที่ ๓ แนวทางการวัดและประเมินผลประจำหน่วย

ฉบับที่ ๑ การผันวรรณยุกต์คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

คำชี้แจง

ให้นักเรียนเขียนเสียงและรูปวรรณยุกต์ของคำให้ถูกต้อง

ข้อที่	คำ	เสียงวรรณยุกต์	รูปวรรณยุกต์
ตัวอย่าง	บ้าน	โท	ไม้โท
๑	ดิน		
๒	ย่อง		
๓	ห้อง		
๔	ข้าว		
๕	กอด		
๖	เลีย		
๗	เจียบ		
๘	ซ้าย		
๙	ส้ม		
๑๐	อ่า		

เฉลยคำตอบ

ที่	คำ	เสียงวรรณยุกต์	รูปวรรณยุกต์
๑	ดิน	เสียงโท	
๒	ย่อง	เสียงโท	
๓	ห้อง	เสียงโท	
๔	ข้าว	เสียงโท	
๕	กอด	เสียงสามัญ	-
๖	เลี้ยว	เสียงตรี	
๗	เจียบ	เสียงตรี	
๘	ซ้าย	เสียงตรี	
๙	ส้ม	เสียงโท	
๑๐	อ่าง	เสียงเอก	

แบบบันทึกคะแนนการผันวรรณยุกต์คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ ผ่าน	
คะแนนรวม**															

หมายเหตุ

1. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
2. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \surd ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \surd เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
3. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและ
พัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล
4. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
ปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
5. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียน
เขียนได้

ฉบับที่ ๒ การอ่านสะกดคำที่มีวรรณยุกต์และมีตัวสะกดตรงตามมาตรา
คำชี้แจง

๑. ครูยกตัวอย่างการอ่านสะกดคำที่มีรูปวรรณยุกต์
๒. ให้นักเรียนอ่านสะกดคำ ภายในเวลา ๑๐ นาที

ตัวอย่างการอ่านสะกดคำ

บ้าน สะกดว่า บอ - อา - บา - บา - นอ - บาน - บาน - โท บ้าน

บอ - อา - นอ - บาน - บาน - โท บ้าน

หรือ บอ - อา - นอ - บาน - บาน - โไม้โท บ้าน

๑. ก้าน	๖. อ้อย
๒. จ๋อม	๗. เลี้ยง
๓. ช้าว	๘. เช้า
๔. ท้าย	๙. จิ้งจอก
๕. ปีบ	๑๐. เรืองราว

เฉลยคำตอบ

ข้อ	คำ	อ่านสะกดคำ
๑.	ก้าน	กอ - อา - กา - กา - นอ - กาน - กาน - โท ก้าน กอ - อา - นอ - กาน - กาน - โท ก้าน หรือ กอ - อา - นอ - กาน - กาน - ไ้โท ก้าน
๒.	จ่อม	จอ - ออ - จอ - จอ - มอ - จอม - จอม - จั้ววา จ่อม จอ - ออ - มอ - จอม - จอม - จั้ววา จ่อม หรือ จอ - ออ - มอ - จอม - จอม - ไ้จั้ววา จ่อม
๓.	ข้าว	ขอ - อา - ชา - ชา - วอ - ขาว - ขาว - โท ข้าว ขอ - อา - วอ - ขาว - ขาว - โท ข้าว หรือ ขอ - อา - วอ - ขาว - ขาว - ไ้โท ข้าว
๔.	ท้าย	ทอ - อา - ทา - ทา - ยอ - ทาย - ทาย - โท ท้าย ทอ - อา - ยอ - ทาย - ทาย - โท ท้าย หรือ ทอ - อา - ยอ - ทาย - ทาย - ไ้โท ท้าย
๕.	بيب	ปอ - อี - ปี - ปี - บอ - ปีบ - ปีบ - ตรี ปีบ ปอ - อี - บอ - ปีบ - ปีบ - ตรี ปีบ หรือ ปอ - อี - บอ - ปีบ - ปีบ - ไ้ตรี ปีบ
๖.	อ้อย	ออ - ออ - ออ - ออ - ยอ - ออย - ออย - โท อ้อย ออ - ออ - ยอ - ออย - ออย - โท อ้อย หรือ ออ - ออ - ยอ - ออย - ออย - ไ้โท อ้อย
๗.	เลี้ยง	ลอ - เอีย - เลีย - เลีย - งอ - เลียง - เลียง - โท เลี้ยง ลอ - เอีย - งอ - เลียง - เลียง - โท เลี้ยง หรือ ลอ - เอีย - งอ - เลียง - เลียง - ไ้โท เลี้ยง
๘.	เข้า	ขอ - เอา - เขา - เขา - โท เข้า หรือ ขอ - เอา - เขา - ไ้โท เข้า
๙.	จิ้งจอก	จอ - อี - จิ - จิ - งอ - จิง - จิง - โท จิ้ง จอ - ออ - จอ - จอ - กอ จอก จิ้งจอก จอ - อี - งอ - จิง - จิง - โท จิ้ง จอ - ออ - กอ จอก จิ้งจอก หรือ จอ - อี - งอ - จิง - จิง - ไ้โท จิ้ง จอ - ออ - กอ จอก จิ้งจอก
๑๐.	เรื่องราว	รอ - เอื่อ - เรื่อ - เรื่อ - งอ - เร็อง - เร็อง - เอก เร็อง รอ - อา - รา - รา - วอ ราว เรื่อรวา รอ - เอื่อ - งอ - เร็อง - เร็อง - เอก เร็อง รอ - อา - วอ ราว เรื่อรวา หรือ รอ - เอื่อ - งอ - เร็อง - ไ้เอก เร็อง รอ - อา - วอ ราว เรื่อรวา

แบบบันทึกการอ่านสะกดคำที่มีวรรณยุกต์และมีตัวสะกดตรงตามมาตรา

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ ผ่าน	
คะแนนรวม**															

หมายเหตุ

- ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
- วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
- ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและ
พัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล
- ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
ปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
- นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่าน
ได้

ฉบับที่ ๓ การเขียนคำที่มีวรรณยุกต์และตัวสะกดตรงตามมาตรา
คำชี้แจง

๑. ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก โดยใช้เวลา ๒๐ นาที
๒. ให้ครูอ่านคำให้นักเรียนฟังคำละ ๒ ครั้ง โดยเว้นเวลาให้นักเรียนเขียนก่อนบอกคำในข้อต่อไป

ข้อที่	คำที่เขียน	ข้อที่	คำที่เขียน
๑.	๖.
๒.	๗.
๓.	๘.
๔.	๙.
๕.	๑๐.

คำที่ให้เขียน

๑. แมว
๒. ช้าง
๓. ฉิ่ง
๔. โอง
๕. นิ้วมือ
๖. ตู้กแก
๗. ก้วยเตี่ยว
๘. ตู้กแตน
๙. บ้าน
๑๐. มะม่วง

แบบบันทึกการเขียนคำที่มีวรรณยุกต์และตัวสะกดตรงตามมาตรา

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ ผ่าน	
คะแนนรวม**															

หมายเหตุ

- ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
- วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
- ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและ
พัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล
- ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
ปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
- นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียน
เขียนได้

หน่วยที่ ๘ การแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

ส่วนที่ ๑ ความรู้สำหรับครู

มาตราตัวสะกด คือ พยัญชนะที่ประสมอยู่หลังคำหรือพยางค์ในแม่ ก กา ทำให้แม่ ก กา มีตัวสะกด เช่น มี เมื่อประสมกับ ด กลายเป็น มีด เป็นต้น มีทั้งหมด ๘ มาตรา คือ แม่กก แม่กต แม่กบ แม่กม แม่เกย แม่เกอว แม่กง แม่กน แบ่งได้เป็น ๒ กลุ่ม ดังนี้

๑. มาตราที่มีพยัญชนะเป็นตัวสะกดเพียงตัวเดียว ๔ มาตรา คือ

แม่กง ใช้ ง สะกด เช่น หาง ปลิง สอง แรง ฯลฯ
แม่กม ใช้ ม สะกด เช่น สม แต้ม โสม สนาม งอม ฯลฯ
แม่เกย ใช้ ย สะกด เช่น สาย โปรง เฉย ปู่ย ฯลฯ
แม่เกอว ใช้ ว สะกด เช่น หัว กาว เปลว เบี้ยว ฯลฯ

๒. มาตราที่มีพยัญชนะเป็นสะกดในแต่ละมาตราหลายตัว แต่ออกเสียงเพียงเสียงเดียวตามมาตราตัวสะกด มี ๔ มาตรา คือ

แม่กก มีพยัญชนะ ก ข ค ฉ สะกด แล้วออกเสียงเป็นเสียง /ก/ เช่น เลข โรค เมฆ ฯลฯ
แม่กต มีพยัญชนะ ด จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ฒ ศ ษ ส สะกด แล้วออกเสียงเป็นเสียง /ด/ เช่น กิจ ราช กฏ ปรากฏ อัฐ ครุฑ พัฒนา ทูต รถ บาท พุศ อากาศ พิษ ทาส ฯลฯ
แม่กบ มีพยัญชนะ บ ป พ ฟ ภ สะกด แล้วออกเสียงเป็นเสียง /บ/ เช่น บาบ ภาพ ยีราฟ ลาก ฯลฯ
แม่กน มีพยัญชนะ น ณ ญ ฌ ร ล ฬ สะกด แล้วออกเสียงเป็นเสียง /น/ เช่น เขิญ คุณ ทาร คีล วาฬ ฯลฯ

การอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

เป็นการอ่านออกเสียงตัวอักษรที่ประกอบกันเป็นคำ โดยให้เด็กรู้จักเสียงตัวสะกดของคำ ซึ่งออกเสียงพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ ตามลำดับ เช่น

กรณีเป็นคำพยางค์เดียวให้อ่านสะกดคำ ดังนี้

เขต	แบบที่ ๑	ขอ - เอ - ต่อ เขต
	แบบที่ ๒	ขอ - เอ - เข - เข - ต่อ เขต
باب	แบบที่ ๑	บอ - อา - ปอ باب
	แบบที่ ๒	บอ - อา - บา - บา - ปอ باب
เลข	แบบที่ ๑	ลอ - เอ - ขอ เลก
	แบบที่ ๒	ลอ - เอ - เล - เล - ขอ เลก

ถ้าใช้ ย แทน ญ ในการอ่านสะกดคำ จะทำให้สับสนกับแม่เอยได้ จึงคงรูปพยัญชนะ ญ ไว้

เชิญ	แบบที่ ๑	ขอ - เออ - ญอ เขิน
	แบบที่ ๒	ขอ - เออ - เขอ - เขอ - ญอ เขิน

กรณีเป็นคำที่มีมากกว่า ๑ พยางค์ให้อ่านสะกดคำ ดังนี้

สุนัข	แบบที่ ๑	สอ - อู สุ นอ - อะ - ขอ นั๊ก / สุ - นั๊ก
	แบบที่ ๒	สอ - อู สุ นอ - อะ - นะ - นะ - ขอ นั๊ก / สุ - นั๊ก
เคารพ	แบบที่ ๑	คอ - เอา เคา รอ - โอะ - พอ รบ / เคา - รบ
	แบบที่ ๒	คอ - เอา เคา รอ - โอะ - โระ - โระ - พอ รบ / เคา - รบ
อาหาร	แบบที่ ๑	ออ - อา อา หอ - อา - รอ หาน / อา - หาน
	แบบที่ ๒	ออ - อา อา หอ - อา - หา - หา - รอ หาน / อา - หาน
โอกาส	แบบที่ ๑	ออ - โอ โอ กอ - อา - สอ กาด / โอ - กาด
	แบบที่ ๒	ออ - โอ โอ กอ - อา - กา - กา - สอ กาด / โอ - กาด

การเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

เป็นการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง จะสะกดคำตามรูปตัวอักษรที่ประกอบกันเป็นคำ โดยสะกดเรียงจากรูปตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ในคำนั้น ๆ ซึ่งแตกต่างจากการอ่านสะกดคำ เช่น

กรณีเป็นคำพยางค์เดียวให้เขียนสะกดคำ ดังนี้

เลข	เขียนสะกดว่า	สระเอ - ลอ ลิง - ขอ ไข่
باب	เขียนสะกดว่า	บอ ใบไม้ - สระอา - ปอ ปลา
เชิญ	เขียนสะกดว่า	สระเอ - ขอ ช้าง - สระอิ - ญอ หูยิง
เขต	เขียนสะกดว่า	สระเอ - ขอ ไข่ - ต่อ เต่า

กรณีเป็นคำที่มีมากกว่า ๑ พยางค์ให้เขียนสะกดคำ ดังนี้

สุนัข	เขียนสะกดว่า	ส อ เสือ สระอุ นอ หนู ไม้หันอากาศ ขอ ไข
เคารพ	เขียนสะกดว่า	สระเอ คอ ควาย สระอา รอ เรือ พอ พาน
อาหาร	เขียนสะกดว่า	อ อ่าง สระอา หอ หีบ สระอา รอ เรือ
โอกาส	เขียนสะกดว่า	สระโอ ออ อ่าง กอ ไก่ สระอา สอ เสือ

หมายเหตุ

ความแตกต่างระหว่างการอ่านสะกดคำกับการเขียนสะกดคำ มีดังต่อไปนี้

การอ่านสะกดคำ เน้นที่เสียงตัวอักษรของพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ ที่ประกอบกันเป็นคำ

การเขียนสะกดคำ เน้นเรียงตามรูปตัวอักษรของพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ ที่ประกอบกันเป็นคำนั้น

ส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดการเรียนรู้

การแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ขั้นที่ ๑ ขั้นนำ (แนะนำตัวสะกด)

๑. เชื่อมโยงความรู้คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา กับคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยครูเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา โดยให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำพร้อมกันเป็นการทบทวนเสียงตัวสะกดที่ตรงมาตรา เชื่อมโยงไปยังตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา โดยอธิบายกับนักเรียนว่า นอกจากพยัญชนะที่เป็นตัวสะกดแล้ว ยังมีพยัญชนะอื่นที่นำมาสะกดแล้วออกเสียงเหมือนตัวสะกดเดียวกัน

๒. ครูนำคำในมาตราที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราให้นักเรียนเห็นรูปคำและอ่านออกเสียง โดยอธิบายเสียงพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด

๓. ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงตัวสะกดที่ออกเสียงเหมือนพยัญชนะที่สะกดตรงตามมาตรา เช่น มาตราในแม่กต มี “ต” สะกด จากคำต่าง ๆ โดยใช้คำที่นักเรียนพบเห็นในชีวิตประจำวัน เช่น รถ รส ตรวจ เป็นต้น หลังจากนั้น ครูอาจให้นักเรียนช่วยกันค้นหาคำที่มีอ่านออกเสียงเหมือน “ต” สะกด มาให้ได้มากที่สุด แล้วนำมาจัดหมวดหมู่ตามตัวสะกด

๔. ครูตรวจสอบจนแน่ใจว่านักเรียนรู้จักคำตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราถูกต้องหรือไม่ ทั้งนี้ อาจไม่จำเป็นต้องครบถ้วนทุกตัว แต่อาจเป็นตัวสะกดที่ใช้บ่อย พบในคำจำนวนมาก หรือคำในบัญชีคำพื้นฐาน เช่น จ ช ต ท ฐ เป็นต้น เนื่องจากตัวสะกดบางตัวมีคำที่พบน้อยมาก เช่น ช ฐ เป็นต้น

ขั้นที่ ๒ ขั้นสอนการสะกดเพื่ออ่านคำ

๑. ครูเขียนคำในมาตราที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราลงบนกระดานดำ แล้วอ่านออกเสียงจนแน่ใจว่านักเรียนอ่านถูกต้อง

๒. ครูเขียนคำอ่านของคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราให้นักเรียนอ่านสะกดคำและอ่านคำ พร้อมอธิบายให้เห็นการเชื่อมโยงระหว่างตัวสะกดและคำอ่าน เช่น

เลข สะกดว่า ลอ เอ ขอ เลก

ภาพ สะกดว่า ภอ อา พอ พาบ

๓. ครูนำคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำ จนแน่ใจว่านักเรียนอ่านถูกต้องทุกคำ เมื่อพบว่านักเรียนอ่านสะกดคำไม่ถูกต้อง ครูต้องแก้ไขทันที

ขั้นที่ ๓ ขั้นสอนสะกดเพื่อเขียนคำ

๑. ให้นักเรียนเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา อาจแข่งขันเป็นกลุ่มหรือเดี่ยว โดยใช้คำตามระดับชั้นโดยตรวจสอบจากบัญชีคำพื้นฐาน หรือหนังสือเรียน

๒. ครูตรวจสอบความถูกต้องจนแน่ใจว่านักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องทุกคน เมื่อพบว่านักเรียนเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องครูต้องแก้ไขทันที

ขั้นที่ ๔ ขั้นสรุป (ฝึกทักษะ)

ขั้นตอนนี้ครูอาจใช้กิจกรรม แบบฝึกทักษะ โดยให้อ่านเป็นประโยคและเรื่องราวที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียนอย่างหลากหลาย เพื่อฝึกทักษะการอ่านและเขียนคำจนแน่ใจว่านักเรียนอ่านและเขียนคำได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว

ข้อเสนอแนะ

๑. ครูควรจัดกิจกรรมตามลำดับขั้นตอน ได้แก่ ขั้นรู้จักตัวสะกด ขั้นเชื่อมโยงเสียงตัวสะกด ขั้นอ่านสะกดคำและอ่านคำ ขั้นเขียนสะกดคำและเขียนคำ โดยไม่รีบร้อนและไม่ข้ามขั้นตอน จนแน่ใจว่านักเรียนประสบผลสำเร็จตามขั้นตอน แล้วจึงฝึกทักษะให้เกิดความคล่องแคล่วในการอ่านและเขียนคำ

๒. การสอนแต่ละขั้นตอนครูควรมหากิจกรรมที่สนุกสนาน ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนอยากเรียน เหมาะสมกับวัยและสถานการณ์ของการเรียนรู้ เช่น การใช้เกม เพลง กิจกรรมต่าง ๆ ควรหลีกเลี่ยงการสอนที่ให้นักเรียนเป็นผู้ฟังหรือผู้รับความรู้เพียงฝ่ายเดียว

๓. ครูควรจัดกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนเกิดความชัดเจนระหว่างเสียงตัวสะกดกับรูปตัวสะกด เช่น การทำซ้ำ การเขียนคำอ่าน การใช้รูปคำ เป็นต้น เนื่องจากคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราเป็นคำที่ไม่ใช่คำไทยแท้ แต่เป็นคำที่มาจากภาษาอื่น จึงมีความแตกต่างระหว่างเสียงท้ายคำกับรูปคำ เช่น คำว่า “สุข” อ่านออกเสียง “ก” เป็นตัวสะกด แต่ใช้ “ข” ในการเขียนเป็นตัวสะกด หากพบว่านักเรียนบางคนยังไม่เข้าใจ ครูควรใส่ใจดูแลเป็นพิเศษและต้องทำให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ

๔. การใช้แบบฝึกทักษะหรือกิจกรรมฝึกทักษะที่มีอยู่อย่างหลากหลาย ครูควรเลือกและประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม โดยเลือกให้สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน สภาพปัญหาและความต้องการในการฝึกทักษะ

๕. ครูควรตรวจงานที่ครูมอบหมายให้นักเรียนได้ฝึกทักษะ และมีการแก้ไขให้นักเรียนปฏิบัติได้ถูกต้องทุกครั้งเมื่อพบว่านักเรียนปฏิบัติไม่ถูกต้อง

๖. สำหรับเวลาในการจัดกิจกรรมแต่ละขั้นตอน ครูผู้สอนอาจปรับเปลี่ยนเวลาตามความเหมาะสม

ตัวอย่างการนำแนวทางการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในห้องเรียน
หน่วยที่ ๘ การแจกลูกสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา

แนวการจัดการเรียนรู้ ที่ ๑

การอ่านเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่ก

(๑ ชั่วโมง)

จุดประสงค์การเรียนรู้

อ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราในแม่ก ได้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ขั้นนำ (แนะนำตัวสะกด)

๑.๑ เชื่อมโยงความรู้เรื่องคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกดในแม่ก โดยครูเขียนคำ แผนภูมิ หรือบัตรคำ คำที่มีตัวสะกดแม่กตรงมาตรา เช่น สุก นาก จิก เสก บนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำพร้อมกัน เป็นการทบทวนเสียงตัวสะกดในแม่ก เชื่อมโยงไปยังตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา โดยอธิบายว่า พยัญชนะตัว ก เป็นตัวสะกดแล้ว ยังมีพยัญชนะอีก ๓ ตัว ที่ออกเสียงเหมือน ก เป็นตัวสะกด ได้แก่ ข ค ฃ

๑.๒ ครูเขียนคำที่มี ข ค ฃ เป็นตัวสะกดบนกระดานดำ เช่น สุข นาค เลข โขค ภาค เมฆ ครูอ่านให้นักเรียนฟัง และให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน

๒. ขั้นสอนการสะกดเพื่ออ่านคำ

๒.๑ ครูนำบัตรคำหรือเขียนคำว่า นาก และ นาค ให้นักเรียนสังเกตและบอกความแตกต่าง โดยครูใช้คำถามนำ เพื่อให้นักเรียนตอบคำถาม เช่น

นาก และ นาค เขียนเหมือนกันหรือไม่ แตกต่างกันอย่างไร

นาก และ นาค อ่านออกเสียงเหมือนกันหรือไม่ เพราะอะไร

นาก หมายถึงอะไร และ นาค หมายถึงอะไร

๒.๒ ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความแตกต่างของคำทั้งสองคำ เช่น ตัวอย่างการสรุป คือ “นาก” หมายถึง โลหะผสมชนิดหนึ่ง โดยเอาทองคำ เงิน กับทองแดงผสมเข้าด้วยกัน นิยมใช้ทำรูปพรรณต่าง ๆ หรือชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม ขนลำตัวสีน้ำตาลอมเทา มี ๒ ชั้น ชั้นในละเอียด ชั้นนอกหยาบ หัวกว้าง และแบน ระหว่างนิ้วมีแผ่นพังผืดซึ่งอยู่คล้ายตีนเป็ดหางแบน ขาหลังใหญ่และแข็งแรงกว่า ขาหน้า

ใช้ว่ายนํ้าร่วมกับทาง ไล่จับปลาและสัตว์นํ้าเล็ก ๆ ครูอาจนำของจริงมาให้นักเรียนดู และ “นาค” หมายถึง คนที่เตรียมบวช

๒.๓ ครูนำบัตรคำ คำว่า “สุข” ให้นักเรียนอ่านออกเสียงและอ่านสะกดคำ และยกตัวอย่างคำอื่น ๆ เพิ่มเติมอีก เช่น มาก เลข นาค เมฆ แล้วให้นักเรียนอ่านและสะกดคำ

สุข สะกดว่า สอ - อุ - ขอ สุข
เลข สะกดว่า ลอ - เอ - ขอ เลก
มาก สะกดว่า มอ - อา - กอ มาก
นาค สะกดว่า นอ - อา - คอ นาก
เมฆ สะกดว่า มอ - เอ - ขอ เมก

๒.๔ ให้นักเรียนสังเกตคำที่อ่านว่า แต่ละคำมีพยัญชนะตัวใดเป็นตัวสะกด เช่น สุข เลข มี ข เป็นตัวสะกด มาก มี ก เป็นตัวสะกด นาค มี ค เป็นตัวสะกด และเมฆ มี ฆ เป็นตัวสะกด

๒.๕ ร่วมกันสรุป “คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กก” คือ คำที่มี ข ค ฆ เป็นตัวสะกด แต่ออกเสียง ก

๒.๖ ครูให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กกจากแบบฝึกที่ ๑

๓. ขั้นตอนการสะกดเพื่อเขียนคำ

ครูให้นักเรียนเขียนตามคำบอกคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กก ลงในสมุดงานของนักเรียน โดยครูอ่านออกเสียงคำให้ถูกต้องและชัดเจน คำละ ๒ ครั้ง แล้วให้นักเรียนเขียนลงในสมุด จำนวน ๑๐ คำ คือ สุข เลข ประมุข โชค ภาค เทคนิค วิหค นาค บริจาค เมฆ

๔. ขั้นสรุป (ฝึกทักษะ)

ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำจากแบบฝึกหัดที่ ๒ หลังจากนั้น ให้นักเรียนอ่านให้ครูฟังเป็นรายบุคคล โดยเลือกอ่านคำครั้งละ ๕ คำ ขณะที่นักเรียนอ่าน ครูบันทึกข้อมูลการอ่านลงในแบบบันทึก นอกจากนี้ครูอาจใช้แบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียนได้อย่างหลากหลายเพื่อฝึกทักษะ การอ่านและเขียนคำ จนแน่ใจว่านักเรียนอ่านและเขียนคำได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วตามแบบฝึกที่ ๒

สื่อการสอน

๑. บัตรคำ
๒. แบบฝึก

การวัดและประเมินผล

๑. การสังเกตการร่วมกิจกรรม
๒. การตรวจแบบฝึก

แบบฝึกที่ ๑ การอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กก

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราในแม่กก

๑. เลข
๒. นาค
๓. สุนัข
๔. สุข
๕. โขค
๖. โรค
๗. ภาค
๘. วิหค
๙. เมฆ
๑๐. โขค

แบบบันทึกผลการอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแมกก

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน	
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน
คะแนนรวม**														

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายชื่อ เพื่อให้รู้ว่ามีนักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและ
พัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
ปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่าน
ได้

แบบฝึกที่ ๒ การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กก

คำชี้แจง

ให้นักเรียนฟังคำที่ครูบอก คำละ ๒ ครั้ง แล้วเขียนสะกดคำโดยใช้การเขียนแบบเรียงตัวอักษร

คำที่ให้เขียน

๑. เลข
๒. นาค
๓. สุนัข
๔. สุข
๕. โขค
๖. โรค
๗. ภาค
๘. วิหค
๙. เมฆ
๑๐. ประมุข

เฉลยคำตอบ

ข้อที่	เขียนสะกดว่า	คำว่า
๑.	สระเอ ลอ ลิง ขอ ไช้	
๒.	นอ หนู สระอา คอ ควาย	
๓.	สอ เสือ สระอุ นอ หนู ไม้หันอากาศ ขอ ไช้	
๔.	สอ เสือ สระอุ ขอ ไช้	
๕.	สระโอ ขอ ช้าง คอ ควาย	
๖.	สระโอ รอ เรือ คอ ควาย	
๗.	ภอ สำเภา - สระอา - คอ ควาย	
๘.	วอ แหวน - สระอิ - หอ หีบ - คอ ควาย	
๙.	สระเอ - มอ ม้า - ขอ ระฆัง	
๑๐.	ปอ ปลา - รอ เรือ - สระอะ - มอ ม้า - สระอุ - ขอ ไช้	

แบบบันทึกการเขียนคำที่มีตัวสะกดในแม่ก

ที่	ชื่อ - สกุล	ข้อที่																				รวม คะแนน*	ผลการประเมิน					
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน				
๑.																												
๒.																												
๓.																												
๔.																												
๕.																												
๖.																												
๗.																												
๘.																												
๙.																												
๑๐.																												
คะแนนรวม**																												

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่านได้

แนวการจัดการเรียนรู้ที่ ๒

การอ่านเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่ กบ

(๑ ชั่วโมง)

จุดประสงค์การเรียนรู้

อ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราในแม่ กบ ได้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ขั้นนำ (แนะนำตัวสะกด)

๑.๑ เชื่อมโยงและทบทวนก่อนเริ่มต้นจัดกิจกรรมเรียนรู้เรื่องใหม่ เสนอแนะให้ครูมีการตรวจแก้ไขผลงานนักเรียนของนักเรียนจากชั่วโมงที่ผ่านมา เพราะการตรวจแก้ไขผลงานหรือการบ้านของนักเรียน เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการปลูกฝังอุปนิสัยที่ดีแก่นักเรียนในด้านความรับผิดชอบและความใส่ใจต่อสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ไปแล้ว รวมทั้งเป็นการตรวจสอบว่า นักเรียนเข้าใจเนื้อหาหรือสิ่งที่เรียนรู้หรือไม่ อย่างไร

๑.๒ เชื่อมโยงความรู้คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราในแม่กบ โดยครูเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงมาตรา เช่น ทาบ แบบ โอบ บนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำพร้อมกัน เป็นการทบทวนเสียงตัวสะกดในแม่กบ เชื่อมโยงไปยังตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา โดยอธิบายให้กับนักเรียนว่านอกจากพยัญชนะตัว บ เป็นตัวสะกดแล้ว ยังมีพยัญชนะอีก ๔ ตัว ที่ออกเสียงเหมือน บ เป็นตัวสะกด ได้แก่ ป พ ฟ ภ

๑.๓ ครูเขียนคำ/บัตรคำ ที่มี ป พ ฟ ภ เป็นตัวสะกดบนกระดานดำ เช่น สรูป ยุโรป ภาพ เคารพ ยีราฟ ลาก ครูอ่านให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน

๒. ขั้นสอนการสะกดเพื่ออ่านคำ

๒.๑ ครูนำบัตรคำ คำว่า “ลาก” ให้นักเรียนอ่านออกเสียงและอ่านสะกดคำ และยกตัวอย่างคำอื่น ๆ เพิ่มเติมอีก เช่น รูป ภาพ กาบ แล้วให้นักเรียนอ่านและสะกดคำ

ลาก สะกดว่า ลอ - อา - ภอ ลาบ

รูป สะกดว่า รอ - อุ - ปอ ทูบ

กาบ สะกดว่า กอ - อา - บอ กาบ

๒.๒ ให้นักเรียนสังเกตคำที่อ่าน ว่าแต่ละคำมีพยัญชนะตัวใดเป็นตัวสะกด เช่น ลาก มี ภ เป็นตัวสะกด รูป มี ป เป็นตัวสะกด และกาบ มี บ เป็นตัวสะกด

๒.๓ ร่วมกันสรุป “คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กบ” คือ คำที่มี ป พ ฟ ภ เป็นตัวสะกดแต่ออกเสียง บ

๒.๔ ครูให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กบ แล้วเลือกและเขียนคำ โดยแยกตามตัวสะกด ป พ ฟ ภ ตามแบบฝึกหัดที่ ๑

๓. ขั้นสอนสะกดเพื่อเขียนคำ

ให้นักเรียนฝึกเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา โดยครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มตามความเหมาะสม หลังจากนั้นครูให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาครั้งละ ๑ คน เพื่อเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงมาตราในแม่ กบ ตามที่ครูบอก เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จ ๑ คำ ครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนนทันที ถ้าพบว่ากลุ่มไหนเขียนผิดให้แก้ไขทันที

๔. ขั้นสรุป (ฝึกทักษะ)

ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำจากแบบฝึกหัดที่ ๒ หลังจากนั้น ให้นักเรียนอ่านให้ครูฟังเป็นรายบุคคล เลือกอ่านคำครั้งละ ๕ คำ ขณะที่นักเรียนอ่านครูบันทึกข้อมูลการอ่านลงในแบบบันทึก นอกจากนี้ ครูอาจใช้แบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียนได้อย่างหลากหลาย เพื่อฝึกทักษะการอ่านและเขียนคำ จนแน่ใจว่านักเรียนอ่านและเขียนคำได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว

สื่อการสอน

๑. แผนภูมิการอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงมาตราในแม่ กบ (ป พ ฟ ภ)
๒. บัตรคำ
๓. แบบฝึก

การวัดและประเมินผล

๑. การสังเกตการร่วมกิจกรรม
๒. การตรวจแบบฝึก

แบบฝึกที่ ๑ การอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กบ

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กบ

๑. ภาพ
๒. รูป
๓. บาบ
๔. ฐูป
๕. โลก

เฉลยคำตอบ

ข้อที่	สะกดว่า
๑.	ภอ - อา - ภอ ภาพ
๒.	รอ - อู - ปอ รูป
๓.	บอ - อา - บอ บาบ
๔.	ธอ - อู - ปอ ฐูป
๕.	ลอ - โอ - ภอ โลก

แบบบันทึกแบบฝึกที่ ๑ การอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กบ

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่					รวม คะแนน*	ผลการประเมิน	
								ผ่าน	ไม่ผ่าน
คะแนนรวม**									

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \surd ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \surd เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและ
พัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
ปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่าน
ได้

แบบฝึกที่ ๒ การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กบ

คำชี้แจง

- ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ใช้เวลา ๕ นาที
- ให้ครูอ่านคำให้นักเรียนฟังคำละ ๒ ครั้ง โดยเว้นเวลาให้นักเรียนเขียนก่อนบอกคำในข้อต่อไป

คำที่ใช้เขียน

- บาป
- รูป
- สุภาพ
- ลาม
- เคารพ
- อาชีพ
- โลก
- ยี่ราฟ
- รูปร่าง
- จูบ

แบบบันทึกแบบฝึกที่ ๒ การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กบ

ที่	ชื่อ-สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน	
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน
คะแนนรวม**														

- หมายเหตุ**
1. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่ามีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา นักเรียน
 2. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \surd ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \surd เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
 3. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา นักเรียนเป็นรายบุคคล
 4. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
 5. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนเขียนได้

แนวการจัดการเรียนรู้ที่ ๓

การอ่านเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราในแม่กต

(๑ ชั่วโมง)

จุดประสงค์การเรียนรู้

อ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราในแม่กตได้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ขั้นนำ (แนะนำตัวสะกด)

๑.๑ เชื่อมโยงทบทวนก่อนเริ่มต้นจัดกิจกรรมเรียนรู้เรื่องใหม่ เสนอแนะให้ครูมีการตรวจแก้ไขผลงานของนักเรียนจากชั่วโมงที่ผ่านมา เพราะการตรวจแก้ไขผลงานหรือการบ้านของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งในการปลูกฝังอุปนิสัยที่ดีแก่นักเรียนในด้านความรับผิดชอบและความใส่ใจต่อสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ไปแล้ว รวมทั้งเป็นการตรวจสอบว่า นักเรียนเข้าใจเนื้อหาหรือสิ่งที่เรียนรู้หรือไม่อย่างไร และครูผู้สอนควรให้การบ้านแต่พอดี และตรวจการบ้านก่อนที่จะเรียนรู้เนื้อหาใหม่ เพื่อให้ได้ข้อมูลความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียน สำหรับการทบทวนในขั้นนี้ โดยครูเขียนคำที่ถูกต้องบนกระดานดำ และให้นักเรียนได้เรียนรู้ข้อบกพร่องพร้อมกัน เป็นการสรุปสิ่งที่ถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง

๑.๒ เชื่อมโยงความรู้คำที่มีตัวสะกดตรงมาตราในแม่กต โดยครูเขียนคำ หรือนำบัตรคำที่มีตัวสะกดแม่กตตรงมาตรา เช่น กัด ราด สด ติดบนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำพร้อมกัน เป็นการทบทวนเสียงตัวสะกดในแม่กต เชื่อมโยงไปยังตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตราโดยอธิบายกับนักเรียนว่า นอกจากพยัญชนะตัว ด เป็นตัวสะกดแล้ว ยังมีพยัญชนะอีก ๑๔ ตัว ที่ออกเสียง /ด/ เมื่อเป็นตัวสะกดได้แก่ จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ต ถ ท ฒ ศ ษ ส

๑.๓ ครูนำแผนภูมิคำ หรือเขียนคำที่มี จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ต ถ ท ฒ ศ ษ ส เป็นตัวสะกด ติดบนกระดานดำและอ่านออกเสียงพร้อมกัน

ตัวสะกด	คำ
จ	ตำรวจ
ช	เวช
ซ	ก๊าซ
ฎ	กฎหมาย
ฏ	ปรากฏ
ฐ	ประเสริฐ*
ฑ	ครูฑ*

ตัวสะกด	คำ
ถ	รถ
ท	อุทยาน
ฒ	ปฏิเษ
ศ	อากาศ
ษ	สังเกต
ซ	เศษ
ส	โอกาส

หมายเหตุ

ให้นักเรียนได้เห็นคำทั้ง ๒ คำนี้ และครูอ่านให้ฟัง โดยยังไม่ต้องสอนการอ่านสะกดคำอักษรนำ และคำควบกล้ำ

๒. ชั้นสอนการสะกดเพื่ออ่านคำ

๒.๑ ครูนำคำที่นักเรียนเขียนบนกระดานมาแสดงตัวอย่างการอ่านสะกดคำและอ่านคำ เช่น

โอกาส สะกดว่า ออ - โอ โอ กอ - อา - สอ กาด โอ - กาด

ตำรวจ สะกดว่า ตอ - อ่า ตำ รอ - อ้าว - จอ หรวด ตำ - หรวด

อากาศ สะกดว่า ออ - อา อา กอ - อา - สอ กาด อา - กาด

เศษ สะกดว่า สอ - เอ - ซอ เสด

๒.๒ ให้นักเรียนสังเกตคำที่อ่านว่า แต่ละคำมีพยัญชนะตัวใดเป็นตัวสะกด เช่น ครูช มี ช เป็นตัวสะกด โอกาส (กาส) มี ส เป็นตัวสะกด สังเกต (เกต) มี ต เป็นตัวสะกด และตำรวจ (รวจ) มี จ เป็นตัวสะกด

๒.๓ ร่วมกันสรุป “คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กด” คือ คำที่มี จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ต ถ ท ธ ศ ษ ส เป็นตัวสะกดแต่ออกเสียง ด

๒.๔ ให้นักเรียนฝึกอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราในแม่กด จากแบบฝึกหัดที่ ๑ ขณะที่นักเรียนทำแบบฝึก ครูควรเดินตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบไปด้วย เมื่อพบว่านักเรียนอ่านสะกดคำไม่ถูกต้อง ครูต้องแก้ไขทันที

๓. ชั้นสอนสะกดเพื่อเขียนคำ

๓.๑ ให้นักเรียนฝึกเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา โดยครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มตามความเหมาะสม หลังจากนั้น ครูให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาครั้งละ ๑ คน เพื่อเขียนคำตามที่ครูบอก เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จ ๑ คำ ครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนนทันที ถ้าพบว่ากลุ่มไหนเขียนผิด ให้แก้ไขทันที

๓.๒ ครูให้นักเรียนเขียนตามคำบอกคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กด ลงในสมุดงานของนักเรียน โดยครูอ่านออกเสียงคำให้ถูกต้องและชัดเจน คำละ ๒ ครั้ง แล้วให้นักเรียนเขียนลงในสมุดจำนวน ๑๐ คำ ได้แก่ สัจจะ บวช ก๊าซ กฎ ปรากฏ ประเสริฐ ครูช อุโบสถ อุทยาน โอกาส

๔. ชั้นสรุป (ฝึกทักษะ)

ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำจากแบบฝึกหัดที่ ๒ หลังจากนั้น ให้นักเรียนอ่านให้ครูฟังเป็นรายบุคคล (เลือกอ่านคำ ครั้งละ ๕ คำ) ขณะที่นักเรียนอ่าน ครูบันทึกข้อมูลการอ่านลงในแบบบันทึก นอกจากนี้ ครูอาจใช้แบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียนได้อย่างหลากหลายเพื่อฝึกทักษะการอ่านและเขียนคำ จนแน่ใจว่านักเรียนอ่านและเขียนคำได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว

สื่อการสอน

๑. แผนภูมิการอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงมาตราในแม่กด
๒. บัตรคำ
๓. แบบฝึกหัดที่ ๑ - ๒

การวัดและประเมินผล

๑. การสังเกตการร่วมกิจกรรม
๒. การตรวจแบบฝึก

แบบฝึกที่ ๑ การอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กด

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านสะกดคำที่กำหนดให้ โดยใช้เวลา ๕ นาที

ตัวอย่าง

โอกาส สะกดว่า ออ - โอ โอ กอ - อา - สอ กาด
อ่านว่า โอ - กาด

๑. เขต
๒. อาวุธ
๓. ปราบกฏ
๔. ตำรวจ
๕. วิเศษ
๖. บวชชี
๗. สาทัส
๘. อากาศ
๙. โอรส
๑๐. สังกะ

แบบบันทึกที่ ๑ การอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กด

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ ผ่าน	
คะแนนรวม**															

หมายเหตุ

- ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
- วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
- ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและ
พัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล
- ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
ปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
- นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่าน
ได้

แบบฝึกที่ ๒ การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่ กด

คำชี้แจง

๑. ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ใช้เวลา ๕ นาที
๒. ให้ครูอ่านคำให้นักเรียนฟังคำละ ๒ ครั้ง โดยเว้นเวลาให้นักเรียนเขียนก่อนบอกคำในข้อต่อไป

๑. โอกาส
๒. สังเกต
๓. ปราบกฏ
๔. รถไถ
๕. ประมาท
๖. อารุช
๗. สาทิส
๘. บาท
๙. ประเทศ
๑๐. พิเศษ

แบบบันทึกที่ ๒ การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราในแม่กด

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ ผ่าน	
คะแนนรวม**															

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายชื่อ เพื่อให้รู้ว่ามีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \surd ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \surd เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา นักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนเขียนได้

แนวการจัดการเรียนรู้ที่ ๔

การอ่านเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราในแม่กน

(๑ ชั่วโมง)

จุดประสงค์การเรียนรู้

อ่านและเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราในแม่กน ได้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ขั้นนำ

เชื่อมโยงความรู้คำที่มีตัวสะกดแม่กนตรงมาตรา โดยครูเขียนคำ หรือนำแผนภูมิคำที่มีตัวสะกดแม่กนตรงมาตรา เช่น กิน จาน เต็น บนกระดานดำ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำพร้อมกัน เป็นการทบทวนเสียงตัวสะกดในแม่กน หลังจากนั้น จึงเชื่อมโยงไปยังตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา โดยบอกกับนักเรียนว่า นอกจากพยัญชนะตัว น เป็นตัวสะกดแล้ว ยังมีพยัญชนะอีก ๕ ตัว ที่ออกเสียงเหมือน น เป็นตัวสะกด ได้แก่ ญ ณ ร ล ห

๒. ขั้นสอนการสะกดคำเพื่ออ่าน

๒.๑ ครูนำบัตรคำที่มี ญ ณ ร ล ห เป็นตัวสะกดบนกระดานดำ ครูอ่านนำแล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน

เชิญ	บุญ
คุณ	คำนวณ
อาหาร	เณร
เพล	ศาล
วาท	ภาพโรค

๒.๒ ครูให้นักเรียนบอกคำที่มี ญ ณ ร ล และ ห เป็นตัวสะกดตาม

๒.๓ ครูนำคำที่นักเรียนเขียนบนกระดานดำมาเขียนการอ่านสะกดคำและอ่านคำ เช่น

บุญ	สะกดว่า	บอ - อุ - ญอ	บุญ
คุณ	สะกดว่า	คอ - อุ - ญอ	คุณ
เณร	สะกดว่า	ณอ - เอ - รอ	เนน
ศาล	สะกดว่า	ศอ - ออ - ลอ	सान
วาท	สะกดว่า	วอ - ออ - หอ	วาน

โดยครูอ่านนำและให้นักเรียนอ่านตาม พร้อมบันทึกคำที่เรียนรู้ลงในสมุด

๒.๔ ให้นักเรียนฝึกเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราตามแบบฝึกที่ ๑ ขณะที่นักเรียนทำแบบฝึก ครูควรเดินตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบไปด้วย เมื่อพบว่านักเรียนเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ครูต้องแก้ไขทันที

๓. ขั้นตอนสะกดเพื่อเขียนคำ

๓.๑ ให้นักเรียนฝึกเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา โดยครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มตามความเหมาะสม หลังจากนั้น ครูให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาครั้งละ ๑ คน เพื่อเขียนคำตามที่ครูบอก เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จ ๑ คำ ครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนนทันที ถ้าพบว่า กลุ่มไหนเขียนผิดให้แก้ไขทันที

๓.๒ ครูให้นักเรียนเขียนตามคำบอกคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กน ลงในสมุดงานของนักเรียน โดยครูอ่านออกเสียงคำให้ถูกต้องและชัดเจน คำละ ๒ ครั้ง

๔. ขั้นสรุป (ฝึกทักษะ)

ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำตามแบบฝึกหัดที่ ๒ หลังจากนั้น ให้นักเรียนอ่านให้ครูฟังเป็นรายบุคคล โดยให้อ่านคำเป็นชุด ๆ ละ ๕ คำ ขณะที่นักเรียนอ่าน ครูบันทึกข้อมูลการอ่านลงในแบบบันทึก นอกจากนี้ ครูอาจใช้แบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียนได้อย่างหลากหลายเพื่อฝึกทักษะการอ่านและเขียนคำ จนแน่ใจว่านักเรียนอ่านและเขียนคำได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว

สื่อการสอน

๑. แผนภูมิการอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงมาตราในแม่กน
๒. บัตรคำ
๓. แบบฝึก

การวัดและประเมินผล

๑. การสังเกตการร่วมกิจกรรม
๒. การแบบฝึก

แบบฝึกที่ ๑ การอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กน

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านสะกดคำที่กำหนดให้ โดยใช้เวลา ๕ นาที

ตัวอย่าง

บุญ สะกดว่า บอ - อุ - ญอ บุญ

๑. เชิญ
๒. โบราณ
๓. เกสร
๔. ศาล
๕. วาฬ
๖. ปัญหา
๗. การคูณ
๘. ทำเวร
๙. น้ำตาล
๑๐. กาฬโรค

แบบบันทึกที่ ๑ การอ่านสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กน

ที่	ชื่อ-สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน	
คะแนนรวม**															

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่ามีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \surd ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \surd เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและ
พัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
ปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่าน
ได้

แบบฝึกที่ ๒ การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราในแม่กน

คำชี้แจง

- ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ใช้เวลา ๕ นาที
- ให้ครูอ่านคำให้นักเรียนฟังคำละ ๒ ครั้ง โดยเว้นเวลาให้นักเรียนเขียนก่อนบอกคำในข้อต่อไป

๑. การคุณ
๒. กัญชา
๓. เกสร
๔. วาฬ
๕. รางวัล
๖. สัจจร
๗. เขิญ
๘. วันเพ็ญ
๙. คำนวณ
๑๐. ปัญหา

แบบบันทึกที่ ๒ การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราในแมงกน

ที่	ชื่อ -สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการ ประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ ผ่าน	
คะแนนรวม**															

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \surd ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \surd เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา นักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียน เขียนได้

ส่วนที่ ๓ แนวทางการวัดและประเมินผลประจำหน่วย

ฉบับที่ ๑ การอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านคำที่กำหนดให้ โดยใช้เวลา ๕ นาที

๑. ความสุข
๒. ประมุข
๓. โชคดี
๔. โอกาส
๕. กฎ
๖. ฟุตบอล
๗. ตำรวจ
๘. อากาศ
๙. วิเศษ
๑๐. ครูท
๑๑. รูปภาพ
๑๒. โลกมาก
๑๓. เคารพ
๑๔. คุณ
๑๕. ทาส
๑๖. กุญแจ
๑๗. อาหาร
๑๘. วาฬ
๑๙. ลูกบอล
๒๐. โบราณ

เฉลยคำตอบ

ข้อ	คำ	คำอ่าน
๑.	ความสุข	ความ - สุข
๒.	ประมุข	ประ - มุข
๓.	โชคดี	โชค - ดี
๔.	โอกาส	โอ - กาด
๕.	กฎ	กต
๖.	ฟุตบอล	ฟุต - บอน
๗.	ตำรวจ	ท่า - หรวด
๘.	อากาศ	อา - กาด
๙.	วิเศษ	วิ - เสด
๑๐.	ครุฑ	ครุด
๑๑.	รูปภาพ	รูป - พาบ
๑๒.	โลภมาก	โลบ - มาก
๑๓.	เคารพ	เคา - รบ
๑๔.	คุณ	คุณ
๑๕.	ทาส	ทาด
๑๖.	กัญแจ	กุน - แจ
๑๗.	อาหาร	อา - หาน
๑๘.	วาท	วาน
๑๙.	ลูกบอล	ลูก - บอน
๒๐.	โบราณ	โบ - ราน

แบบบันทึกฉบับที่ ๑ การอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

ที่	ชื่อ - สกุล	ข้อที่																				รวม คะแนน*	ผลการประเมิน					
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน				
๑.																												
๒.																												
๓.																												
๔.																												
๕.																												
๖.																												
๗.																												
๘.																												
๙.																												
๑๐.																												
คะแนนรวม**																												

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่านได้

ฉบับที่ ๒ การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

คำชี้แจง

๑. ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ใช้เวลา ๕ นาที

๒. ให้ครูอ่านคำให้นักเรียนฟังคำละ ๒ ครั้ง โดยเว้นเวลาให้นักเรียนเขียนก่อนบอกคำในข้อต่อไป

๑. นาค	๑๑. ยาเสพติด
๒. บวช	๑๒. ถ่ายรูป
๓. ความสุข	๑๓. โชคลาภ
๔. ประมาท	๑๔. เชิญธง
๕. พิเศษ	๑๕. ก้นดาร์
๖. โอรส	๑๖. ถือศีล
๗. สัญญา	๑๗. ขอบคุณ
๘. ฟุตบอล	๑๘. วาฬ
๙. จิตใจ	๑๙. อุทิศ
๑๐. รถไฟ	๒๐. บำเพ็ญ

แบบบันทึกฉบับที่ ๒ ผลการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

ที่	ชื่อ - สกุล	ข้อที่																				รวม คะแนน*	ผลการประเมิน					
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน				
๑.																												
๒.																												
๓.																												
๔.																												
๕.																												
๖.																												
๗.																												
๘.																												
๙.																												
๑๐.																												
คะแนนรวม**																												

หมายเหตุ

- ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนานักเรียน
- วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
- ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนเป็นรายบุคคล
- ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
- นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนเขียนได้

หน่วยที่ ๙ การแจกลูกสะกดคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ

ส่วนที่ ๑ ความรู้สำหรับครู

คำควบกล้ำ หมายถึง คำที่มีพยัญชนะสองตัวเขียนเรียงติดกันอยู่ต้นพยางค์ และใช้สระเดียวกัน เวลาอ่านออกเสียงกล้ำเป็นพยางค์เดียวกัน เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์นั้นจะผันไปตามเสียงพยัญชนะตัวหน้า

ประเภทของคำควบกล้ำ

คำควบกล้ำ แบ่งตามลักษณะการออกเสียงได้ ๒ ประเภท คือ คำควบกล้ำแท้ และควบกล้ำไม่แท้

๑. คำควบกล้ำแท้ คือ คำที่มีเสียงพยัญชนะต้น ๒ ตัว ออกเสียงควบกล้ำกัน มี ๑๕ ลักษณะ คือ พยัญชนะต้นตัวแรกเป็น ก ข ค ต ป ผ พ ควบกับ ร หรือ ล หรือ ว ดังต่อไปนี้

พยัญชนะต้นตัวแรก	ก	ข	ค	ต	ป	พ	ผ
พยัญชนะควบ ร	ร	ร	ร	ร	ร	ร	-
พยัญชนะควบ ล	ล	ล	ล	-	ล	ล	ล
พยัญชนะควบ ว	ว	ว	ว	-	-	-	-

คำที่พยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ร มี ๖ ลักษณะ คือ กร ขร คร ตร พร
ดังตัวอย่างคำต่อไปนี้

- กร เช่น ไกร กรอง กราย กรีด แกร่ง
- ขร เช่น ขรัว ขรุขระ ขริบ
- คร เช่น ไคร ครบ ครั้น คร้าม คร้ว ครอง ครอบ
- ตร เช่น ตรอง تري تري ตรง ตรึง ตระ
- พร เช่น ปราณ เปรม เปราะ ประปราย
- พร เช่น พรวน พริ้ง พรุ้ง พราย เพรง พริก

คำที่พยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ล มี ๖ ลักษณะ คือ กล ชล คล ปล ผล พร
ดังตัวอย่างคำต่อไปนี้

- กล เช่น กล้า กลิ่น กลม กลอง กล่อม กลาด เกลา เกลียว เกลื่อน
- ชล เช่น ชลาด เขลา ไชลง ไชลอน ชลิ่ง ชลิบ
- คล เช่น คล้า คลาด คลาย คล้อย คล้าง
- ปล เช่น ปลา เปลี้ย ปล้ม ปลัก ปลวก ปลอบ
- ผล เช่น ผลาญ ผลุง ผลุบ ผล่อ ผลู่ ผลั

คำที่พยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ว มี ๓ ลักษณะ คือ กว ขว คว ดังตัวอย่างคำต่อไปนี้

กว เช่น กวาด กวัก ไกว แกว่ง กวาง เกรียน

ขว เช่น ขวา ขวาน ขวิด ขวักไขว่ ขวนขวาย

คว เช่น ความ ความ ความ ควัก คว้าง ควั่น

๒. คำควบกล้ำไม่แท้ คือ คำที่มีพยัญชนะ ร ควบกับพยัญชนะต้นตัวหน้าประสมสระตัวเดียวกัน ออกเสียงเฉพาะพยัญชนะต้นตัวหน้า โดยไม่ออกเสียง /ร/ หรือออกเสียงเป็นเสียงอื่น ดังนี้

๒.๑ คำควบกล้ำไม่แท้ที่ควบกล้ำกับ ร แต่ไม่ออกเสียง /ร/ ได้แก่ พยัญชนะ จร ชร ศร สร เช่น

จริง	อ่านว่า	จิง
เศร้า	อ่านว่า	เส้า
สร้อย	อ่านว่า	ส้อย
ศรี	อ่านว่า	สี
ศรัทธา	อ่านว่า	สัด - ทา
เศรษฐี	อ่านว่า	เสด - ถี
อาศรม	อ่านว่า	อา - สม
เสริม	อ่านว่า	เสิม
สร้าง	อ่านว่า	ส้าง
สระ	อ่านว่า	สะ
สรง	อ่านว่า	สง
สร้าง	อ่านว่า	ส้าง
เสร็จ	อ่านว่า	เส็ด
ประเสริฐ	อ่านว่า	ประ - เส็ด
กำสรวล	อ่านว่า	กำ - สวน

๒.๒ คำควบกล้ำไม่แท้ ที่มีพยัญชนะ ท ควบกับ ร แล้วออกเสียง /ช/ มีทั้งหมด ๑๘ คำ นอกเหนือจากนี้ คำ ทร ควบกล้ำกันที่เป็นคำยืมจากภาษาบาลีสันสกฤต จะออกเสียง /ทร/ ที่ พระยาอุปกิตศิลปสาร (๒๕๒๒: ๕๓) ระบุว่า ควรเป็นเสียงควบแท้ เช่น อินทรา จันทรา นิทรา เป็นต้น ดังนี้

ทรง	อ่านว่า	ชง
ทราบ	อ่านว่า	ชาบ
ทราบ	อ่านว่า	ชาม
ทราย	อ่านว่า	ชาย
แทรก	อ่านว่า	แซก
ทรุด	อ่านว่า	ชุด
โตรม	อ่านว่า	โซม
ทรง	อ่านว่า	ชวง
ทรัพย์	อ่านว่า	ชัย

ไทร	อ่านว่า	ไซ
มัทรี	อ่านว่า	มัด - ซี
อินทรี	อ่านว่า	อิน - ซี
อินทรีย์	อ่านว่า	อิน - ซี
นนทรี	อ่านว่า	นน - ซี
พุทรา	อ่านว่า	ฟุด - ซา
ฉะเชิงเทรา	อ่านว่า	ฉะ - เชิง - เซา
เทริด	อ่านว่า	เซิด
ทรวด	อ่านว่า	ชวด

หรืออาจใช้บทร้อยกรอง กาพย์ยานี ๑๑ คำควบกล้ำไม่แท้ ให้นักเรียนฝึกอ่านและเขียน เพื่อช่วยจำ ดังนี้

ทรวดทรงทราบทราบทราย	ทรุดโทรมหมายนกอินทรี
มัทรีอินทรีย์มี	เทริดนนทรีพุทราเพรา
ทรวงไทรทรีย์แทรกวัด	โถมนัสนัย* ฉะเชิงเทรา
ตัว ทร เหล่านี้เรา	ออกสำเนียงเป็นเสียง ซ
	(กำชัย ทองหล่อ. ๒๕๔๐: ๑๖๘)

* คำนี้ ไม่มีใช้ในภาษาไทยแล้ว

การสอนอ่านสะกดคำ คำควบกล้ำ

การสอนอ่านสะกดคำควบกล้ำมีหลายวิธี ครูควรเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่งในการสอน เมื่อนักเรียนจดจำรูปและเสียงของตัวอักษรได้แล้ว นักเรียนสามารถเรียนรู้การอ่านและการเขียนไปพร้อม ๆ กันได้ แต่ครูควรสอนให้นักเรียนอ่านก่อน แล้วจึงเริ่มฝึกการเขียนสะกดคำ

๑. การสอนอ่านคำควบกล้ำ สอนอ่านได้ ๒ แบบ คือ อ่านเรียงตัวอักษรที่ปรากฏ และอ่านออกเสียงตัวควบพร้อมกัน (หลักภาษาไทย : เรื่องที่ครูภาษาไทยต้องรู้, ๒๕๕๘: ๕๗) ดังนี้

๑.๑ การสอนอ่านคำควบกล้ำแท้

สอนอ่านเรียงตัวอักษรที่ปรากฏ แล้วให้อ่านเป็นเสียงเดียว ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑ การอ่านคำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นมี ร ควบ ที่ไม่มีตัวสะกด

ไกร	สะกดว่า	กอ - รอ - ไอ	อ่านว่า	ไกร
ขรัว	สะกดว่า	ขอ - รอ - อัว	อ่านว่า	ขรัว
ครู	สะกดว่า	คอ - รอ - อู	อ่านว่า	ครู
ตรี	สะกดว่า	ตอ - รอ - อี	อ่านว่า	ตรี
ประ	สะกดว่า	ปอ - รอ - อะ	อ่านว่า	ประ
พระ	สะกดว่า	พอ - รอ - อะ	อ่านว่า	พระ

ตัวอย่างที่ ๒ การอ่านคำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นมี ร ควบ ที่มีตัวสะกด

กราบ	สะกดว่า	กอ - รอ - อา - บอ	กราบ
ขรีม	สะกดว่า	ขอ - รอ - อี - มอ	ขรีม
เครียด	สะกดว่า	คอ - รอ - เอีย - ดอ	เครียด
ตรวจ	สะกดว่า	ตอ - รอ - อัว - จอ	ตรวจ

ตัวอย่างที่ ๓ การอ่านคำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นมี ล ควบ ที่ไม่มีตัวสะกด

ไกล	สะกดว่า	กอ - ลอ - ไอ	ไกล
คละ	สะกดว่า	คอ - ลอ - อะ	คละ
ปลา	สะกดว่า	ปอ - ลอ - อา	ปลา
พลุ	สะกดว่า	พอ - ลอ - อุ	พลุ

ตัวอย่างที่ ๔ การอ่านคำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นมี ล ควบ ที่มีตัวสะกด

กลอง	สะกดว่า	กอ - ลอ - ออ - งอ	กลอง
โหลง	สะกดว่า	ขอ - ลอ - โอ - งอ	โหลง
คลาน	สะกดว่า	คอ - ลอ - อา - นอ	คลาน
ปลวก	สะกดว่า	ปอ - ลอ - อัว - กอ	ปลวก
เพลิน	สะกดว่า	พอ - ลอ - เออ - นอ	เพลิน
ผลัก	สะกดว่า	ผอ - ลอ - อะ - กอ	ผลัก

ตัวอย่างที่ ๕ การอ่านคำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นมี ว ควบ ที่ไม่มีตัวสะกด

กวา	สะกดว่า	กอ - วอ - อา	กวา
ขวา	สะกดว่า	ขอ - วอ - อา	ขวา

ตัวอย่างที่ ๖ การอ่านคำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นมี ว ควบ ที่มีตัวสะกด

กวาง	สะกดว่า	กอ - วอ - อา - งอ	กวาง
แขวน	สะกดว่า	ขอ - วอ - แอ - นอ	แขวน
ควาย	สะกดว่า	คอ - วอ - อา - ยอ	ควาย
ขวนขวย	สะกดว่า	ขอ - วอ - โอะ - นอ	ขวน
		ขอ - วอ - อา - ยอ	ขวย

๑.๒ การสอนอ่านคำควบกล้ำโดยการแจกลูก

เมื่อนักเรียนฝึกอ่านคำควบกล้ำจนเข้าใจแล้ว ครูควรนำคำควบกล้ำที่นักเรียนได้เรียนไปแล้วมาฝึกอ่าน โดยการแจกลูกคำ ดังนี้

ตัวอย่างที่ ๑ การอ่านแจกลูกคำควบกล้ำที่ไม่มีตัวสะกด

	สระ อา (-า)	สระ อี (-ี)	สระ อุ (-ู)
กร	กรา	กรี	กู
ขร	ขรา	ขรี	ขู
คร	ครา	ครี	คู
ตร	ตรา	ตรี	ตู
ปร	ปรา	ปรี	ปู
พร	ปรา	พรี	พู

ตัวอย่างที่ ๒ การอ่านแจกลูกคำควบกล้ำที่มีตัวสะกด

พยัญชนะ	สระ	ตัวสะกด	อ่านว่า
ปร	อา	ง	ปราง
	อา	บ	ปราบ
	เอีย	บ	เปรียบ
	โอ	ด	โปรด
	แอ	ง	แปรง

๑.๓. การเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำ

การสอนเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำ ครูจะต้องฝึกให้นักเรียนสะกดคำให้คล่องก่อน โดยใช้วิธีการสะกดแบบเรียงตามลำดับตัวอักษร ดังนี้

ตัวอย่างที่ ๑ การสะกดคำ คำควบกล้ำที่ไม่มีตัวสะกด เพื่อนำไปสู่การเขียน

ไกร	เขียนสะกดว่า	สระโ-อ-ไ-ม-ล-ย กอ ไก่ รอ เรือ
ขรัว	เขียนสะกดว่า	ขอ ไช้ รอ เรือ สระอ-ว
ครุ	เขียนสะกดว่า	คอ ควาย รอ เรือ สระอุ
ตรี	เขียนสะกดว่า	ตอ เต่า รอ เรือ สระอี
ประ	เขียนสะกดว่า	ปอ ปลา รอ เรือ สระอะ
พระ	เขียนสะกดว่า	พอ พาน รอ เรือ สระอะ

ตัวอย่างที่ ๒ การสะกดคำ คำควบกล้ำที่มีตัวสะกดเพื่อนำไปสู่การเขียน

พราว	เขียนสะกดว่า	พอ พาน รอ เรือ สระอา วอ แหวน
กราบ	เขียนสะกดว่า	กอ ไก่ รอ เรือ สระอา บอ ใบไม้
กรวย	เขียนสะกดว่า	กอ ไก่ รอ เรือ วอ แหวน ยอ ยักษ์
คราด	เขียนสะกดว่า	คอ ควาย รอ เรือ สระอา ดอ เด็ก
กรีด	เขียนสะกดว่า	กอ ไก่ รอ เรือ สระอี ดอ เด็ก

๑.๔ การผันวรรณยุกต์

ผันเสียงวรรณยุกต์คำควบกล้ำ ใช้หลักเดียวกันกับการผันเสียงวรรณยุกต์ของคำที่มีพยัญชนะต้นตัวเดียว โดยยึดกฎการผันวรรณยุกต์ของพยัญชนะต้นตัวแรก ไม่ใช่ตัวที่มาควบ ดังตารางด้านล่างนี้

คำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก (ˊ)	โท (ˋ)	ตรี (ˊˊ)	จัตวา (ˋˋ)
พยัญชนะต้นอักษรกลาง	กรา	กร่า	กร้า	กร๊า	กร๋า
พยัญชนะต้นอักษรต่ำ	เครื่อง	-	เครื่อง	เครื่อง	-
พยัญชนะต้นอักษรสูง	-	ขว่าง	ขว้าง		ขวาง

๒. การสะกดคำเพื่ออ่านและเขียนคำควบกล้ำไม่แท้

๒.๑ การสะกดคำเพื่ออ่านคำควบกล้ำไม่แท้

๑) การสะกดคำเพื่ออ่านคำควบกล้ำไม่แท้ที่ควบกับ ร แต่ไม่ออกเสียง ร

จริง	สะกดว่า	จ - ร - อ - อี - งอ	อ่านว่า	จิง
ไซร์	สะกดว่า	ซ - ร - อ - ไ - ไม้โท ซ - ร - อ - ไ - ไซ - ไม้โท	อ่านว่า	ไซ้
เส้า	สะกดว่า	ส - ร - อ - เ - ไม้โท ส - ร - อ - เ - เส - ไม้โท	อ่านว่า	เส้า
สร้อย	สะกดว่า	ส - ร - อ - อ - ย - ส - ไม้โท	อ่านว่า	สร้อย

๒) การสอนอ่านและเขียนคำควบกล้ำไม่แท้ ที่มีพยัญชนะ ท ควบกับ ร แล้วออกเสียงกลายเป็น ซ ให้นักเรียนท่องจำคำทั้ง ๑๘ คำ

๒.๒ การสะกดคำเพื่อเขียนคำควบกล้ำไม่แท้ ให้สะกดแบบเรียงตามลำดับตัวอักษร ดังนี้

จริง	เขียนสะกดว่า	จ อ จาน ร อ เรือ สระอ อ งอ งู
ศรี	เขียนสะกดว่า	ส อ ศาลา ร อ เรือ สระอ อ
สร้าง	เขียนสะกดว่า	ส อ เสือ ร อ เรือ สระอ อ งอ งู ไม้โท

ส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดการเรียนรู้

การสอนอ่านเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำมีหลายวิธี ครูควรเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ ในการสอนควรแยกอธิบายคำควบกล้ำแท้ที่พยัญชนะต้นมี ร ล ว ควบ และคำควบกล้ำไม่แท้ เมื่อนักเรียนจดจำรูป และเสียงของตัวอักษรได้แล้ว นักเรียนสามารถเรียนรู้การอ่านและการเขียนไปพร้อมกันได้ แต่ครูก็ควรสอนให้นักเรียนอ่านออกเสียงให้คล่องก่อน แล้วจึงเริ่มฝึกการเขียนสะกดคำ ดังนี้

ขั้นที่ ๑ การอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ร แบบไม่มีตัวสะกด

๑.๑ ครูให้นักเรียนสังเกตการออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ก ข ค ต ป พ ควบกับ ร คือ กร ขร คร ตร พร แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้อง

๑.๒ ให้นักเรียนฝึกอ่านคำควบกล้ำที่มีพยัญชนะ ก ข ค ต ป พ ควบกับ ร แบบไม่มีตัวสะกด โดยการสะกดคำ เช่น คำว่า ไกร ขรวิ ครู ตรี เป็นต้น โดยครูอ่านนำให้นักเรียนอ่านตามพร้อม ๆ กัน และอ่านเป็นรายบุคคล

๑.๓ ครูฝึกให้นักเรียนอ่านโดยการแจกลูกคำควบกล้ำที่พยัญชนะ ก ข ค ต ป พ ควบกับ ร แบบไม่มีตัวสะกด

๑.๔ ครูฝึกให้นักเรียนผันวรรณยุกต์คำควบกล้ำ

๑.๕ ครูฝึกให้นักเรียนเขียนโดยการสะกดคำควบกล้ำกับ ร แบบไม่มีตัวสะกด ให้เขียนเรียงตามตัวอักษร เช่น คำว่า ไกร เขียนสะกดคำว่า สระ ไอ ไม้มลาย - กอ ไก่ - รอ เรือ

ขั้นที่ ๒ การอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ร แบบมีตัวสะกด

๒.๑ ให้นักเรียนฝึกอ่านคำควบกล้ำที่มีพยัญชนะ ก ข ค ต ป พ ควบ ร ที่มีตัวสะกด เช่น คำว่า กราบ ขริม แปรง คราด ตราด เป็นต้น โดยครูอ่านนำให้นักเรียนอ่านตามพร้อม ๆ กัน และอ่านเป็นรายบุคคล

๒.๒ ครูฝึกให้นักเรียนอ่านแจกลูกสะกดคำ คำควบกล้ำที่มีพยัญชนะ ก ข ค ต ป พ ควบกับ ร แบบมีตัวสะกด ถ้านักเรียนอ่านสะกดคำใดไม่ถูกต้องครูอธิบายและแก้ไขทันที

๒.๓ ครูฝึกให้นักเรียนผันวรรณยุกต์คำควบกล้ำที่มีตัวสะกด

๒.๔ ครูฝึกให้นักเรียนเขียนสะกดคำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ร แบบไม่มีตัวสะกด โดยให้เขียนเรียงตามตัวอักษร เช่น คราด เขียนสะกดคำว่า คอ ควาย - รอ เรือ - สระอา - ดอ เด็ก เป็นต้น

ขั้นที่ ๓ การอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ล แบบไม่มีและไม่มีตัวสะกด

๓.๑ ครูให้นักเรียนสังเกตการออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้น ก ข ค ป ผ พ ควบกับ ล ได้แก่ กล ขล คล ปล ผล พล แล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้อง

๓.๒ ให้นักเรียนฝึกอ่านคำควบกล้ำที่มีพยัญชนะ ก ข ค ป ผ พ ควบกับ ล แบบไม่มีตัวสะกดและมีตัวสะกด เช่น คำว่า ไกล คลา แผลก เพลิน ผลาญ เป็นต้น โดยครูอ่านนำ และให้นักเรียนอ่านตามพร้อม ๆ กัน และอ่านเป็นรายบุคคล

๓.๓ ครูให้นักเรียนฝึกอ่านโดยการแจกลูกสะกดคำควบกล้ำที่มีพยัญชนะ ก ข ค ป ผ พ ควบกับ ล แบบไม่มีตัวสะกดและมีตัวสะกด

๓.๔ ครูฝึกให้นักเรียนผันวรรณยุกต์

๓.๕ ครูฝึกให้นักเรียนสะกดคำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นมี ล ควบ แบบไม่มีและมีตัวสะกด โดยให้เขียนเรียงตามตัวอักษร เช่น กล้วย เขียนสะกดคำว่า กอ ไก่ - ลอ ลิง - วอ แหวน - ยอ ยักษ์ ไม้โท เป็นต้น

ขั้นที่ ๔ การอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ว แบบไม่มีตัวสะกด และมีตัวสะกด โดยให้ดำเนินการตามแบบขั้นที่ ๓

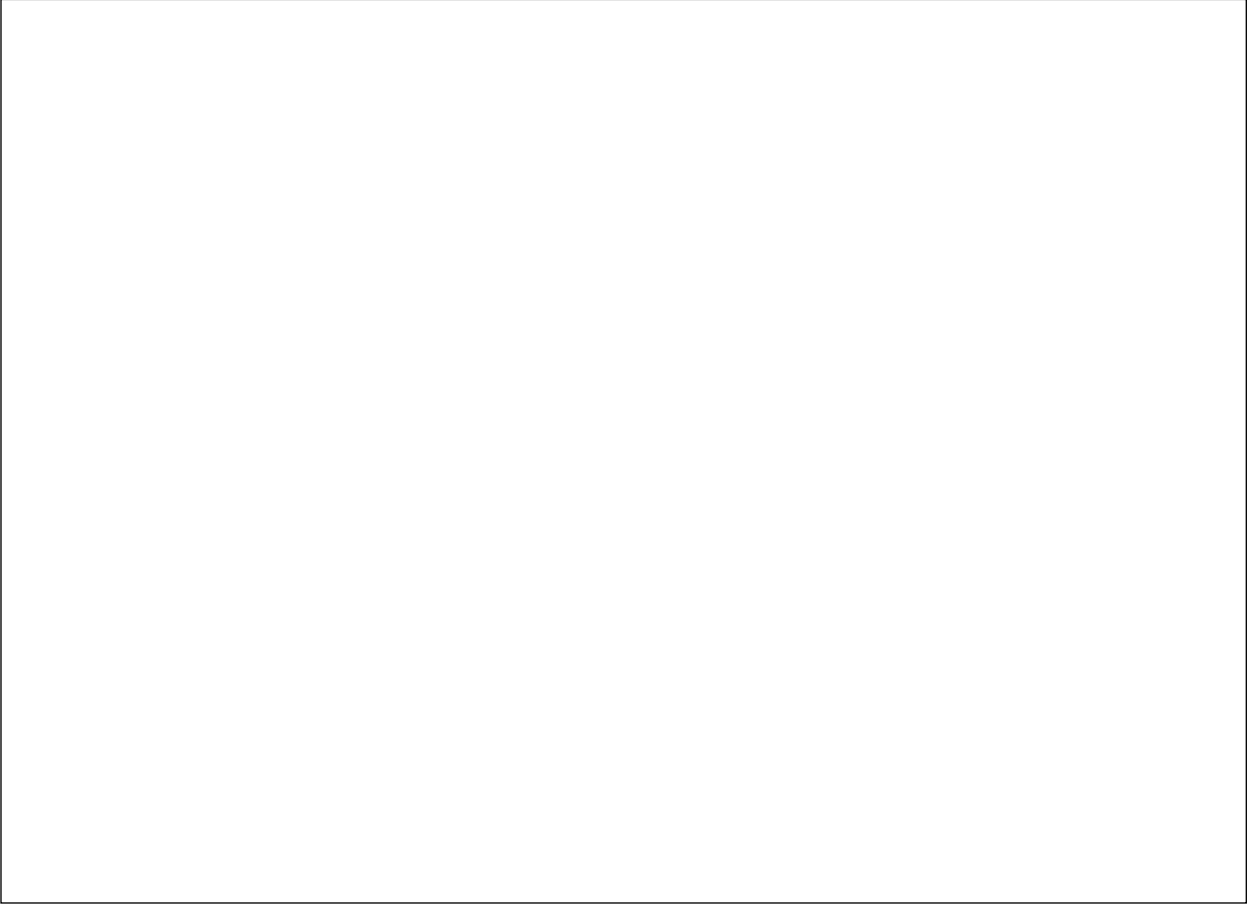
ขั้นที่ ๕ การอ่านเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำไม่แท้

๕.๑ ครูให้ความรู้เกี่ยวกับคำควบกล้ำไม่แท้ว่ามี ๒ ลักษณะ คือ คำควบไม่แท้ที่ออกเสียงพยัญชนะหน้าเพียงตัวเดียว ได้แก่ จร สร ศร ชร และคำควบกล้ำไม่แท้ ที่มีพยัญชนะต้นเป็น ทร แต่อ่านออกเสียงเป็น ซ ได้แก่ ทราบ ทราม ทราย พุทรา นนทรี เป็นต้น

๕.๒ ให้นักเรียนฝึกการอ่านเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำไม่แท้ที่ออกเสียงพยัญชนะหน้าเพียงตัวเดียว ได้แก่ จร สร ศร ชร

๕.๓ ให้นักเรียนฝึกการอ่านเขียนสะกดคำ คำควบกล้ำไม่แท้ที่มีพยัญชนะต้นเป็น ทร แต่อ่านออกเสียงเป็น ซ

ตัวอย่างการนำแนวทางการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในห้องเรียน
หน่วยที่ ๙ การแจกลูกสะกดคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ

แนวการจัดการเรียนรู้ที่ ๑

การอ่านเขียนแจกลูกสะกดคำที่มีพยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ร แบบไม่มีตัวสะกด (๑ ชั่วโมง)

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. การอ่านและเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำและผันวรรณยุกต์คำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ร แบบไม่มีตัวสะกด
2. ผันวรรณยุกต์คำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นมี ร ควบ ที่ไม่มีตัวสะกดได้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ชำนาญ

๑.๑ ครูเขียนพยัญชนะต้นที่มี ร ควบกล้ำ ได้แก่ กร ขร คร ตร พร บนกระดาน ให้นักเรียนสังเกตคำที่ครูเขียนว่ามีพยัญชนะอะไรบ้าง ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังพร้อมอธิบายว่าพยัญชนะที่ได้ยินนั้นเมื่ออ่านออกเสียงจะออกเสียงทั้งสองตัวกล้ำกึ่งกันพร้อมกัน เรียกว่า คำควบกล้ำ

๑.๒ ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงพยัญชนะ ก ข ค ต ป พ ควบกล้ำกับ ร พร้อมกัน และเป็นรายบุคคล

๒. ชำนาญ

๒.๑ เมื่อนักเรียนออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำได้ถูกต้องแล้ว ครูเขียนคำควบกล้ำที่มีพยัญชนะ ก ข ค ต ป พ ควบกับ ร แบบไม่มีตัวสะกดบนกระดานให้นักเรียนฝึกออกเสียง โดยครูอ่านนำให้นักเรียนอ่านตามพร้อม ๆ กัน นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กัน และอ่านเป็นรายบุคคล ดังนี้

ไกร	สะกดว่า	กอ - รอ - ไอ	ไกร
ขรัว	สะกดว่า	ขอ - รอ - อ้ว	ขรัว
ครู	สะกดว่า	คอ - รอ - อุ	ครู
ตรี	สะกดว่า	ตอ - รอ - อี	ตรี
ประ	สะกดว่า	ปอ - รอ - อะ	ประ
พระ	สะกดว่า	พอ - รอ - อะ	พระ

๒.๒ ให้นักเรียนฝึกอ่านสะกดคำที่มีพยัญชนะ ก ข ค ต ป พ ควบกับ ร แบบไม่มีตัวสะกดที่ครูเตรียมมาประมาณ ๕- ๖ คำ ถ้านักเรียนอ่านสะกดคำใดไม่ถูกต้องครูอธิบายและแก้ไขทันที

๒.๓ นักเรียนทำแบบฝึกที่ ๑ ขณะที่นักเรียนทำแบบฝึกหัดครูตรวจความถูกต้อง และให้ข้อเสนอแนะ หากพบว่านักเรียนคนใดอ่านผิดให้แก้ไขทันที

๒.๔ เมื่อนักเรียนฝึกอ่านสะกดคำ คำควบกล้ำที่มีพยัญชนะ ก ข ค ต ป พ ควบกับ ร ได้คล่องแล้ว ครูเขียนผังการแจกลูกสะกดคำ คำควบกล้ำที่มีพยัญชนะ ก ข ค ต ป พ ควบกับ ร บนกระดาน แล้วครูอ่านนำให้นักเรียนอ่านตามพร้อม ๆ กัน และอ่านเป็นรายบุคคลจนคล่อง จากนั้นให้ฝึกเขียนโดยการแจกลูก ดังนี้

พยัญชนะควบกล้ำ	สระ อา (-า)	สระ อี ()	สระ อุ ()
กร	กรา	กรี	กรู
ขร	ขรา	ขรี	ขรู

คร	ครา	ครี	ครุ
ตร	ตรา	ตรี	ตุ
ปร	ปรา	ปรี	ปุ
พร	ปรา	พรี	พู

๒.๕ ครูทบทวนเรื่องการผันวรรณยุกต์ที่นักเรียนเคยเรียนมา จากนั้นนำคำควบกล้ำมาให้ นักเรียนฝึกผันวรรณยุกต์ ดังนี้

พยัญชนะควบกล้ำ	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก (ˊ)	โท (ˋ)	ตรี (ˊˊ)	จัตวา (ˋˋ)
(อักษรกลาง) กร	กรา	กร่า	กร้า	กร๊า	กร๋า
(อักษรต่ำ) คร	ครีน	-	ครึ้น	ครึ้น	-
(อักษรสูง) ขร	ขรัว	ขรัว	ขรัว	-	-

๒.๖ ครูให้นักเรียนฝึกผันวรรณยุกต์ ตามคำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ร และไม่มีตัวสะกดที่ครูเตรียมมา อย่างน้อย ๔ - ๕ คำ ถ้านักเรียนผันไม่ถูกต้อง ครูอธิบายและแก้ไขให้ถูกต้องทันที

๒.๗ ครูเขียนตัวอย่างการสะกดคำที่พยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ร แบบไม่มีตัวสะกด ให้นักเรียนฝึกสะกดเรียงตามลำดับอักษร จากนั้นครูอ่านนำให้นักเรียนอ่านตามพร้อม ๆ กัน และอ่านเป็นรายบุคคลจนคล่อง ดังนี้

ไกร	เขียนสะกดว่า	สระ ไอ่ - ไม้มลาย - กอ ไก่ - รอ เรือ
ขรัว	เขียนสะกดว่า	ขอ ไช้ - รอ เรือ - สระ อัว
ครุ	เขียนสะกดว่า	คอ ควาย - รอ เรือ - สระ อุ
ตรี	เขียนสะกดว่า	ตอ เต่า - รอ เรือ - สระ อี
ประ	เขียนสะกดว่า	ปอ ปลา - รอ เรือ - สระ อะ
พระ	เขียนสะกดว่า	พอ พาน - รอ เรือ - สระ อะ

๒.๘ ครูให้นักเรียนฝึกสะกดคำเพื่อการเขียนเพิ่มเติม

๒.๙ ให้นักเรียนทำแบบฝึกที่ ๒ การเขียนคำตามคำบอก จากนั้น ครูและนักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง ถ้ามีนักเรียนคนใดเขียนสะกดผิดให้ช่วยกันแก้ไขทันที

๒.๑๐ ให้นักเรียนหาคำที่มีพยัญชนะ ก ข ค ต ป พ ควบกับ ร ไม่มีตัวสะกดจากหนังสือเรียนจำนวน ๕ คำ

๓. ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปวิธีการอ่านเขียนแจกลูกสะกดคำและผันวรรณยุกต์คำควบกล้ำที่พยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ร แบบไม่มีตัวสะกด

สื่อการสอน

แบบฝึก

การวัดผลประเมินผล

๑. การสังเกตขณะนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม
๒. การตรวจแบบฝึก

ตัวอย่าง

เกวียน สะกดว่า กอ - วอ - เอีย - นอ - เกวียน

๑. กรอบ
๒. แขนว
๓. คลอง
๔. ตรง
๕. กลุ่ม
๖. แต่งกว่า
๗. เกรงกลัว
๘. กระโปรง
๙. ปลอดภัย
๑๐. เพลิดเพลิน

เฉลยคำตอบ

ข้อ	คำ	อ่านสะกดคำ
๑	กรอบ	กอ - รอ - ออ - บอ - กรอบ
๒	แขนว	ขอ - วอ - แอ - นอ - แขนว
๓	คลอง	คอ - ลอ - ออ - งอ - คลอง
๔	ตรง	ตอ - รอ - โอะ - งอ - ตรง
๕	กลุ่ม	กอ - ลอ - อุ - มอ - กลุ่ม - กลุ่ม - ไม้เอก - กลุ่ม
๖	แต่งกว่า	ตอ - แอ - งอ - แต่ง - กอ - วอ - อา - กวา - แต่ง - กวา

๗	เกรงกลัว	กอ - รอ - เอ - งอ - เกรง - กอ - ลอ - อัว - กลัว - เกรง - กลัว
๘	กระโปรง	กอ - รอ - อะ - กระ - ปอ - รอ - โอ - งอ - โปรง - กระ - โปรง
๙	ปลอดโปร่ง	ปอ - ลอ - ออ - ดอ - ปลอด - ปอ - รอ - โอ - งอ - โปรง - โปรง - ไม้เอก - โปรง - ปลอด - โปรง
๑๐	เพลิดเพลิน	พอ - ลอ - เออ - ดอ - เพลิด - พอ - ลอ - เออ - นอ - เพลิน - เพลิด - เพลิน

วิธีการประเมิน

อ่านสะกดคำถูกต้องทุกพยางค์ (คำควบกล้ำต้องอ่านออกเสียงให้ชัดเจน) ให้ข้อละ ๑ คะแนน
อ่านสะกดคำผิดพยางค์ใดพยางค์หนึ่ง ให้ข้อละ ๐ คะแนน

แบบบันทึกฉบับที่ ๑ การอ่านสะกดคำ

ที่	ชื่อ - สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน	
คะแนนรวม**															

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
ปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่านได้

ฉบับที่ ๒ การอ่านคำ

คำชี้แจง

๑. ให้นักเรียนอ่านคำที่กำหนดให้ ภายในเวลา ๕ นาที
๒. ครูยกตัวอย่างการสะกดคำเพื่ออ่าน คำว่า "กล่อมกลา" ก่อนจับเวลา

ตัวอย่าง

กล่อมกลา อ่านว่า กล่อม - กลา

๑. กล่อง	๑๑. คั่นคว่ำ
๒. กลม	๑๒. กลัวยหอม
๓. ครก	๑๓. เปลี่ยนแปลง
๔. กลุ่ม	๑๔. กว้างขวาง
๕. คลาน	๑๕. ไม้กวาด
๖. กวาง	๑๖. ทะเลทราย
๗. เพลิน	๑๗. ครบครัน
๘. ทรวง	๑๘. โปรดปราน
๙. เกลี้ย	๑๙. ทรุศโถม
๑๐. เค็ล็ด	๒๐. พร้อมเพรียง

วิธีการประเมิน

อ่านคำถูกต้องทุกพยางค์ (คำควบกล้ำต้องอ่านออกเสียงให้ชัดเจน) ให้ข้อละ ๑ คะแนน อ่านผิดพยางค์ใดพยางค์หนึ่ง ให้ข้อละ ๐ คะแนน

เฉลยคำตอบ

ข้อ	คำ	อ่านว่า
๑.	กล่อง	กล่อง
๒.	กลม	กลม
๓.	ครก	ครก
๔.	กลุ่ม	กลุ่ม
๕.	คลาน	คลาน
๖.	กว้าง	กว้าง
๗.	เพลิน	เพลิน
๘.	ทรวง	ทรวง
๙.	เกลี้ย	เกลี้ย
๑๐.	เคล็ด	เคล็ด
๑๑.	คั่นคว่ำ	คั่น - คว่ำ
๑๒.	กล้วยหอม	กล้วย - หอม
๑๓.	เปลี่ยนแปลง	เปลี่ยน - แปลง
๑๔.	กว้างขวาง	กว้าง - ขวาง
๑๕.	ไม้กวาด	ไม้ - กวาด
๑๖.	ทะเลทราย	ทะเล - ทราย
๑๗.	ครบครัน	ครบ - ครัน
๑๘.	โปรดปราน	โปรด - ปราน
๑๙.	ทรุดโทรม	ชุด - โทม
๒๐.	พร้อมเพรียง	พร้อม - เปรียง

แบบบันทึกฉบับที่ ๒ การอ่านคำ

ที่	ชื่อ - สกุล	ข้อที่																				รวม คะแนน*	ผลการประเมิน					
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน				
คะแนนรวม**																												

หมายเหตุ

- ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนานักเรียน
- วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย √ ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย √ เท่ากับ ๑ คะแนน เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
- ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล
- ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
- นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่านได้

หน่วยที่ ๑๐ การแจกลูกสะกดคำที่มีอักษรนำ

ส่วนที่ ๑ ความรู้สำหรับครู

อักษรนำ คือ พยัญชนะต้น ๒ ตัวเรียงกัน ประสมสระเดียว แต่ออกเสียงเป็น ๒ พยางค์ คือพยางค์ต้น เหมือนมีสระประสมอยู่ พยางค์ที่ ๒ ออกเสียงตามสระประสมอยู่ และพยางค์ที่ ๒ นี้ ถ้าเป็นอักษรเดี่ยว ต้องออกเสียงวรรณยุกต์และผันตามตัวหน้าด้วย เช่น แสม อ่าน สะ - แหม เว้นแต่ตัว ห นำ อักษรเดี่ยว หรือ ตัว อ นำ ตัว ย ไม่ต้องออกเสียง ห และ อ เป็นแต่ออกเสียงและผันตัวหลังตามตัว ห และ ตัว อ เท่านั้น เช่น หงอ หล้า ไหน อย่า อยู่ เป็นต้น ถ้าตัวหน้าเป็นอักษรต่ำก็ดี หรือตัวหลังไม่ใช่อักษรเดี่ยวก็ดี ก็ไม่เปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ ปรากฏแต่รูปเป็นอักษรนำเท่านั้น แต่อ่านอย่างเดียวกับคำเรียงพยางค์ เช่น พยาธิ อ่าน พะ - ยา - ธิ มัธยม อ่าน มัด - ะย - ยม เป็นต้น (พระยาอุปกิตศิลปสาร, ๒๕๒๒: ๒๐)

นอกจากนั้น หนังสือหลักภาษาไทย: เรื่องที่ครูภาษาไทยต้องรู้ (สถาบันภาษาไทย. ๒๕๕๘: ๔๑) อธิบายว่า อักษรนำ คือ พยัญชนะตัวที่หนึ่งมีอิทธิพลนำเสียงวรรณยุกต์ของพยัญชนะตัวที่ตามมา พยัญชนะตัวที่หนึ่งจะเป็นอักษรสูงหรืออักษรกลาง ส่วนพยัญชนะตัวที่ตามมาเป็นอักษรต่ำเดี่ยวเท่านั้น

การอ่านออกเสียงคำที่มีอักษรนำทำได้ ๒ แบบ คือ อ่านออกเสียงเป็นพยางค์เดียว และอ่านออกเสียงเป็นคำ ๒ พยางค์

ประเภทของคำที่มีอักษรนำ

คำที่มีอักษรนำ แบ่งตามหลักการอ่านออกเสียงได้ ดังนี้

๑. คำที่มีอักษรนำที่อ่านออกเสียงเป็นพยางค์เดียว เมื่อ ห นำ อักษรต่ำเดี่ยว หรือ อ นำ ย เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ ตามเสียง ตัว ห หรือ อ ที่นำ แต่ไม่ออกเสียงตัว ห หรือ อ (สถาบันภาษาไทย, ๒๕๕๘: ๔๑) ดังนี้

๑.๑ อ นำ ย มี ๔ คำ คือ อย่า อยู่ อย่าง อยาก

๑.๒ ห นำอักษรต่ำเดี่ยว อักษรต่ำเดี่ยว ได้แก่ ัง ญ น ม ย ร ล ว

คำที่มี ห นำอักษรต่ำเดี่ยว ได้แก่

ห นำ ง เช่น เหงา หงอน หงอก หงิก แหงน
ห นำ ญ เช่น หญิง หล้าใหญ่
ห นำ น เช่น หนู แหน หนี หนา หน้า เหนือ ไหน หนอน หนอง หนาว หนาม หน้อย หนัก
ห นำ ม เช่น หมู หมู่หมา หมี หมวก หมอ หม้อ หมิ่น หมอน หมอก หมอบ แหม หมายถึง
ห นำ ย เช่น หยุด แหย แห่ย หยอก หยอด เหี้ยว หยิก หยัก หยาม หยี่
ห นำ ร เช่น หรุหรา หรี หรอก
ห นำ ล เช่น ไหล แหละ โหล หลาย หลา หลวง หลอ หล่อ หลับ หลาน หลอก หลุด หลงไหล
ห นำ ว เช่น หวี หวาน หวาน ไหว ไหว้ หวัง หวัด แหวน แหวก

๒. คำที่มีอักษรนำที่อ่านออกเสียงเป็น ๒ พยางค์ พยางค์แรกออกเสียงพยัญชนะตัวที่ ๑ ประสมกับสระอะ ครึ่งเสียง พยางค์หลังออกเสียงพยัญชนะตัวที่ ๒ ประสมกับสระ และพยัญชนะสะกด ตามที่ปรากฏ ส่วนวรรณยุกต์ ออกเสียงตามพยัญชนะตัวที่ ๑ ลักษณะคล้ายกับมี ห นำอยู่ และออกเสียงเหมือน ห นำ (สถาบันภาษาไทย. ๒๕๕๘: ๔๑) ดังนี้

๒.๑ อักษรสูง นำอักษรต่ำเดี่ยว อักษรสูง ได้แก่ ข ฉ ถ ผ ฝ ส นำอักษรต่ำเดี่ยว ได้แก่ ง ณ น ม ย ร ล ว

คำอักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยว ได้แก่

ข นำ ณ เช่น ขณะ
ข นำ น เช่น ขนม ขนุน
ข นำ ม เช่น ขมวด เข้ม้ง ขมีขมัน
ข นำ ย เช่น ขยะ ขยับ ขยัน ขยำ ขย้า ขยี้ เขยิบ เขยื้อน โขยง

ฉ นำ ง เช่น ฉงน
ฉ นำ น เช่น ไฉน ฉนวน
ฉ นำ ม เช่น ฉมวก ฉมัง
ฉ นำ ล เช่น ฉลาด ฉลาม ฉลอง ฉลย ฉลุ ฉลาก

ถ นำ น เช่น ถนน ถนัด ถวาย เถลไถล

ผ นำ ง	เช่น	ผงก ผงะ ผงาด
ผ นำ น	เช่น	ผนัง ผนึ๊ก ผแนก
ผ นำ ย	เช่น	ผยอง ผเยอ
ผ นำ ล	เช่น	ผลิต
ผ นำ ว	เช่น	ผวา
ฝ นำ ร	เช่น	ฝรัง ฝร้าฝรัน
ส นำ ง	เช่น	สง่า สงบ สงวน
ส นำ น	เช่น	สนุก สนาน สนาม เสนอ
ส นำ ม	เช่น	สมุด สมาน เสมอ สมอง สมุย สมอ
ส นำ ย	เช่น	স্যาย แสยะ สยาม
ส นำ ร	เช่น	สระ
ส นำ ล	เช่น	สลาย สลับ สลาก สลัว สลิต
ส นำ ว	เช่น	สวาย สวิง

๒.๒ อักษรกลาง นำอักษรต่ำเดี่ยว อักษรกลาง ได้แก่ ก จ ต บ ป อ นำอักษรต่ำเดี่ยว ได้แก่
ง น ร ล ว

คำอักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว ได้แก่		
ก นำ น	เช่น	กนก
จ นำ ม	เช่น	จมูก
จ นำ ร	เช่น	จรวด
จ นำ ว	เช่น	จวก
ต นำ น	เช่น	ตงู โตนด
ต นำ ล	เช่น	ตลก ตลับ ตลาด ตลิ่ง เตลิด
ต นำ ว	เช่น	ตวาด
ป นำ ร	เช่น	ปรอด พรอท
ป นำ ล	เช่น	ปลัด
อ นำ ง	เช่น	องุ่น
อ นำ น	เช่น	อนาถ
อ นำ ร	เช่น	อร่อย

ส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดการเรียนรู้

ในการจัดการเรียนรู้คำที่มีอักษรนำ ควรจัดสาระการเรียนรู้ตามลำดับ ดังนี้

๑. คำ อ นำ ย มี ๔ คำ ได้แก่ อย่ำ อยู่ อย่ำง อยำก

๒. คำ ที่มี ห เป็นอักษรนำ แบ่งเป็น

๒.๑ คำ ที่มี ห เป็นอักษรนำ ในแม่ ก กา ได้แก่ หนา หมา หลาหนี หมี หยี หวี หนู หมู หรุ
หมม แหย แหน แหละ แหล โหล หงอ หนอ หมอ หรอ หลอ หวอ ไหน ไหม ไหว ไหล เหงา เหมา เหลา
เหนื่อ เหลื่อ

๒.๒ คำ ที่มี ห เป็นอักษรนำ ในแม่ ก กา ที่มีรูปวรรณยุกต์ ได้แก่ หน้า หล้ำ หรี หมู่ แห่ หม้อ
หล่อ ไหว้ ใหญ่

๒.๓ คำ ที่มี ห เป็นอักษรนำ ที่มีตัวสะกด ได้แก่ หนัก หลับ หวัง หวัด หนาว หนาม หลาย หมายถึง
หลาน หวาน หว่าน หยิก หญิง หวิด หยุด หลุด เหม็น แหวน แหวก หลง เหยี่ยว หมอน หมอก หมอบ
หยอก หยอด หรอก หลอก หนอน หมวก หลวง

๓. คำอักษรสูงนำอักษรต่ำเดียว แบ่งเป็น

๓.๑ คำอักษรสูงนำอักษรต่ำเดียว ในแม่ ก กา ได้แก่ ขณะ ขยะ ขยำ ขย่ำ ขยี้ โฉน ฉลุ ส่งา เถลไถล
ผวา เสนอ เสมอ สมอ แสยะ สระ สลัว

๓.๒ คำอักษรสูงนำอักษรต่ำเดียว ที่มีตัวสะกด ได้แก่ ขนม ขนุน ขมวด เข้ม้ง ขมิขมัน ขยับ ขยัน
เขียบ เขี่ยน โขยง ฉงน ฉนวน ฉมวก ฉม้ง ฉลาด ฉลาม ฉลอง ฉลย ฉลาก สงบ สงวน ถนน ถนัด ถวาย ผงก
ผงาด ผนึ่ง ผนึ๊ก ผนวก ผยอง ผลิต ผรั่ง สนุก สนาน สมุด สมัย สมาน สมอง สมุย สยาย สยาม สลาย สลับ
สลาท สลิต สว่าง สวาย สวิง

๔. คำอักษรกลางนำอักษรต่ำเดียว ได้แก่ กนก จมูก จรวด จวก ตนู โตนด ตลก ตลับ ตลาด ตลิ่ง ตวาด
ปรอด พรอท ปลัด อร์อย

ครูอาจเลือกสอนคำอักษรนำให้เหมาะสมกับระดับชั้นและความพร้อมของนักเรียน

การสอนอ่านสะกดคำที่มีอักษรนำ

การอ่านสะกดคำเป็นการอ่านออกเสียงตัวอักษรที่ประกอบกันเป็นคำ โดยอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น
สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ ตามลำดับ เช่น

กลับ

การสอนเขียนสะกดคำ

เป็นการสะกดเพื่อเขียนคำให้ถูกต้อง จะสะกดคำตามรูปตัวอักษรที่ประกอบกันเป็นคำโดยสะกดเรียงลำดับตามรูปตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ในคำนั้น ๆ เช่น

๑. คำที่มี อ นำ ย

อยาก เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ออ อ่าง - ยอ ยักษ์ - สระ อา - กอ ไก่ - อยาก

๒. คำที่มี ห เป็นอักษรนำ

เหล่า เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น สระ เอ - หอ หีบ - ลอ ลิง - สระ อา - เหลา

หม้อ เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น หอ หีบ - มอ ม้า - ไม่ โท - ออ อ่าง - หม้อ

หลาน เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น หอ หีบ - ลอ ลิง - สระ อา - นอ หนู - หลาน

๓. คำที่มีอักษรสูงนำ อักษรต่ำเดี่ยว

ขี้ เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ขอ ไข่ - ยอ ยักษ์ - สระ อี - ไม่ โท - ขี้

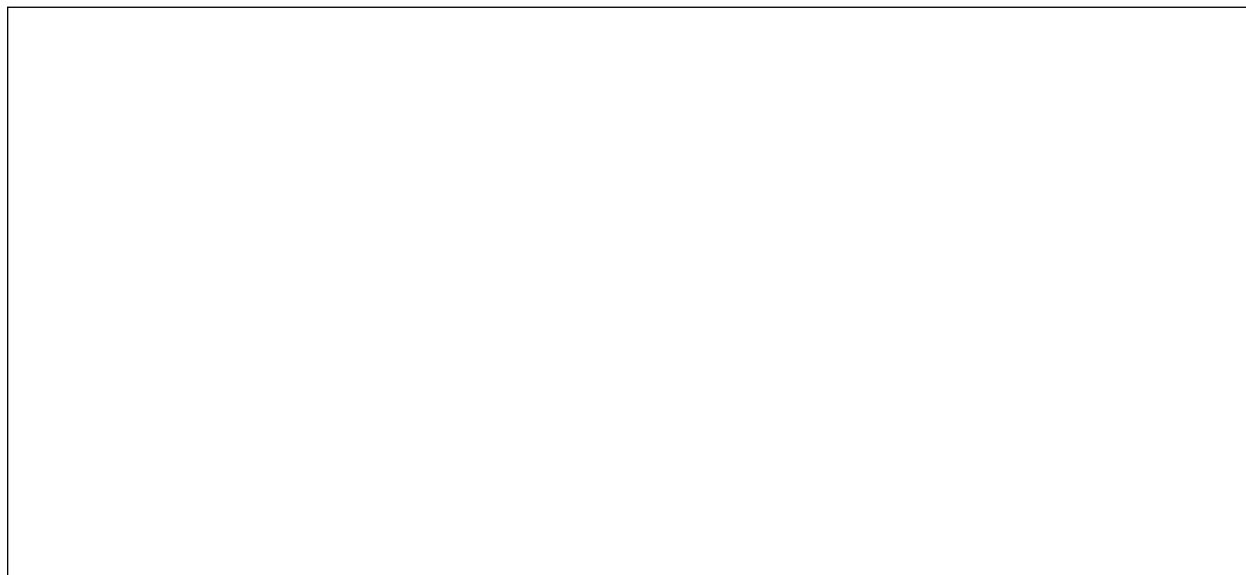
ถวย เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ถอ ถุง - วอ แหวน - สระ อา - ยอ ยักษ์ - ถวย

๔. คำที่มีอักษรกลางนำ อักษรต่ำเดี่ยว

จมูก เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น จอ จาน - มอ ม้า - สระ อุ - กอ ไก่ - จมูก

อร่อย เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ออ อ่าง - รอ เรือ - ไม่ เอก - ออ อ่าง - ยอ ยักษ์ - อร่อย

ตัวอย่างการนำแนวทางการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในห้องเรียน
หน่วยที่ ๑๐ การแจกลูกสะกดคำที่มีอักษรนำ

แนวการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ คำ อ นำ ย

(๑ ชั่วโมง)

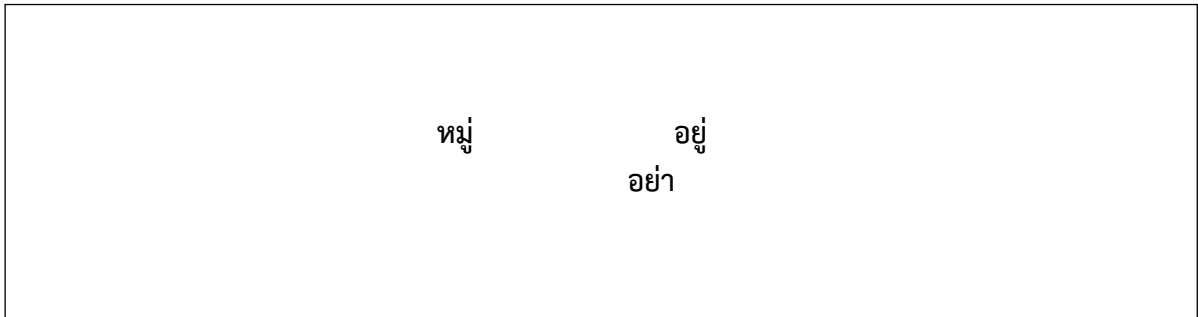
จุดประสงค์ของการจัดการเรียนรู้

๑. อ่านสะกดคำ อ นำ ย ได้
๒. อ่านและเขียนคำ อ นำ ย ได้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

๑. ชำนาญ

- ๑.๑ ครูร้องเพลงที่มีคำอักษรนำ เช่น เพลงในหมู่ลูกเสือ โดยติดเนื้อเพลงบนกระดานหรือป้ายสำลี

- ๑.๒ ครูอ่านเนื้อเพลงให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตามครู หลังจากนั้นร่วมกันร้องเพลงและนำเสนอหาถึงความหมายของเพลง

- ๑.๓ ให้นักเรียนสังเกตคำจากเนื้อเพลง และหาว่ามีคำใดบ้างที่มีพยัญชนะต้นสองตัว ครูเขียนคำที่นักเรียนตอบบนกระดาน เช่น หมู่ อยู่ หน้า อย่าง แล้วเชื่อมโยงสู่การเรียนรู้เรื่องการอ่านคำที่มีอักษรนำ

๒. ชำนาญ

- ๒.๑ ครูแยกส่วนประกอบของคำ ที่ขึ้นกระดานไว้ ดังนี้

หมู่ ประกอบด้วย หม + ู + ้ อ่านว่า หมู่

ครูนำเสนอว่า หม เป็นพยัญชนะต้นสองตัว ไม่อ่านออกเสียง ห แต่อ่านออกเสียง ม ตัวเดียว แต่ออกเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงเอกตามกฎการผันวรรณยุกต์ของพยัญชนะ ห

ครูอธิบายเพิ่มเติมว่า คำลักษณะนี้ เรียกว่า คำที่มี ห เป็นอักษรนำ

- ๒.๒ ครูนำ คำ อ นำ ย เช่น อยู่ อย่าง มาสอนด้วยวิธีตามข้อ ๑.๓ แล้วสรุปว่า อยู่ อย่า มีอักษร อ นำ ย เป็นคำอักษรนำ

- ๒.๓ ครูทบทวนไตรยางศ์ โดยติดเนื้อหาสาระ อักษรกลาง อักษรสูง อักษรต่ำ และอักษรต่ำเดียวบนกระดาน ให้นักเรียนอ่าน และชี้ให้นักเรียนดูว่า อักษรสูงที่เป็นอักษรนำ ได้แก่ ข ฉ ถ ผ ฝ ส อักษรกลางที่เป็นอักษรนำ ได้แก่ ก จ ต บ ป อ ส่วนอักษรต่ำเดี่ยว ได้แก่ ง ณ น ม ย ร ล ว

๒.๔ ครูสรุปเขียนบนกระดานดำให้นักเรียนอ่าน ดังนี้

อักษรสูงที่เป็นอักษรนำ ได้แก่ ข ฉ ถ ผ ฝ ส

อักษรกลาง ที่เป็นอักษรนำ ได้แก่ ก จ ต บ ป อ

ส่วนอักษรต่ำเดี่ยวที่เป็นตัวตาม ได้แก่ ง ณ น ม ย ร ล ว

ให้นักเรียนเขียนข้อความบนกระดานดำลงในสมุด ครูดูแลการเขียนให้คำแนะนำและตรวจแก้ไขให้ถูกต้อง

๒.๕ ครูนำสรุปความหมายของอักษรนำ อักษรนำ หมายถึง พยัญชนะต้น ๒ ตัวเรียงกัน และตัวหน้าเป็นตัวนำเสียงวรรณยุกต์ของตัวตาม ตัวหน้าเป็นอักษรสูงหรืออักษรกลาง ตัวที่ตามมาเป็นอักษรต่ำเดี่ยวเท่านั้น

๒.๖ ครูนำบัตรคำ อยากรู ตีบนกระเป่าผนัง คำว่า อยากรู ประกอบด้วย พยัญชนะสองตัว ได้แก่ อย สระ อา ตัวสะกด ก ครูอ่านคำ อยากรู ให้นักเรียนฟัง เปรียบเทียบกับ คำว่า ยาก เช่น อยากรู ยาก คำว่า อยากรู อ่านตามเสียง อ ที่เป็นตัวนำ

สรุปว่า อ นำ ย เป็น อักษรนำ โดย อ เป็นพยัญชนะ ตัวหน้า จะมีอิทธิพลนำเสียงวรรณยุกต์ของตัว ย ที่ตามมา เมื่อ โดยอ่านออกเสียงเป็นพยางค์เดี่ยว โดยเสียงวรรณยุกต์ ของ ย จะตามเสียง อ ที่นำ แต่ไม่ออกเสียงตัว อ คำ อ นำ ย มี ๔ คำ ได้แก่ อย่า อยู่ อย่าง อยากรู

๒.๗ ครูเขียนข้อความบนกระดานดำ ดังนี้

วันนี้พ่อไปทำงาน มานะอยู่บ้านกับแม่

มานะอยากรูกินข้าวสวย

แม่หุงข้าวสวยและทำกับข้าวสองอย่าง

แม่บอกมานะว่า ให้กินข้าว ๆ อย่าทำอาหารหกเลอะเทอะ

ครูอ่านข้อความให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตาม ให้นักเรียน หาคำ อ นำ ย จากข้อความ ได้แก่ อยู่ อยากรู อย่าง อย่า แล้วเขียนในสมุด

เมื่อนักเรียนเขียนคำเสร็จแล้ว ครูและเพื่อนตรวจผลงานการเขียน เมื่อเขียนไม่ถูกต้องให้แก้ไขจนถูกต้อง

๒.๘ ครูอ่านออกเสียงสะกดคำทีละคำให้นักเรียนฟังให้นักเรียนอ่านตามครูด้วยเสียงดัง ชัดเจนพร้อมกัน โดยครูอาจสุ่มให้นักเรียนอ่านรายบุคคล

คำว่า “อย่า” สะกดว่า ออ - ยอ - อา - ไม้เอก - หย่า

คำว่า “อยู่” สะกดว่า ออ - ยอ - อุ - ไม้เอก - หยู่

คำว่า “อย่าง” สะกดว่า ออ - ยอ - อา - งอ - ไม้เอก - หย่าง

คำว่า “อยากรู” สะกดว่า ออ - ยอ - อา - กอ - หยากรู

เมื่อนักเรียนอ่านสะกดคำคล่องแล้ว ให้นักเรียนฝึกเขียนสะกดคำ อ นำ ย แบบฝึกที่ ๑ เป็นรายบุคคล โดยครูคอยดูแลให้คำแนะนำ

๒.๙ เมื่อนักเรียนอ่านสะกดคำได้คล่องแล้ว ครูฝึกทักษะการอ่านเป็นคำ ประโยค ข้อความ หรือบทร้อยกรอง โดยเลือกคำ อ นำ ย มาให้อ่านทบทวน ซึ่งสามารถหาบทร้อยกรองหรือข้อความอื่น ๆ ที่มีคำ อ นำ ย (เลือกเพียง ๑ เพลง) ดังนี้

๒.๑๐ ครูฝึกทักษะการสะกดคำเพื่อเขียนควบคู่กับการสะกดคำเพื่ออ่าน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำว่า “อย่า” สะกดว่า ออ - ยอ - อา - ไม้เอก - หย่า

แต่เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ออ อ่าง - ยอ ยักษ์ - สระ อา - ไม้เอก - อย่า

คำว่า “อยู่” สะกดว่า ออ - ยอ - อุ - ไม้เอก - หยู่

แต่เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ออ อ่าง - ยอ ยักษ์ - สระ อุ - ไม้เอก - อยู่

คำว่า “อย่าง” สะกดว่า ออ - ยอ - อา - งอ - ไม้เอก - หย่าง

แต่เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ออ อ่าง - ยอ ยักษ์ - ไม้ เอก - สระ อา - งอ งู - อย่าง

คำว่า “อยาก” สะกดว่า ออ - ยอ - อา - กอ - หยาก

แต่เขียนเรียงลำดับตัวอักษรเป็น ออ อ่าง - ยอ ยักษ์ - สระ อา - กอ ไก่ - อยาก

๒.๑๑ ให้นักเรียนฝึกเขียนสะกดคำ แบบฝึกที่ ๒ ครูดูแล สังเกตการเขียนให้คำแนะนำ ถ้านักเรียนเขียนไม่ถูกต้อง ให้แก้ไขจนถูกต้อง ครุบันทึกระบวนการเขียน ในแบบบันทึกคะแนน

๓. ชั้นสรุป

ครูนำสรุปสาระสำคัญของคำ อ นำ ย ว่ามี ๔ คำ ได้แก่ อย่า อยู่ อย่าง อยาก ออกเสียงวรรณยุกต์เอกทั้งหมด โดยครูสามารถใช้เพลง **อย่า อยู่ อย่าง อยาก ได้**

อย่า อยู่ อย่าง อยาก		นี่ร้อง ไม่ทราบนามผู้แต่ง ทำนอง Are you sleeping?
อย่า อยู่ อย่าง อยาก	อย่า อยู่ อย่าง อยาก	
อ นำ ย	อ นำ ย	
จำไว้หนอมีสี่คำ (ซ้ำ)	จำให้ดี มีสี่คำ	

สื่อการสอน

๑. เพลง
๒. แบบฝึก

การวัดและประเมินผล

๑. การสังเกตจากการตอบคำถามของนักเรียน
- ๒ การตรวจแบบฝึก

แบบฝึกที่ ๑ การอ่านสะกดคำ

คำชี้แจง

๑. ครูยกตัวอย่างการอ่านสะกดคำที่มีอักษรนำ
๒. ให้นักเรียนอ่านสะกดคำ ภายในเวลา ๕ นาที

ตัวอย่าง

อยู่ สะกดว่า ออ - ยอ - อู - ไม้เอก - หยู่

ข้อที่	คำ
๑.	อยาก
๒.	อย่า
๓.	อย่าง

เฉลยคำตอบ

๑. อยาก	สะกดว่า	ออ - ยอ - อา - กอ - หยาก
๒. อย่า	สะกดว่า	ออ - ยอ - อา - ไม้เอก - หย่า
๓. อย่าง	สะกดว่า	ออ - ยอ - อา - งอ - ไม้เอก - หย่าง

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ใช้เวลา ๓ นาที
๒. ให้ครูอ่านคำให้นักเรียนฟังคำละ ๒ ครั้ง โดยเว้นเวลาให้นักเรียนเขียนก่อนบอกคำในข้อต่อไป

คำที่ใช้เขียน

๑. อย่าง
๒. อยาก
๓. อยู่
๔. อย่า

ที่	ชื่อ - สกุล	คำที่				รวม คะแนน*	ผลการประเมิน	
		๑	๒	๓	๔		ผ่าน	ไม่ผ่าน
คะแนนรวม**								

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายชื่อ เพื่อให้รู้ว่ามีนักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
ปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่านได้

ส่วนที่ ๓ แนวทางการวัดและประเมินผลประจำหน่วย

ฉบับที่ ๑ การสะกดคำเพื่ออ่านคำที่มีอักษรนำ

คำชี้แจง

๑. ครูยกตัวอย่างการสะกดคำเพื่ออ่านที่มีอักษรนำ
๒. ให้นักเรียนสะกดคำเพื่ออ่าน ภายในเวลา ๑๐ นาที

ตัวอย่าง

หลับ อ่านสะกดคำว่า หอ - ลอ - อะ - บอ - หลับ
หรือ หลอ - อะ - บอ - หลับ

๑. หมู
๒. หน้า
๓. แหวน
๔. หมอน
๕. อย่า
๖. ผวา
๗. ถนอม
๘. สมัย
๙. ฝรั่ง
๑๐. อุ่น

เฉลยคำตอบ

ข้อที่	คำ	อ่านสะกดคำ
๑.	หมู	หอ - มอ - อุ - หมู
๒.	หน้า	หอ - นอ - อา - หนา - ไม้โท - หน้า
๓.	แหวน	หอ - วอ - แอ - นอ - แหวน
๔.	หมอน	หอ - มอ - ออ - นอ - หมอน
๕.	อย่า	ออ - ยอ - อา - ยา - ไม้เอก - หย่า
๖.	ผวา	ผอ - วอ - อา - ผะ - หวา
๗.	ถนน	ถอ - นอ - โอะ - นอ - ละ - ถนน
๘.	สมัย	สอ - มอ - อะ - ยอ - สะ - หมัย
๙.	ฝรั่ง	ฟอ - รอ - อะ - งอ - ผะ - ฝรั่ง - ไม้เอก - ผะ - ฝรั่ง
๑๐.	อุงุ่น	ออ - งอ - อุ - นอ - ไม้เอก - อะ - หงุ่น

แบบบันทึกฉบับที่ ๑ การสะกตคำเพื่ออ่านคำที่มีอักษรนำ

ที่	ชื่อ - สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการประเมิน	
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน
คะแนนรวม**														

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
๒. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย X (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย X เท่ากับ ๐ คะแนน)
๓. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียนเป็นรายบุคคล
๔. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
ปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
๕. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียนอ่านได้

ฉบับที่ ๒ การอ่านคำที่มีอักษรนำ

คำชี้แจง

๑. ครูยกตัวอย่างการอ่านคำ คำว่า “ฉลอง” ก่อนจับเวลา
๒. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงเป็นคำ ภายในเวลา ๕ นาที

ตัวอย่าง

ฉลอง อ่านว่า ฉะ - หลอง

๑. โหล
๒. ไหล
๓. หยุต
๔. หนาว
๕. ขนม
๖. สุ่ม
๗. ฉลาม
๘. อร่อย
๙. ตลาด
๑๐. อยาก

เฉลยคำตอบ

ข้อ	คำ	อ่านว่า
๑.	โหล	โหล
๒.	ใหญ่	ใหญ่
๓.	หยุด	หยุด
๔.	หนาว	หนาว
๕.	ขนม	ชะ - นนม
๖.	สมุด	สะ - หมุด
๗.	ฉลาม	ฉะ - หลาม
๘.	อร้อย	อะ - หร้อย
๙.	ตลาด	ตะ - หลาด
๑๐.	อยาก	หยาก

คำชี้แจง

๑. ครูยกตัวอย่างการสะกดคำเพื่อเขียนที่มีอักษรนำ
๒. ให้นักเรียนสะกดคำเพื่อเขียน ภายในเวลา ๒๐ นาที

ตัวอย่าง

สยาย สะกดว่า สอ เสือ ยอ ยักษ์ สระอา ยอ ยักษ์

ข้อที่	คำ	เขียนสะกดคำ
๑.	หม่อ
๒.	ไหว้
๓.	หนอน
๔.	หมาย
๕.	หลาน
๖.	ฉลุ
๗.	ขยำ
๘.	ขยัน
๙.	สนาม
๑๐.	ปลัด

เฉลยคำตอบ

ข้อ	คำ	อ่านสะกดคำ
๑.	หมอ	หออ หีบ มอ ม้า อ อ่าง
๒.	ไหว้	สระไอไม้มลาย หออ หีบ วอ แหวน ไม้โท
๓.	หนอน	หออ หีบ นอ หนู ออ อ่าง นอ หนู
๔.	หมาย	หออ หีบ มอ ม้า สระอา ยอ ยักษ์
๕.	หลาน	หออ หีบ ลอ ลิง สระอา นอ หนู
๖.	ฉลุ	ฉอ ฉิ่ง ลอ ลิง สระ อุ
๗.	ขยำ	ขอ ไข่ ยอ ยักษ์ สระอำ
๘.	ถนัด	ถอ ถุง นอ หนู ไม้หันอากาศ ดอ เด็ก
๙.	สนาม	สอ เสื่อ นอ หนู สระอา มอ ม้า
๑๐.	ปลัด	ปอ ปลา ลอ ลิง ไม้หันอากาศ ดอ เด็ก

แบบบันทึกฉบับที่ ๓ การสะกิดคำเพื่อเขียนที่มีอักษรนำ

ที่	ชื่อ - สกุล	ข้อที่										รวม คะแนน*	ผลการประเมิน		
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐		ผ่าน	ไม่ผ่าน	
คะแนนรวม**															

หมายเหตุ

1. ให้บันทึกคะแนนของนักเรียนเป็นรายข้อ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนมีข้อบกพร่องใด สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนา
นักเรียน
2. วิธีการบันทึก ถ้าทำถูกต้องให้ใส่เครื่องหมาย \checkmark ถ้าทำผิดให้ใส่เครื่องหมาย \times (เครื่องหมาย \checkmark เท่ากับ ๑ คะแนน
เครื่องหมาย \times เท่ากับ ๐ คะแนน)
3. ใช้ รวมคะแนน* เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล และนำไปใช้ในการปรับปรุงและ
พัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล
4. ใช้ คะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยว่าข้อบกพร่องของนักเรียนในภาพรวมของชั้นเรียน เพื่อนำไปใช้ในการ
ปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน
5. นักเรียนต้องได้คะแนนร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป จึงจะผ่านเกณฑ์ กรณีที่นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูผู้สอนต้องฝึกจนนักเรียน
เขียนได้

ฉบับที่ ๔ การเขียนคำที่มีอักษรนำ

คำชี้แจง

- ให้นักเรียนเขียนตามคำบอกใช้เวลา ๒๐ นาที
- ให้ครูอ่านคำให้นักเรียนฟังคำละ ๒ ครั้ง โดยเว้นเวลาให้นักเรียนเขียนก่อนบอกคำในข้อต่อไป

คำที่ใช้เขียน

- หวี
- หม้อ
- หวาน
- หลอก
- ขยะ
- ถนน
- สมุด
- จุ่ม
- ตลก
- อยู่

บรรณานุกรม

- ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๕๖). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๗ รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๔. (พิมพ์ครั้งที่ ๑). กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (๒๕๕๕). บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม ๑: ระบบเสียง อักษรไทย การอ่าน คำและการเขียนสะกดคำ. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว.
- _____. (๒๕๕๘). หนังสือคู่มือการดำเนินงาน อ่านออก เขียนได้ อ่านคล่อง เขียนคล่อง และสื่อสารได้. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (๒๕๕๘). หนังสืออุเทศภาษาไทย หลักภาษาไทย: เรื่องที่ครูภาษาไทยต้องรู้. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว.

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

นายการุณ	สกุลประเดิษฐ์	เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
นายบุญรักษ์	ยอดเพชร	ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
นางสุกัญญา	งามบรรจง	ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา
นางสาวนิจสุดา	อภินนทาภรณ์	รองผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

ผู้ทรงคุณวุฒิ

รองศาสตราจารย์ปิตินันท์	สุทศสาร	ข้าราชการบำนาญ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุนันท์	ศลโกสุม	ข้าราชการบำนาญ
นางสาวสุวพร	เข็มเฮง	ข้าราชการบำนาญ
นางศิริพร	สุวรรณศรี	ข้าราชการบำนาญ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สร้อยสน	สกลรักษ์	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
นายยศวีร์	สายฟ้า	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
นางสาวฉัตรวรรณ	ถัญฉวรรธนะกร	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
นายทรงฤทธิ์	ฉิมโหมต	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

คณะกรรมการจัดทำคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ

นางวรรณิตา	โกมุทสกุลณี	ข้าราชการบำนาญ
นางกาญจนา	นิรติศัย	ข้าราชการบำนาญ
นางไพเราะ	มีบางยาง	ข้าราชการบำนาญ
นายทศพล	พุลพัฒ	ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิจิตร เขต ๒
นางศุภรัตน์	มิ่งสมร	ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย เขต ๒
นางจิราพร	ไกรพล	ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำพูน เขต ๒
นางกรัณธา	อัมพูช	ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำพูน เขต ๒
นางสาวเต็มสิริ	อินทรชื่น	ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต ๒
นางสายรุ้ง	น้อยนาจารย์	ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิจิตร เขต ๑
นายเทิดศักดิ์	โพธิสาขา	ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต ๒
นางสาวสุกัญญา	ศรีนันทร์	ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต ๒
นายสามารถ	ผ่องศรี	ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายโสธร เขต ๑
นางกฤษณา	เสมหิรัญ	ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต ๔

คณะกรรมการจัดทำคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ (ต่อ)

นายวิบูลย์	ศรีโสภณ	ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลพบุรี เขต ๑
นางเพ็ญจา	เสมอเหมือน	ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานนทบุรี เขต ๒
นางสาวพัชรี	ยันตรีสิงห์	ศึกษานิเทศก์

นางนงคฺนุช	อุทัยศรี	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครปฐม เขต ๒ ศึกษานิเทศก์
นางอภิวันท์	พินทอง	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต ๒ ศึกษานิเทศก์
นายบุญเสริม	แก้วพรหม	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยองศรีษะเกษ เขต ๑ ศึกษานิเทศก์
นางวัชรินทร์	นิยมพานิช	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต ๔ ศึกษานิเทศก์
นายธเนศร์	ชาญเชาว์	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายะลา เขต ๒ ศึกษานิเทศก์
นางสาวปรีดา	ชูมณี	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชุมพร เขต ๑ ศึกษานิเทศก์
นางสาวนพพร	จินดาชื่น	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต ๓ ศึกษานิเทศก์
นางสาวธนิภานต์	ทาอ้าย	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชุมพร เขต ๒ โรงเรียนวัดจิวเฒ่า
นางมุกดา	วิชา	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๒ โรงเรียนบ้านปางถ้ำ
นางพิเชษฐ	อยู่เมือง	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๒ โรงเรียนอนุบาลศรีสำโรง
นางวารภรณ์	พรหมมาศ	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๒ โรงเรียนบ้านเขาหินไพรวัน
นางสาวขวัญใจ	อนุกุลพุดลาภ	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๒ โรงเรียนบ้านก้านเหลือง
นางศิริพร	พุ่มนวล	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๑ โรงเรียนบ้านฝื่อ
นางอินทร์ทอง	แสงสุทธิ	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๒ โรงเรียนบ้านโนนสาทร
นางเพลินพิศ	สุวรรณศรี	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๒ โรงเรียนบ้านบ่อโนนมะค้ำวิทยาคาร
นางอารมย์	เหลืองแดง	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต ๑ โรงเรียนบ้านวังตะเคียน
นางวลัยพร	พงษ์ศิลป์	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต ๑ โรงเรียนชุมชนไมตรีอุทิศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต ๒

คณะทำงานจัดทำคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ (ต่อ)

นางภาวนา	มีกลิ่นหอม	โรงเรียนบ้านวัดราษฎร์บูรณะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต ๒
นายเกรียงศักดิ์	ศรีรุ่งเรือง	ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านวังธน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต ๒
นางประพิมพ์พันธุ์	พรหมสุวรรณ	โรงเรียนประชาเอื้ออารี

นางจุไรภรณ์	จันทร์จิตตะการ	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชุมพร เขต ๒ โรงเรียนบ้านควนนา
นางสาวดวงใจ	บุญยะภาส	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต ๒ สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา
นางสาวพัชรา	ตระกูลสิริพันธุ์	สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา
นายศราวุธ	นิรุตตินานนท์	สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

คณะบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์สุนันท์	ศลโกสุม	ข้าราชการบำนาญ
นางสาวสุวพร	เข้มเฮง	ข้าราชการบำนาญ
นางศิริพร	สุวรรณศรี	ข้าราชการบำนาญ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สร้อยสน	สกลรักษ์	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
นางวรรณิดา	โกมุทสกุลณี	ข้าราชการบำนาญ
นางกาญจนา	นิรัตติย	ข้าราชการบำนาญ
นางไพเราะ	มีบางยาง	ข้าราชการบำนาญ
ว่าที่ พ.ต.ภรณ์ฐ	รัตนยรรยง	ศึกษานิเทศก์
นางศุภกรรัตน์	มิ่งสมร	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต ๑ ศึกษานิเทศก์
นางจิราพร	ไกรพล	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุโขทัย เขต ๒ ศึกษานิเทศก์
นายสามารถ	ผ่องศรี	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำพูน เขต ๒ ศึกษานิเทศก์
นางอภิวันท์	พินทอง	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายโสธร เขต ๑ ศึกษานิเทศก์
นายบุญเสริม	แก้วพรหม	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต ๑ ศึกษานิเทศก์
นางวิธนีพร	นิยมพานิช	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต ๔ ศึกษานิเทศก์
นางสาวดวงใจ	บุญยะภาส	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายะลา เขต ๒ สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา
นางสาวพัชรา	ตระกูลสิริพันธุ์	สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา
นายศราวุธ	นิรุตตินานนท์	สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา
นางสาวจุฬาลักษณ์	พัฒน์มาศ	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

